

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ द्वाभ्यां स्त्रीभ्यां समं श्रीलौ भजनं कर्तुम् इल्कानाहस्य वर्षं वर्षं ग्रन्थं ४ हन्त्रापिनि-
व्रयोर्विरोधकथनं ६ पुत्रार्थं हन्त्राया ईच्चरे प्रार्थनं १२ हन्त्रां प्रत्येकोः कथनं १५
हन्त्रायाः पुत्रप्रसवाद् रट्टे स्थितिः १४ प्रतिवृत्युत्पुत्रारात् परमेश्वराय पुत्रदानं ।

इफूयिमपर्वतस्यशामाथयिमसोफीमनिवासील्कानाहनाम्ना कस्त्रित् १
जन इफूयीयलोक आसीत् स स्फस्य ऋद्धप्रपौत्रः तोह्नोः प्रपौत्र
इलीहोः पौत्रो यिरोहमस्य पुत्र आसीत् । तस्य द्वे भार्ये आलाम् २
एकस्या नाम हन्त्रा, अन्याया नाम पिनिन्द्रा पिनिन्द्राया अपत्यान्यजायन्त
किन्तु हन्त्रा निरपत्यासीत् । स नरः श्रीलौ सैन्याध्यक्षं परमेश्वरम् ३
आराधयितुं तस्मै बलोग् दातुच्च प्रतिवर्धं निजनगराद् अगच्छत् तत्र
स्थान एते दीर्घा पुत्रो हफूनिपीनिहसौ परमेश्वरस्य यजकावास्तां ।

अनन्तरम् इल्कानाहो यज्ञकरणकाले स्वजायायै पिनिन्द्रायै तस्याः ५
सकलपुत्रकन्याभ्यस्त्रांश्नान् ददौ । तथा हन्त्रायै द्विगुणांशं ददौ यतः पर- ५
मेश्वरेण तस्या गर्भं रुद्देष्यि स हन्त्रायामेवाधीयत । परमेश्वरेण तस्या ६
गर्भस्य रुद्दत्वात् तस्याः सपल्ली तां दुःखियितुं निन्द्याङ्गिश्चात् । इत्यं ०
प्रतिवर्धं परमेश्वरस्य मन्दिरे ग्रन्थकाले पथा सत्कृता सपल्ला च क्लिष्टा ८
सा क्रन्दन्ती किमपि न भुङ्के । तेन तस्याः प्रतिरिल्कानाहस्तां वदति ८
हे हन्त्रे त्वं कुतः क्रन्दसि ? कुतच्च न भुङ्के ? तव मनः श्रोकाकुलं कुतः ? ८
तव समीपे दशभ्यः पुत्रेभ्योपि किमहं नोत्तमः ?

एकदा श्रीलौ भोजने पाने च छते हन्त्रा प्रोत्याय तस्यौ तदा ९
एलियंजकः परमेश्वरस्य मन्दिरद्वारसमीप आसन उपविष्ट आसीत् ।
एवं काले हन्त्रा दुःखितमनाः सती परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमाना वज्ज १०
रुदीद । अपरं ब्रतं कुर्वन्ती जगाद्, हे सैन्याध्यक्षं परमेश्वरं यदि त्वं ११
स्त्रीयदास्याः दुःखं निरीक्ष्य मां स्त्रासि स्त्रासीम् अविस्तृत्य स्त्रीयदास्यै
पुत्रमेकं ददासि, तर्हि तस्य यावज्जीवनमहं तं परमेश्वरमुद्दिश्य निवे-
दयिष्यामि तस्य शिरः चुरेण न स्पृच्यते ।

- १२ परमेश्वरस्य साक्षात् दीर्घकालं प्रार्थयमानायास्तस्या वदनम् एलिना
 १३ याजकेन समदृश्यत । तो मनसि प्रार्थयमानाया हृद्ग्राया ओष्ठावलडतां
 १४ कापि वाक् नाश्रूयत तत्कारणात् एलिस्तां मत्तां विवेद । अपरम्
     एलिस्तां बभाषे त्वं कियत् कालं मत्ता सती स्यासुसि ? तव त्राक्षारसं
 १५ त्वचो दूरय । ततो हृद्ग्रा प्रत्यवदत् हे मम प्रभो तन्नहि, अहं दुःखित-
     मना नारी त्राक्षारसं सुरां वा नापिवं, किन्तु परमेश्वरस्य साक्षात्
 १६ अहं मनोऽभिग्रायं व्यक्तीकृत्य कथितवती । त्वं खोयदासीं दुष्टां योगितं
     मा ज्ञासी र्मम चिन्ताश्शोकयो र्बाङ्गत्यात् तदारभ्य मया वचोऽवादि ।
 १७ तत् एलिः प्रत्यवदत्, त्वं कुशलेन याहि, इस्तायेल ईश्वरमुदिश्य तद्या
 १८ यद् अप्रार्थित तत् स तुभ्यं ददातु । अनन्तरं भवान् खद्गच्छा खदासीम् अनु-
     ग्रहात्मित्युक्ता सा खपथेन गत्वा बुभूजे तस्या मुखञ्च पुनर्विषस्त्वं न बभूव ।
 १९ अनन्तरं ते प्रत्यूष उत्थाय परमेश्वरं प्रणन्य परावृत्य रामतं
     निजनिवेशनम् चाजग्मुः, अनन्तरम् इल्कानाहे खभार्थीं हृद्ग्राम्
 २० उपगते परमेश्वरस्तां सम्मार । ततो हृद्ग्रा गर्भं धृत्वा काले पूर्णे पुन्नं
     प्रसुषुवे ; अपरं परमेश्वरात् तमयाचत तत्कारणात् तस्य नाम शिमू-
 २१ येल (ईश्वरदत्त) इति चकार । अनन्तरम् इल्कानाहः सपरिवारः
 २२ परमेश्वराय वार्षिकं बलिं दातुं प्रतिश्रुतं निवेदयितुच जगाम । किन्तु
     हृद्ग्रा न जगाम यतः सा खखामिनमवदत् बालकेन खत्यपाने व्यक्तो
     अहं तमादाय गमिष्यामि, ततः स परमेश्वरं साक्षात् कृत्य तत्र स्याने
 २३ सर्वदा स्यास्यति । ततस्तस्याः खामील्कानाहस्तां जगाद त्वं यत् चेम
     मन्यसे तदेव कुरु तस्य खत्यपानवागपर्यन्तं विलम्बस्य परमेश्वरः केवलं
     खोयवाक्यं चिरस्यं करीतु । ततः सा खो तिष्ठन्ती बालकस्य खत्यपान-
     त्वां यावत् तं खत्यपानवागपर्यन्तं यायदास ।
 २४ अनन्तरं तेन खत्यपाने व्यक्ते सा त्रीन् वृषभान् ऐफापरिमितं गो-
     धूमचूर्णं त्राक्षारसपूर्णकुतूच समादाय शीलौ परमेश्वरस्यावासं तम्
 २५ चानिनाय तदा बालको इत्यवयस्ता आसीत् । अनन्तरं तो वृषभान्
 २६ मारयित्वा बालकम् एलिः समीपम् चानिन्यतुः । अपरं हृद्ग्रा बभाषे, हे
     मम प्रभो भवतः प्राणानां शपथं छत्वाहं कथयामि हे मम प्रभो, स्याने-
     उत्र परमेश्वरम् उदिश्य प्रार्थयमाना या नारी भवतः समुखे समुद-
 २७ तिष्ठत् सैवाहं । बालकमेनमहं याचितवती परमेश्वरस्य समीपे यदह-
 २८ मयाचे स तत् मज्ज्यमदात् । ततो हेतोरहं तं यावज्जीवनं परमेश्वराय

न्वेदयं यतः स परमेश्वरस्य कृते मया याचितः । अनन्तरं बालकस्तत्र
खाने परमेश्वरं प्रणानाम् ।

2

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ हन्त्राया गोतं ११ गद्वगमनम् एले पुत्रयोः पापाचरणं १८ शिशुयेलस्य कर्म २०
एलेवरेण हन्त्रायाः पुनः पुत्रप्रसवः २९ खपुत्रयोरेलेसिरखरणं ३० एलेवरेण
विरुद्धमभिशापकथनं ।

अनन्तरं सा हन्त्रा प्रार्थयमाना बभाषे ।

समाजादं समायाति परमेशात् ननो मम ।

भाग्यच्च मे परेणीन संप्रयाति समुन्नतिं ।

समक्षमेव शत्रूणां मदकृच्छ प्रसीदति ।

चायेन त्वकृतेनैव प्रहृष्टामितरामहं ।

परमेशस्य तुत्यो हि पवित्रो नहि कञ्चन ।

विना तमीश्वरः कच्छिदपरो नहि विद्यते ।

अस्माकमीश्वरुत्यच्च ह्यचलो नात्ति कञ्चन ।

मनःसमुन्नते वै वाक् श्रूयतां न पुनः पुनः ।

युधाकं वदनेभ्यो न निर्यातु विषुरं वचः ।

यत्परेणो हि सर्वज्ञः परिमाता स कर्मणां ।

प्रभज्यते च तेनैव वीरस्यापि शरासनं ।

प्रदीयते खलदृभ्यच्च पृष्ठङ्गलं बलरूपकं ।

विक्रीणन्ति निजान् भक्ष्यै ये पुष्टा मनुजास्तु ते ।

कल्याणं परिगच्छन्ति ये क्षुधार्ता नराः पुरा ।

खते सप्तसुतान् बन्धा दीयते बजपुलिका ।

मृत्युजीवनयोर्दाता स एव परमेश्वरः ।

नयेत प्रेतलोकं स आनयेच पुनस्ततः ।

अपहर्ता च दासा च सम्पत्तेः परमेश्वरः ।

निपातस्योन्नतेच्चापि स एवैकाधिपः सृतः ।

धूलेरुद्रम्य दीनांच्च भिक्षुचोत्याप्य सारतः ।

वासयेत् स न्वपैः सार्डम् खदत्ते ज्योतिरासने ।

पृथिव्या भित्तिमूलानि परमेशस्य सन्ति हि ।

तेषामुपरि तेनैव स्थापितं सकलं जगत् ।

- ९ स्त्रीयपूतमनुष्टाणां चरणैः स हि रक्षति ।
परुषा निधनं यान्ति चीरो जयति नो बलैः ।
१० ते तु भग्ना भविष्यन्ति रिपवो ये परेश्चितुः ।
सर्वे स्थितास्य तेष्वेव गर्जनं कारुयिष्यति ।
आभूत्यन्तं परेशो हि करिष्यति विचारणं ।
स स्वकीयाय भूपाय बलच्च परिदास्यति ।
अवस्थां स्वाभिषिक्तस्य प्रोत्तराच्च करिष्यति ।
- ११ अनन्तरम् इल्लकानाहो रामतनगरे स्वनिवेशनं जगाम किन्तु स बालक
१२ एले याजकस्य सम्मुखे तिष्ठन् परमेश्वरं परिचरितुम् आरेभे । एले:
१३ सुतौ दुष्टस्त्रभावौ तौ परमेश्वरं नामन्येतां । तौ याजको लोकान् प्रतीत्यं
यवाहृतां केनचित् जनेन बलौ दास्यमाने तस्य मांसपाकसमये याज-
१४ कस्य दासस्तिशूलं हस्तेनादायागच्छत् । अपरं भाष्टे कटाहे स्वेदन्याम्
कृतजीघे वा निहितेन त्रिशूलेन यति मांसम् उदक्षय्यत तदेव याजकः
१५ स्वस्य कृतेऽग्रहात् तत्र श्रीलालागतान् सर्वान् इस्वार्येलवंशीयान् प्रति
१६ ताभ्याम् इत्यम् आचारि । मेदोदाहात् पूर्वमेव याजकस्य दास आगत्य
यजमानम् अकथयत् याजकाय शूल्यमांसं देहि यतः स तत्तः सिद्ध-
१७ मांसं न जिष्टक्षति किन्वाम् जिष्टक्षति । तेन मेदो ऽधुनैव धक्षयते,
तस्मिन् दग्धे सति लं स्वमनोभिलाषानुसारेण यहीतुं शक्षसीति वाचु-
क्षायां त्वम् इदानीमेव देहि नोचेदहं बलेन यहीष्यामीति स प्रथवदत् ।
१८ अतः परमेश्वरस्य साक्षात् तयोरुत्तरण्योरतीव पापं वद्धेऽयतो लोकाः
परमेश्वरस्य नैवेद्यम् कृतीयितुं प्रावर्त्तन्त ।
- १९ तदानोः शिमूयेलो बालकः कार्पासनिर्मितम् एफोदं परिधाय पर-
२० मेश्वरं पर्यचरत् । तस्य माता प्रतिवत्सरं निजपतिना समं वार्षिकं बलिं
दातुं यदागच्छत् तदा तस्य कृते गात्रोयं चुद्रवस्त्रं निर्मायानीय तस्मै
प्राददात् ।
- २१ अनन्तरम् एलिरिल्लकानाहं तस्य जायाद्येवाग्निं जगाद् परमे-
श्वरस्य कृते तवानया भार्यया याचितस्य बालकस्य विनिमयेन परमेश्व-
२२ रस्तुभ्यम् अस्या अपरान् सन्तानान् इदातु । अनन्तरं तयोः स्वस्यानं
गतयोः परमेश्वरो हन्त्राया दशाम् घर्वेक्षाच्चके तेन सा गर्भवती भूत्वा
क्रमेण त्रीन् पुत्रान् द्वे कन्ये प्रसुषुवे, तदानोः शिमूयेलो बालकः परमे-
श्वरस्य साक्षात् वर्जितुमारेभे ।

तदानीम् एलिरतिशयस्यविर आसीत्, अनन्तरम् इखायेलः सकल- ११
वंशान् प्रति स्वपुत्रयो वैवहारं समाजावासद्वारसमीपम् आगताभिः
परिचारिकाभिर्यैषिद्धिः समं तयोः ग्रथनस्य वार्त्ताच्च अुला तौ व्याह-
रत्, सकलोकानां प्रमुखाद् युवयो दुर्वृत्ते वार्त्तां पृष्ठेषामि, युवां कुत १२
एताद्वग् दुर्वृत्तम् आचरथः? है मम पुत्रौ नहि नहि मया या १३
ख्यातिः अूयते सा न भवा युवां परमेश्वरस्य लोकान् आज्ञा लक्ष्म-
येथे । मनुजेन यदि मनुजस्य क्रिमप्यपराध्यते तर्हीश्वरस्तं दिचा- १४
रयति, किन्तु परमेश्वरस्य येनापराध्यते ततङ्गते को चिनेयते? तथापि
तौ स्वपितु वाचि मनो न निदधाते यतस्तै विनाशयितुं परमेश्वरस्य
मतिरासीत् । अपरम् उत्तरोत्तरं वर्जमाने शिमूद्येले बालके परमेश्वरो १५
मनुजाच्चातुर्थ्यन् ।

अनन्तरम् ईश्वरस्य कस्त्रिलोक एले: समीपम् आगत्य जगाद पर- १६
मेश्वर इति वाचं वक्ति, यस्मिन् काले तव पूर्वपुरुषा मिसरदेशे
फिरौणो राय आसन् तदानीमहं ताव् प्रति दर्शनमदां, मम यज्ञवेद्या १७
उपरि बलीन् उत्स्वर्षुं सुगच्छिधूपं ज्वालयितुं मम साक्षाद् एकोदं
परिधातुच्च ते यथा मम यजकत्वं कुर्यैयुक्तदर्थम् इखायेलः सर्ववंशे-
भक्ते मयाभिरुचिता इखायेलवंशीयानां वक्त्रिङ्गताः सकलोपहासाच्च
तव पिटवंशाय मया दत्ताः किमिति न सत्यं? अतोऽहं स्त्रीयावासे १८
यानि बलिनैवेद्यान्युत्खष्टुम् आज्ञापयं यूयं तानि कुतः पदैरभाव्यथ?
त्वं मम लोकस्येद्यायेलवंशस्य श्रेष्ठनैवेद्यैः स्वान् पुष्टान् कर्तुं मत्तोपि
स्त्रीयपुत्रावधिकं समन्वये । अत इखायेलः प्रभुः परमेश्वरो गदति, १९
तव वंशस्त्रव पूर्वपुरुषाणां वंशच्च सर्वदा मां साक्षात् परिचरिव्यति
वाक्यमिदमहम् उक्तवान्, किन्त्यधुना परमेश्वरः कथयति तत् मम
समीपाद् दूरीभवतु मत्सम्मानकारिणो मया समंस्यन्ते मत्तुच्चकारिण-
आवज्ञायन्ते । पश्याहं यस्मिन् काले तव त्वतिष्ठवंशस्य च बाज्जच्छेदं २०
करिव्यामि तव वंशे स्यविर एकोपि न स्यास्यति स समय आधाति ।
खरिपुं ममावास इखायेलवंशाय महत्ते सर्वमङ्गले च नियोजितं वीक्षि- २१
ष्यसे तदा तव वंशे कदापि स्यविर एकोपि न स्यास्यति । अपरम् अहं २२
खयज्जवेदितस्त्रवयं मनुजं नाकेत्यामि स तव चक्षुःक्षयहेतुक आन्तरिक-
शोकहेतुकस्य भविष्यति, तव वंशोद्भवाः सर्वे लोकास्तारणकाले मरि-
ष्यन्ति । अपरं हृफ्निपीनिहसाख्यो तव द्वौ पुत्रौ प्रति यद् घटिष्यते तत् २३

१५ तवैकं चिक्रं भविष्यति तौ ही जनावेकस्मिन्नेव दिने मरिष्यतः । अहमेकं विश्वास्यं याजकम् उत्पादयिष्यामि स ममाभिमत्तम् इष्टच्च समाचर्ति-
ष्यति, तस्यायहम् एकं चिरस्यायिवंशम् उत्पादयिष्यामि, स सर्वदा
१६ ममाभिषिक्तं साक्षात् परिचरिष्यति । अपरं तव वंशस्यावशिष्ट एकैको
जन आगत्यैकरौप्यमुद्वार्थम् एकखण्डपूर्वार्थच्च तं प्रणन्न वदिष्यति,
विनयेहं येन खण्डैकं पूर्णं भक्षितुं प्राप्नोमि तादेषे कस्मिंच्चिद् याजक-
त्वपदे मां नियोजय ।

३ छतीयोऽध्यायः ।

3

१ शिमूयेलं प्रति परमेश्वरस्याकानं ११ शिमूयेलं प्रति एले विंशत्य विनाशनस्य प्रका-
शितलं १५ एले: समीपे शिमूयेलेन तस्य प्रकाशितलं शिमूयेलस्य यशोदृढित्य ।

- १ अनन्तरं शिमूयेलो बालक एले: साक्षात् परमेश्वरं पर्वचरत् तस्मिन्
काले परमेश्वरस्य वाक्यं दुर्लभमासीत् प्रायेण प्रकाशितं दर्शनं नासीत् ।
- २ अपरं क्षीणटित्वाद् एलेद्दिशक्ति नासीत् । एकरात्रावीश्वरस्य
३ प्रदीपे न निर्वाणे स्वस्थान एलिरशेत शिमूयेलस्येश्वरस्य मञ्जूषा यच्च
४ स्थान आसीत् तत्र परमेश्वरस्यावासमध्य अशेत । तत्काले परमे-
५ श्वरः शिमूयेलम् आङ्गयत्, ततोऽचाहम् इत्युक्ता स एले: समीपं धाविता
जगाद् अचाहमस्मि भवान् किं माम् आङ्गयति? ततः स उक्तावान् नाह-
६ माङ्गयं त्वं पुनः शेष्व तदा स गत्वा शृणितवान् । अनन्तरं परमेश्वरः
पुनराङ्गयत् है शिमूयेल, ततः शिमूयेल उत्थायैले: समीपं गत्वा व्याह-
७ रत्, अचाहमस्मि भवान् किं माम् आङ्गयति? स बभाषे है सम मुच्च
८ नाहमाह्वतवान् त्वं पुनः शेष्व । तदानीं शिमूयेलेन परमेश्वरस्य शब्दो
९ न परिचितः परमेश्वरस्य वाक्यमपि तस्य समीपे न प्रकाशितं । अनन्तरं
परमेश्वरस्तुतीयवारं शिमूयेलम् आङ्गयत्, ततः स उत्थायैले: समीपं
१० गत्वावदत् अचाहमस्मि भवान् किं मामाङ्गयति? तदानीं परमेश्वरेण
११ बालकोऽयम् आङ्गयत इत्येति विंशत्य शिमूयेलं बभाषे, त्वं गत्वा शेष्व,
स यदि पुनर्बारं त्वामाङ्गयति तर्हि है परमेश्वर कथयतु, तव दासः
१० पूर्णोतीति वाचं बद, ततः शिमूयेलो गत्वा स्वस्थाने शिश्वे । अनन्तरं
परमेश्वर आगत्य तिष्ठन् पूर्ववद् आङ्गयत् है शिमूयेल है शिमूयेल, ततः
११ शिमूयेलः प्रतिजगाद कथयतु तव दासः पृथग्याति ।

१२ तदानीं परमेश्वरः शिमूयेलं जगाद् पश्याहम् इत्यायैलगच्छे कर्मकं

करिष्यामि तद् यः कस्यन् श्रीष्टतिं तस्य कर्णद्वयं शब्दायिष्यते । एले: १९ परिवारेषु मया यद्यद् उक्तं तात्यारभैक्सिन्नेव दिने निःशेषं समाद-यिष्यामि । तस्य पुत्रौ धर्माद् भव्याविति सोऽवगतः सन् तौ नादाम्यद् २१ एतदपराधकारणाद् अहं तस्य वंशं सदा दण्डयिष्यामीति वाक्यं तम-वेचं । अपरं बलिदाननैवेद्यैरपि तस्य वंशस्यापराधः कदापि मया न १४ क्षमिष्यत इति शपथमहम् एले: परिवारमधि कृतवान् ।

अनन्तरं शिमूयेलः पुनरप्सेत्, ततः परं प्रभाते जाते परमेश्वरावासस्य १५ कवाटौ मुमोच, किन्तु शिमूयेल एले: समीपे तद्दर्शनं प्रकाशयितुं भीतः । अनन्तरम् एलिः शिमूयेलम् आह्वाय जगाद् है सम पुत्र शिमूयेल, १६ ततः स प्रतिजगाद्, अहमेषः । तदानीम् एलिः प्रपञ्चं तव समीपे तेन १७ किं वाक्यं याहारि ? अहं विनये तत् महां मापञ्चुष्व त्वां प्रतीश्वरेण यद्यद् अवाचि तस्यैकमेव वाक्यं यदि मह्यम् अपञ्चुषे तर्हि सोऽमुकं तदधिकश्च फलं तु भयं ददातु । तदानीं शिमूयेलस्य सर्वाणि कथया- १८ मास किमपि नापञ्चुष्वे । तत एलि र्याजहार स परमेश्वर एव खोय-हृष्या वत् क्षेमं मन्यते तदेव करोतु ।

अनन्तरं शिमूयेलस्य वयसि वर्द्धिते परमेश्वरस्तेन सार्ज्जं तिष्ठन् तस्य १९ किञ्चन वाक्यं वर्थं भवितुं न ददौ । ततः शिमूयेलः परमेश्वरेण २० निष्प्रितो भविष्यदत्ता इति दानमारभ्य वर्षेवां यावद् इस्तायेलीयैः सर्वैरज्ञायत । अतः परमेश्वरः श्रीलौ पुनरात्मदर्शनं दातुम् आरेभे २१ यतः परमेश्वरः खोयवाक्येन शिमूयेलस्य समीपे श्रीलौ सं प्राकाशयत्, ततः शिमूयेलस्य वाक्यं सर्वान् इस्तायेलीयान् प्रति प्रबभूव ।

4

४ चतुर्थाऽध्यायः ।

१ एवनेपरस्याने इस्तायेलवंशस्य पराजितलं २ शोलुको नियममञ्चूयायाः शिविर आनयनं १० पुनः पराजितलम् एले: पुत्रद्वयस्य इतलं २१ तत् त्रुत्वा एलेर्मरणं १८ तस्य पुत्रवध्या: प्रसवो मरणम् ।

अनन्तरम् इस्तायेलवंशाः पिलेष्टीयैः सम चोदुं निर्गत्य एवनेष्टे १ शिविरं स्थापयामासुः पिलेष्टीया अप्यपीके शिविरं स्थापयामासुः । अनन्तरं पिलेष्टीया इस्तायेलवंशस्य विरुद्धं सैन्यानि रचयाज्ञकिरे २ तेन युद्धे व्याप्ते सति इस्तायेलवंशः पिलेष्टीयानां समुखे पराजित-स्तस्याः सैन्यश्रीणाः प्रायेण चतुःसप्तसाणि लोकाः क्षेत्रे हृताच्च ।

- ३ अपरं लोकेषु शिविरं प्रविष्टेष्विष्वायेल्वंशस्य प्राचीना अकथवन् परमेश्वरीय पिलेष्टीयानां समुखेऽस्मान् कुतः पराजितान् अकार्धीति? वयं श्रीलुतोऽस्माकं समीपं परमेश्वरस्य नियममञ्जूषाम् आनयामहै
- ४ ततः सोऽस्माकं मध्यमुपस्थाय रिपूणां करेभ्योऽस्मान् रक्षिष्यति । अनन्तरं लोकाः श्रीलुं दृतान् प्रहित्य तस्मात् स्थानात् किरुवमध्यवासिनः सैन्याधक्षपरमेश्वरस्य नियममञ्जूषाम् आनिन्यः, तदानों हृष्णनिपीनिहसनामानवेष्टे: पुत्रौ तत्र स्थान ईश्वरस्य नियममञ्जूषया सार्जम् ५ आस्तां । अनन्तरं परमेश्वरस्य नियममञ्जूषायां शिविरं उपस्थितायाम् इस्यायेलः सर्वे वंशा महासिंहनादम् अकुर्वन् तेन एधिवी कम्पिता । ६ तदानों पिलेष्टीयास्तस्य सिंहनादस्य धनिं निश्चयं प्रचक्षुः, इत्रीयाणां शिविरे महासिंहनादः कुतो जायते? ततः परमेश्वरस्य नियममञ्जूषा ० शिविरमानीतेति ज्ञातवन्तः । अनन्तरम् ईश्वरः शिविरम् आगत इति गदन्तः पिलेष्टीया विभीय पुनरवदन् अस्मान् धिक्, इतः पूर्वं ८ कदापि नैताद्गच्छटत । अस्मान् धिक्, एतस्य पराक्रमिण ईश्वरस्य हस्तादृ अस्मान् क उद्घारयिष्यति? अद्यमीश्वरः प्रान्तरे सर्वप्रकाश-९ धाते मिंस्तीयान् जघान । हे पिलेष्टीया बलं प्रकाशयत स्वान् वीरानिव दर्शयत, इम इत्रीयलोका यददृ युद्धाकं दासा बभूवुल्लद्दृ यूयं तेषां दासान भवत स्वान् वीरानिव दर्शयन्तो युथ्यत ।
- १० ततो युध्दिः पिलेष्टोयैः पराजितानाम् इस्यायेल्वंशानाम् एकैको जनः खस्तवासस्यानं पलायाद्वज्ञे, तस्मिन् महानिहनन इस्यायेल्वंशस्य ११ त्रिंशत्स्त्रियाणि पदातयो हताः । अपरम् ईश्वरस्य नियममञ्जूषा रिपुहस्तमता बभूव, एते द्वौ पुत्रौ हृष्णनिपीनिहसावप्यहन्यतां ।
- १२ ततः सैन्यश्रेष्ठाः पलायमानश्विन्नवस्त्रो धूत्याच्छन्मूर्ढा विन्यामीन-१३ वंशीयो जन एकस्तस्मिन्नेव दिने श्रीलुम् आगमत् । तस्यागमनसमये तत्र स्थाने पथपार्श्व आसने समुपविष्ट एलिः प्रतीक्षितवान्, यतस्यान्तःकरणम् ईश्वरस्य मञ्जूषायाः द्वाते चकम्ये तेन मनुजेन नगरमध्यं गता तस्यां वाच्चायाम् उक्तायां नगरस्याः सर्वे लोका हाहाकारं चक्रः । तदानीम् एलिस्तस्य हाहाकारस्य शब्दं श्रुत्वा प्रपच्छ, अस्य कलहशब्दस्य किं कारणं? ततः स लोकः श्रीब्रह्मागवैलिं जगाद् । १५ तदानीम् एलिरथानवतिवत्सरवयस्त्र आसीत् स च द्वीणदृष्टिकार-१६ णाद् ब्रह्मं न शशाक । स मनुष्य एतिं बभाषे, सैन्यश्रेष्ठा आगतो

लोकोऽहम् अद्यैव सैन्यश्रेण्याः पलायित्वागमं, तत एति: पप्रच्छ इ
मम पुत्र का वार्ता? स दूतः प्रतिजगाद्, इच्छायेल्वंशीयाः पिलेष्टीयानां १०
समुखात् पलायाच्चक्षिरे लोकानां महानिहननं जातच्च हफ्नियोनि-
हसाख्यौ तव द्वौ पुत्रावपि हतौ तथेश्वरस्य मञ्जूषाः रिपुभिरुपहृता ।
तदानीम् ईश्वरस्य मञ्जूषाया नान्नि तेजोच्चारिते सद्येलिरासनात् ११
पश्चाद् गोपुरपार्श्वे निपपात तेन तस्य यीवाभज्ञनात् स ममार यतः
स दृढ़ा गुरुच्छासीत्, स एतिच्छत्वारिंशदत्परान् यावद् इच्छायेल-
वंशम् अशिष्वत् ।

तदानीं तस्य पुत्रवधूः पीनिहसस्य भार्या गर्भवती तस्याः प्रसव- १२
कालः सविधश्चासीत्, अत ईश्वरस्य मञ्जूषाः रिपुहस्तगता मम
श्वशुरः प्रतिच्छ मृताविति वार्तां निश्चय साधोमुखीः भूत्वा प्रसुषुवे
यतस्तदानीं तस्याः प्रसववेदना समुपातिष्ठत् । तदानीं तस्यां मृत- १३
कल्यायां सद्यां तस्याः सविधाववतिष्ठमाना नार्यस्तां जगदुः, भीति
नीत्ति त्वं पुत्रं प्रसूता किन्तु सान् प्रतिजगाद् तत्र मनस्य न निदधे ।
अनन्तरं सा तनयस्य नाम ईखावेदो (निर्क्षेजा) इति चक्रे तथेश्वरस्य १४
मञ्जूषाया रिपुहस्तगतत्वात् खश्चश्वरस्य पत्व्युच्च महणाच्च वभाषे, इच्छा-
येल्वंशीत् तेजो विगतं । ईश्वरस्य मञ्जूषाया रिपुहस्तगतत्वादेव सा १५
जगाद्, इच्छायेल्वंशीत् तेजो विगतं ।

5

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ दागोनदेवस्य मन्दिरे मञ्जूषानिधानं द दागोनस्य भग्नलम् अपरम् असदोदस्य गातस्य
च लोकानां पोडितबं विनष्टत्वम् १० इफ्राणे मञ्जूषायाः प्रेषणं ।

अनन्तरं पिलेष्टीयैरपहृतेश्वरमञ्जूषाः एवं वेशराद् असदोदम् आ- १
नीता । ततः परं पिलेष्टीया ईश्वरस्य मञ्जूषां गृहीत्वा दागोनदेवस्य २
मन्दिरमानीय दागोनस्य पार्श्वे स्थापयामासुः ।

ततः परदिने असदोदीयलोकाः प्रत्यूष उत्थाय दागोनदेवं परमे- ३
श्वरस्य मञ्जूषायाः समुखे उधोमुखं भूमौ प्रतिवं ददृशुः, ततस्ते दागोनदेवं
घृत्वा पुनः खस्ताने स्थापयामासुः । अपरं तस्य परदिवसेऽपि लोकाः ४
प्रत्यूष उत्थाय दागोनदेवः परमेश्वरस्य मञ्जूषायाः समुखे उधोमुखे
भूमौ प्रतित इति दागोनस्य शिरः करदयस्त्र प्रच्छिन्ने शिलायां

५ स्थिते केवलं तस्य मत्खाकारो देहोऽवशिष्ट इति ददश्यः । एतत्कार-
रणाद् दागोनस्य पुरोहिता दागोनमन्दिरगमिनो लोकाच्च अस्त-
६ दोदे स्थितायां दागोनशिलायाम् अद्यापि पादौ न निदधते । पर-
मेश्वरस्तान् अस्त्रोदीयलोकान् भृशं लिङ्गं नाशयामास तथा हि
७ सोऽस्त्रोदीयलोकान् तच्चतुर्दिंक्षय्यलोकांस्वार्णीरोगेणाजघान । अनन्तरम्
अस्त्रोदीयलोका एतादृशं विलोक्य जगदुः, इखायेल ईश्वरस्य मञ्जूषा
नास्ताकं समीपे स्थास्ति यतः सोऽस्तान् अस्त्रहेवं दागोनच्च भृशं
८ लिङ्गाति । अतस्ते दूतान् प्रहित्य पिलेष्टीयानाम् अधिपतिगणं स्वेषां
समीपमानीय जगदुः, इखायेल ईश्वरस्य मञ्जूषामध्यस्ताभिः किं कर-
णीयं ? अधिपतयोऽवदन् इखायेल ईश्वरस्य मञ्जूषा गातनगर्दं नीयतां,
९ ततस्ते इखायेल ईश्वरस्य मञ्जूषां तत्स्यानं निन्युः । तदा तस्यां तच्च
नीतायां परमेश्वरो महाहनेन तन्नगरम् अलिश्वाद् अर्थतस्य नगरस्य
कुदान् महतच्च सर्वलोकान् आजघान, तेन तेषां गुह्यस्यानेष्वर्णी-
रोगो बभूव ।

१० अनन्तरम् ईश्वरस्य मञ्जूषा तैरिक्रोणं प्रेषिता तत ईश्वरस्य मञ्जूषा-
याम् इक्रोणम् आगतायाम् इक्रोणनगरीया उच्चैरवदन् अस्त्राकम्
अस्त्रस्त्रीकानाच्च बधार्थम् इखायेल ईश्वरस्य मञ्जूषास्ताकं समीपं
११ तैरानायि । ततस्ते दूतान् प्रहित्य पिलेष्टीयानाम् अधिपतिगणं संगटच्छा-
जगदुः, इखायेल ईश्वरस्य मञ्जूषा युग्माभिः विच्छया पुनः स्वस्थानं प्रति-
गच्छतु सोऽस्तान् अस्त्रदीयप्रजाच्च न नाशयतु यतस्तन्नगरस्य सर्वच्च
१२ महाहननं जातं, तच्च स्थानम् ईश्वरेण भृशमङ्गिष्ठत । अपरं ये
लोका अजीवन् ते ईर्णीरोगेण पीडितास्तो नगरीयलोकानाम् आर्त्तस्तर
आकाशं यावद् उदतिष्ठत् ।

6

इष्टोऽध्यायः ।

१ दृखायेल्लोकानां समीपं मञ्जूषां प्रेरयितुं पिलेष्टीयानां मन्त्रणा १० मञ्जूषाप्रेरणा १०
वैतशेषमग्ने मञ्जूषायां हृषिपातनोन्ते लोकानां मध्ये महामारीसमुत्पत्तिः ११ किरिघत-
यियारोमं प्रति मञ्जूषाप्रेरणं ।

१ परमेश्वरस्य मञ्जूषा पिलेष्टीयानां देशे सप्तमासान् यावत् तस्मै ।
२ अपरं पिलेष्टीयाः पुरोहितान् गणकांस्वाद्य आहरन् परमेश्वरस्य

मञ्जूषामधि किं करणीयम् अस्माभिः? वयं केन प्रकारेण तां स्वस्यानं प्रेषयिष्यामः? तद् अस्मान् ज्ञापयत् । ते उवदन् यदि यूयम् इस्तायेष ईश्वरस्य मञ्जूषां विवृजय तर्हि शून्यां तां न विवृजत किन्तु दोषार्थ-कदानानि तस्मै इत्त ततः स युशान् निरामयान् करिष्यति, अपरं युशान् लोर्युं स कुतो न अवर्ततेदं ज्ञास्यथ । तेन ते प्रपञ्चुः, दोषार्थकदानीयं वयं किं द्रव्यं तस्मायुत्पूर्ख्यामः? ते उवदन् पिलेष्ट्रीयाध्यक्षाणां संख्यानु-साहात् पञ्च स्वर्णार्घांसि पञ्च स्वर्णमूषिकांच्च दद्धं यतो युशाकं सर्वेषां युग्मदध्यक्षाणांच्चैकरूपं एव लोर्षेऽजातः । अतो यूयं युशाकम् अर्पणां देशनाशकमूषिकाणांच्च प्रतिमा निर्मायेष्वायेष ईश्वराय ददत्तस्तं समादरिष्यन्धे तेन भवितुं प्रक्रोति स युशाभ्यं युशादेवगणाद् देशाध-क्षेण निवारयिष्यति । मिष्ठीयलोकाः फिरान् राजा च यादृशं खेषाम् अन्तःकरणान्यकठिनयन् यूयमपि तादृशम् अन्तःकरणं कुतः कठिनयथ? तेषां मध्ये तेनास्वर्यकर्मसु क्षतेषु लोकास्तैः किं न विवृष्टाः? ततस्ते किं न गताः? अतः सम्भवि यूयं नूतनं प्रकटमेकं निर्मात यच्च युग्म-कदापि नावहृत् तादृशं दुर्घवतीगोदयम् आनीय प्रकटे योजयत तयो र्वत्सौ तयोः पञ्चाद् गृह्यमानयत च । अपरं परमेश्वरस्य मञ्जूषां गृहीत्वा तच्छकटोपरि स्थापयत्, अपरं दोषार्थकप्रायच्चित्तस्वरूपाणि खण्डभृत्यानि पाचे निधाय तत्वार्थं स्थापयत्, अनन्तरं तद् यातुं विवृजत । तत् शकटं यदि परमेश्वरस्य सीमाया मार्गेण वैतर्षेमशं याति तर्ह्यस्माकं महादमङ्गलं तेनैव क्षतं, यदि तु न याति तर्हि न तस्य करेण वयम् आइताः किन्वयान् प्रति दैवी घटनाभवत् इति युशाभिः ज्ञास्यते ।

अनन्तरं लोकैस्तदेवाकारि दुर्घवतीगोदयं गृहीत्वा शकटे योजितं १० तयो र्वत्सौ च गृहे निवबन्धाते । अनन्तरं परमेश्वरस्य मञ्जूषा स्वर्णम्-११ घिकार्घः प्रतिमाधारयाच्च शकटोपरि निदधाते । अनन्तरं तद्गवी-१२ दयम् ऋजुमार्गेण गच्छत् वैतर्षेमशस्य दिशं जगाम, तत् शब्दायमानम् रकमनो राजमार्गेणैव जगाम दक्षिणं वामं वा न परावर्तते; पिलेष्ट्री-यानाम् अधिष्पतयच्च वैतर्षेमशस्य सीमां यावत् तस्य पञ्चात् जग्मुः । तदानीं वैतर्षेमशनिवासिनः समभूमौ गोधूमं क्षन्तन्ति त ऊर्ढवृष्टिं १३ क्षत्वा मञ्जूषां ददशुस्तां दद्वा चाजङ्गादिरे । तदानीं तत् शकटं वैत-१४ शेमशीययिहोशूयस्य त्वेच्चमुपस्थाय स्थगितं बभूव तत्र स्थाने महाप्रस्तर रक्षा आसीन् ते शकटस्य काषाणि क्षित्वा तद्वीदयं होमबलिरूपेण

- १५ परमेश्वराय ददुः । अनन्तरं सेवीयाः परमेश्वरस्य मञ्जूषां तत्समीपस्य
खण्डाराधारपाचच्चावरोह्य तस्मिन् महाप्रस्तरे निदधिरे, अपरं
वैतशेमशीयलोकास्तस्मिन् दिने परमेश्वरमुदिश्य होमार्थकादीन् बलीन्
- १६ उत्सर्जुः । तदृ दृष्टा पिलेष्टीयानां पच्चाधिपतयस्तस्मिन् दिन इकोणं
- १७ प्रथाजग्मः । अपरं दीघार्थकदानरूपेण पिलेष्टीयैरस्दोदस्य निमित्तम्
एकम् असाया निमित्तम् एकम् अखिलोनस्य निमित्तम् एकं गातस्य
निमित्तम् एकम् इकोणस्य निमित्तम् एकच्छैतानि पच्चखण्डार्णसि,
- १८ पिलेष्टीयानां यावन्ति नगराणि, पच्चानाम् अधिपतीनाम् अधीनान्या-
सन् (तानि प्राचीरवेष्टितानि नगराणि सामान्यग्रामा वा स्युः) तावन्ति
खण्डमूषिकाच्च परमेश्वरमुदिश्य तत्त्वानीयत्वा । यस्मिन् महाप्रस्तर
ईश्वरस्य मञ्जूषा निरधार्यि स महाशोकाख्यः प्रस्तरोऽद्यापि वैतशेम-
शीयविहोश्रूयस्य क्वेचे विद्यते ।
- १९ अनन्तरं वैतशेमशीयलोकाः परमेश्वरस्य मञ्जूषायां दृष्टिं पातया-
मासुः, तत्त्वारणात् स तान् आजघानार्थतस्तेषां सप्तव्यधिकपच्चमहस्ताणि
लोकान् विनाशयाच्चकार परमेश्वर एतेन महाप्रच्छारेण तान् आजघान
- २० ततो हेतो लोका विललपुः । अपरं वैतशेमशीयलोका अवदन् एतस्य
पवित्रस्य प्रभोः परमेश्वरस्य साक्षात् के संस्थातुं इकुवन्ति सोऽसंक्षः
कस्य समीपं यास्यति ?
- २१ अनन्तरं लोकाः किरियतयियारीमनिवासिनां समीपं दूतान् प्रशिव्य
जगदुः, पिलेष्टीयाः परमेश्वरस्य मञ्जूषां पुनरानयन् यूथम् इत्वा तां स्वेषां
समीपं नयत ।

7

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ अवोनादवस्य गेहे मञ्जूषानिधानं १ मिश्याम् इस्युयेल्लोकानाम् अनुतप्नं ८
पिलेष्टीयानां यद्यक्तं सज्जीभवन्ति १३ शिशुयेलस्य वलिदानं प्रार्थनक्षत्रं तदानीं महा-
भक्त्वावतैः पिलेष्टीयानां पराजितत्वं १३ पिलेष्टीयानां वशेभूतत्वं १५ शिशुयेलस्य
विचारणकथनक्षत्रं ।
- २ अनन्तरं किरियतयियारीमीयलोका आगत्य परमेश्वरस्य मञ्जूषां
गृह्णतः पर्वतस्थितम् अवीनादवस्य निवेशनम् आनयन्, अपरं
परमेश्वरस्य तां मञ्जूषां रक्षितुं तस्य पुत्रम् इलियाससं पवित्रं चक्रुः ।
- ३ परमेश्वरस्य सा मञ्जूषा किरियतयियारीमे दीर्घकालम् अर्याद् चिंशति

वत्सरान् यावत् तस्यौ । अनन्तरम् इखायेषीयाः सर्वे विलपन्तः पर-
मेश्वरम् अनुगच्छन् आरेभिरे ।

ततः शिमूयेल इखायेलः सकलवंशान् अवदत्, यदि यूयं खीय- १
सर्वान्तःकरणैः समं परमेश्वरं प्रति परावर्चितुम् इच्छय तर्हि खेघां
मथाद् इतरदेवान् अस्तारोत्देवीच्च दवयत परमेश्वरे च मनांसि २
निवेश्य केवलं तमेव सेवध्यं तेन स पिलेषीयानां करेभ्यो युद्धान् उद्भा-
रयिष्यति । तत इखायेलः सर्वे वंशाः वालदेवान् अस्तारोत्देवीच्च ३
दवयित्वा केवलं परमेश्वरं सेवितुम् आरेभिरे । तदानीं शिमूयेलो ४
याहरत् मिस्थाम् इखायेलः सकललोकान् संगृहीत युद्धाकं द्वातेऽहं ५
परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयिष्ये । ततस्ते सर्वे मिस्थां मिलिता तोयानि ६
बोलयित्वा परमेश्वरस्य साक्षाद् भूमौ न्यक्षिपन् अपरं तस्मिन् दिने ७
उपवसन्तलक्ष्य खाने जगदुः, परमेश्वरस्य विरुद्धं प्रातकामसाभि-
रकारि । अनन्तरं शिमूयेलो मिस्थाम् इखायेलवंशस्य विचारं चकार । ८

अनन्तरम् इखायेलवंशा मिस्थां मिलिता इति वाचायां पिलेषीयैः ९
श्रुतायां तेवाम् अध्यक्षा इखायेलवंशस्य विरुद्धम् आगच्छन् इखायेल-
वंशस्तत् श्रुत्वा पिलेषीयेभ्यो विभ्युः । अपरम् इखायेलवंशाः शिमूयेलम् १०
अवदन् अस्ताकं प्रभुः परमेश्वरः पिलेषीयानां करेभ्यो यदस्मान् उद्भा-
रयेत् तदर्थं तस्य समीपे प्रार्थयितुं त्वं मा विरम ।

तदानीं शिमूयेलो दुधपोष्यं मेषवत्सं गृहीत्वा परमेश्वरमुद्दिश्य ११
कृत्स्नाहोमवलिङ्गपेणोत्सर्ज, अपरं शिमूयेल इखायेलवंशस्य कृते
परमेश्वरस्य सत्रिधौ प्रार्थयाच्चक्ते ततः परमेश्वरस्तसै ग्रत्युत्तरं ददै ।
यस्मिन् काले शिमूयेलो होमवलिम् उदस्थजत् तस्मिन् काले पिलेषीया १०
इखायेलवंशेन समं योद्धुं तस्य समीपम् आगमन्, किन्तु तस्मिन् दिने
परमेश्वरो मेघनादेनातीव गर्जन् पिलेषीयान् व्याकुलान् चकार,
तेन त इखायेलवंशेन पराजिता वभूवुः । तदानीम् इखायेल- ११
वंशो मिस्था वहिर्भूय पिलेषीयानां पञ्चाद् धावन्तो वैतकरस्याद्य-
स्थानं यावत् तान् आजम्बुः । ततः शिमूयेलः पाषाणसेकं गृहीत्वा मिस्थी- १२
सेनोर्मध्यस्थाने स्थापयामास, परमेश्वरोऽस्मान् एतत् स्थानं यावद् उप-
छतवान् इत्युक्ता तस्य पाषाणस्य नाम एवनेष्वरम् उपकारसूचकपाषाण
इति चकार ।

इत्यं पराजिताः पिलेषीया इखायेलवंशस्य देशं पुन नीगमन् अपरं १३

१४ परमेश्वरः शिमूयेलस्य यावज्जीवनं पिलेष्टीयान् अल्किश्वात् । अपरं यानि नगराणि पिलेष्टीयैरिखायेल्वंशाद् अपहृतानि तानि पुनरिखायेलीयैरधिचक्रिरे, इकोणं गातं तयोः सीमाच्च यावत् सर्वदेशः पुनरिखायेल्वंशेन पिलेष्टीयैभ्य उद्घारयाच्चक्रे, अपरम् इमोरीयैः समम् इखायेल्वंशस्य सन्धि बभूव ।

१५ स शिमूयेलो यावज्जीवनम् इखायेल्वंशम् अशिष्वत् । स प्रतिवत्सर्व

१६ वैघेलं गिलग्लं मिसीच्च पर्यटन् तेषु स्थानेष्विखायेल्वंशम् अशिष्वत् ।

१० अपरं यत्र स्थाने तस्य निवेशनमासीत् तद् रामतनगरं प्रव्यागत्य तत्र स्थानेऽपीखायेल्वंशम् अशिष्वत् स च तत्र स्थाने परमेश्वरमुद्दिश्य वेदिमेकां निर्मितवान् ।

8

ट अष्टमोऽध्यायः ।

१ शिमूयेलस्य पुन्नयोरन्याधकारणात् लोकानां राजनीच्छा ६ तेषां याज्ञायां शिमूयेलस्यातुष्टि १० भाविराजानां वर्णेन १५ राजानं नियोजयितुं शिमूयेलं प्रतीच्छाज्ञा ।

१ अनन्तरं वार्द्धक्यं प्राप्तः शिमूयेलः स्वपुत्राविखायेल्वंशस्योपरि विचारयिटपदे न्युङ्ग । तस्य ज्येष्ठपुत्रस्य नाम योद्येल इति दितीयपुन्नस्य च २ नामाविय इत्यासीत्; तौ वैर्णवार्या विचारयितारौ बभूवतुः । किन्तु तस्य पुत्रौ पितुर्मार्गेण न चलन्तौ लोभानुगमिनौ बभूवतुस्तावुत्कोचं ४ गृह्णीत्वा विचारे इन्द्रायं कृतवक्तौ । अत इखायेल्वंशस्य प्राचीना मिलित्वा ५ रामते शिमूयेलस्य समीपमागत्य तमवदन् पश्य त्वं लुड्हो जातस्त्वव पुत्रौ च तव मार्गेण न चलतोऽतस्वं भिन्नदेशीयानिवासान् प्राप्तिस्तुं राजानमेकं नियोजय ।

६ अस्मान् प्राप्तिस्तुं राजानमेकं नियोजयेति तैरुक्तोन वचसा शिमूयेलो ७ विरेजे, ततः शिमूयेलः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयाच्चक्रे । तदानीं परमेश्वरः शिमूयेलम् अवोचत् एते लोकास्त्व समीपे यद्यद् आहरन्ति तेषां तत् सर्ववाक्यं त्वं गृह्णाण यतस्त्वेच्च न परिव्यक्तः किन्त्वह्य न यत् तेषां राजा न भवेयं तदर्थमहमेव तैः परिव्यक्तः । मिसर्देशात् मया तेषाम् आनयनदिनमारन्याद्य यावत् ते खेषां सर्वकर्मभिर्यथा ८ मां त्वजन्त इतरदेवान् सेवन्ते तथा त्वां प्रत्यपि व्यवहरन्ति । अधुगा

तं तेषां वचनानि गृह्णाण किन्तु तान् सद्वर्जनं प्रबोध तेषां प्रासन-
कारिणो भाविभूपते दीति तान् ज्ञापय ।

अनन्तरं राजप्रार्थकानां समोपे परमेश्वरीयाणि वचांस्येतानि शिम्- १०
येज्ञेनोक्तानि । स व्याजहार युद्धाकमुपरि राजत्वकारिणो राज्ञ एता- ११
द्वश्री दीति भविव्यति स युद्धाकं पुल्लान् गृहीत्वा सरथाश्वारोहिगणेषु
निधास्यति तेषां कांचन सरथस्याये धाविनः करिष्यति । स तान् सद्वर्ज- १२
पतोन् पञ्चशतपतोंच करिष्यति, तांच स्त्रीयभूमिं कर्षयिष्यति स्त्रीयश-
स्यानि क्रेदयिष्यति युद्धाख्याणि रथसज्जाच्च निर्मापयिष्यति । अपरं स १३
युद्धाकं कन्या गृहीत्वा स्य सूपकाराः सूदा आपूपिकाच्च करिष्यति ।
अपरं युद्धाकम् उत्तमानि प्रस्तुत्वेचाणि आक्ताच्चेचाणि जितवृक्षांच्च १४
गृहीत्वा स्वमत्वेभ्यो दास्यति । अपरं युद्धाकं प्रस्तानां आक्ताणाच्च दश- १५
मांशं गृहीत्वा राजसभासङ्गो दास्यति । अपरं स युद्धाकं दासान् १६
दासीरुचमतरुणान् गर्दभांच्च गृहीत्वा तैर्निजकार्यं कारयिष्यते । स १०
युद्धाकं मेषाणां दशमांशं गृहीष्यति यूथच्च तस्य दासा भविष्यत ।
तदानीं यूयं स्वैरभिरुचितस्य राज्ञः कारणाद् विलपिष्यथ किन्तु परमे- १८
श्वरक्षदानीं युद्धाकं वचो न शोष्यति ।

तथापि लोकाः शिमूयेलस्य वाक्यम् अगृहीत्वा जगदुः, नहि नहि, १९
राजेकोऽसामि नियुक्त्यतां, तेन वर्यं भिन्नजातीयैः समा भूत्वा स्वराजेन २०
श्रासिष्याम हे स चासाकमग्रसरः सन् युद्धं गमिष्यति । तदानीं शिमूयेलो २१
लोकानां सर्ववाचं निशम्य परमेश्वरस्य कर्णगोचरे निवेदयामास । ततः २२
परमेश्वरः शिमूयेलं वभाष्ये तं तेषां वाक्यं गृह्णाण तेषां राजानमेकं नियुक्त्य
च । अनन्तरं शिमूयेल इखायेलवंशं जगाद् यूयं सख्तनगरं गच्छत ।

9

८ नवमोऽध्यायः ।

१ शैलेन पितुर्गईभीनां गवेषण ११ शिमूयेलस्य समीपगमनं १५ शिमूयेलेन समं शैलस्य
भोजनं १५ तं विस्तुतेन सद्व वर्हिगमनं ।

तदानीम् अफोहस्य वृद्धपौत्रो विखोरतस्य प्रपौत्रः सिरोरस्य १
पौत्रोऽवीयेलस्य पुत्रः कोशनामा विन्यामीनवंशीयः कस्ति॒ महावीर्य-
वान् लोक आसीत् । अपरं शैलनामा तस्य परमसुन्दरक्षरुणः पुत्र १
आसीत्, इखायेलवंशेषु तसात् सन्दरः कोपि पुरुषो नासीत्, स

- ६ शिरसा सकललोकेभ्यो दीर्घं चासीत् । अनन्तरं तस्य शौलस्य पितुः
कीरेस्य गर्वभीषु हारितासु स निजपुत्रं शौलं जगाद त्वं दासानाम्
- ७ एकं सङ्गिनं द्वात्वा गर्वभीर्गवेषयितुं याह्वि । ततः स ईश्वर्यमपर्वतेन
भूमिला शालिशाप्रदेशं पर्याटत् किन्तु तासाम् उद्देशं न प्राप, अनन्तरं
तौ शालिमप्रदेशं पर्यटितवन्तौ तचापि न प्रापतुरनन्तरं स विन्यामी-
- ८ नदेशं जगाम किन्तु तचापि न प्राप । अनन्तरं तयोः सूफप्रदेशं प्रापयोः
शौलः खसङ्गिनं दासं जगाद, आगच्छावां परावर्त्तावहै नो चेत् मम
- ९ तातो गर्वभीनां चिन्ताया विरम्यावयोः द्वाते चिन्तयिष्यति । ततः स
कथितवान्, पश्य नगरेऽस्मिन् ईश्वरस्य मनुष्यं आत्मे सोतीव मान्यत्वेन
यद्यद् उच्यते तत् सब्वं सिद्ध्यति तस्माद् आवाम् अधुवा तत्स्थानं थाव,
- १० भवेत्तु स गन्तव्यं मार्गम् आवां दर्शयिष्यति । शौलो दासमवदत् पश्य
गमने द्वत् आवां तस्मै नराय किं दासावः? आवयोः पात्रस्यभक्ष्यस्य
प्रेषो जातः । ईश्वरस्य लोकाय दातुम् आवयोः पारितोषिकं नास्ति,
न आवयोः किमात्मे? ततः स दासः शौलं प्रवदत्, पश्यत् मम इस्ते
शैकलस्य चतुर्थांशं रजतं विद्यते पश्यानं दर्शयितुम् ईश्वरीयलोकाय
१२ तदेव दास्यामि । ततः शौलो व्याजहार, सम्युक्तवान् आवां याव । तत-
१३ खावीश्वरीयलोकस्य निवासनगरस्य दिशं जमतुः । पूर्वकाल ईश्वा-
येत्तो मध्ये य ईश्वरस्य समीपे प्रवृत्तम् आगच्छन् तै वर्यं प्रदर्शकस्य समीपं
यामेति वचोऽवादि यतः पूर्वकाले भविष्यद्वादिन उपाधिः प्रदर्शक
ईत्यासीत् ।
- १४ यदा तावूर्ध्गमिमार्गेण नगरं गच्छतस्तदा तोयमुत्तोषयितुं वहि-
र्गमिनीः कतिपययुवती दृष्टा एषवन्तौ स्थानेऽत्र प्रदर्शकः किं विद्यते?
- १५ ता अवदन् विद्यते पश्य स तवाये विद्यते, शीघ्रं गच्छ सोद्या
- १६ नगरमागमत् यत उच्चस्थाने लोकानाम् अद्य जड्या भविष्यति । युवाभ्यां
नगरं प्रविश्यैव भोजनार्थं उच्चस्थाने तस्य गमनात् प्राक् स मृग-
यितव्यो यतस्तस्मिन् नागते लोका भोजनं न करिष्यन्ति, यतस्तेन
जच्छ्रवेषु आशिष्युक्तायां सत्वां निमन्तिवा भुञ्जते तस्माद् एतस्मिन्नेव
- १७ द्वाण उत्थाय यातं यतोऽसुनैव स युवाभ्यां त्रयुं शूक्यते । तदानीं तयोः
नगरं गत्वा नगरस्य मध्यं प्रापयोः शिमूर्येल उच्चस्थानं गन्तुं स्वनिवेशनात्
निर्गच्छन्नेव तौ साक्षात्कार ।
- १८ तस्य शौलसोपस्थितेः पूर्वदिवसे परमेश्वरः शिमूर्येलस्य कर्णगोचरे

कथितवान्, श्व एतस्मिन् समये भनुष्य एको विन्यासीनप्रदेशात् तब १९ समीपं मया प्रेषविव्यते मम लोकस्येष्यायेल्वंशस्य राज्ये स त्वयाभिषि-
च्यतां, स एव पिलेष्ट्रीयानां करेभ्यो मम लोकान् उद्भारयिव्यति यतो मम
लोकानां विलापस्य मम कर्णगोचरीभूतत्वात् तान् प्रति मया छपादृष्टिः
छता। अनन्तरं शिमूयेलेन शैले दृष्टे परमेश्वरस्तमवदत्, अहं यमधि १०
त्वां समभाषे सोऽयमेव नरः, एव पुमान् मम लोकान् शासिष्यति ।
तदानीं शैले द्वारमध्ये शिमूयेलं प्राप्य एष्यावान् विनयेऽहं प्रदर्शकस्य ११
भवनं कुत्र मां वद ? ततः शिमूयेलः शैलं प्रत्यवदत्, अहमेव प्रदर्शको १२
ममायेऽय उच्चस्थानमागच्छ युवामध्य मया सह भाक्षणः श्वः प्रत्यूषेऽहं
त्वां विस्वक्रामि अपरं तव मनसः समस्तं वाक्यं त्वां ज्ञापयिष्यामि । अद्य १३
दिनत्रयं जातं तव या गर्द्भो हारितास्तासां कृते मनसि मा चिन्तय
ताः पुनर्लभ्वा याताः । इस्तायेल्वंशस्य परमेच्छा कं प्रति ? किं त्वां तव
सकलपिण्ठवंशं प्रति नहि ? ततः शैलः प्रत्यवदत्, अहं किं विन्या- १४
सीनवंशीयो नहि ? इस्तायेल्वंशस्य मध्ये विन्यासीनवंशः किं सर्वेभ्यः
क्वुद्गो नहि ? अपरं विन्यासीनवंशस्य मध्ये मम गोचरं किं सर्वेभ्यः
क्वुद्गं नहि ? तर्हि भवान् मां कुत इत्यं वचो वदति । अनन्तरं शिमू- १५
येलः शैलं तस्य दासञ्च गृहीत्वा भोजनशालाम् आनिनाय, अपरं प्रायेण
चिंशत् जनानां निमन्तितानां मध्ये तावुत्तमस्थान उपावेशयत् । अपरं १६
शिमूयेलः पाचकं जगाद् इदं गोपयेति यत् मांसखण्डमधि तुभ्यं गदित-
वान् तदानय । ततः पाचकेन खन्ये तस्योपरि यदासीत् तस्मिंश्चानीते १७
शैलस्य सम्मुखे स्थापिते च शिमूयेलो वभाषे पश्य त्वं गुप्तमिदं खण्डं
खसम्मुखे निधाय भुक्ष्य, यतो मया यस्मिन् काले लोका निमन्तितास्तमा-
रभ्य त्वत्कृते रक्षितमिदमास्ते, ततस्मिन् दिवसे शैलः शिमूयेलेन
सार्वं भोजनं चकार ।

अनन्तरं तेषूच्चस्थानात् नगरम् अवरूपेषु शिमूयेलो गृहृष्टे शैलेन १८
सार्वं संललाप । अनन्तरं ते प्रत्यूष उत्त्यितवन्तो यतोऽरुणोदयसमये १९
शिमूयेलो गृहृष्टे स्थितं शैलम् आह्रय जगाद्, उत्तिष्ठ त्वं मया विस्व-
ष्यत्वः । ततः शैल उत्त्यिते स शिमूयेलस्य वह्विर्जम्भुः । अनन्तरं पर्ये- २०
नावरोहतोल्यो नगरस्य ग्रान्तभागं प्राप्तयोः शिमूयेलः शैलं वभाषे
तव दासम् आवयोरयेऽये यातुं वद, किन्तु त्वं कियत्कालं तिष्ठ त्वाम-
इम् ईश्वरस्य वाक्यं आवयामि । ततो दासो अयेऽये चलितः ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ शैलस्याभिविक्तलं गद्वगमनसमये घटनाप्रकाशनं २ शैलस्याच्यप्रकारमनुष्टभवनं
१४ मातुलस्य समीपे शिमूयेलस्य कथाप्रकाशनं १७ शैलस्य राजत्वसमोन्नोतलं २५
तं प्रति लोकानां प्रेमाप्रेमे ।

- १ अनन्तरं शिमूयेलस्तैलाधारशङ्कमादाय तस्य शिरसि तैलं निषिद्धेच,
अपरं तं चुम्बित्वा बभावे परमेश्वरः खाधिकारोपरि तां राजत्वपदे
- २ उभिविक्तवानिति किं सत्यं नहि? त्वमय यदा मम समीपाद् गमि-
यसि तदा विन्यासीनप्रदेशस्य सीमास्थिते सेल्सहे राष्ट्रेलस्य इमश्वान-
समीपे हौ जनौ प्राप्यसि तौ तां वदिष्ठतः त्वं च गर्वभीरन्वेष्टुं गत-
वान् ताः सर्वाः प्राप्ताः, अपरं पश्य तव तातो गर्वभीविषयिकां चिन्तां
विह्वाय पुत्रस्य कृते किं करिष्यामीति वदन् युवयोः कृते शोचति ।
- ३ अनन्तरं त्वयि तस्मात् स्यानादयसरो भूत्वा तावोरस्यम् एलोन-
दृक्षं प्राप्ते तत्र स्थाने क्वागवत्सचयवाह्वको जन एकः पूर्णपञ्चयवाह्वको जन
एको नाक्षारसीयकुतूवाह्वक एको जनस्य वैयोज्ञ ईश्वरस्य समीपगत्तार-
- ४ एसे त्रयो जनार्थां साक्षात् करिष्यन्ति । ते तव मङ्गलं प्रकृत्ति तु भयं
५ हौ पूर्पौ दास्यन्ति च तत्त्वं तेषां करेभ्यस्तौ ग्रहीयसि । अनन्तरं यत्र
पिलेष्टीयानां सैन्यदलानि सन्ति तम् ईश्वरपर्वतं प्राप्य त्वं तत्र स्थाने
नगरं प्रविशन् उच्चस्यानाद् अवरोहन्तं मुरजम्बद्धवंशीवीणावायेन
सहितं भविष्यदादिनां गणं साक्षात् करिष्यसि ते भविष्यदाक्षं
- ६ वदिष्यन्ति । तदानीं परमेश्वरस्यात्मा त्वयि अधिस्यास्यति तत्त्वं तैः
सह भविष्यदाक्षं वदिष्यसि, अन्यप्रकारो मनुजो भविष्यसि च ।
- ७ एतेषु सकालवक्षणेषु त्वयि घटितेषु त्वं निजोपस्थितप्रयोजनात् करि-
द्यसि यतः परमेश्वरस्वया सार्जं विद्यते । अनन्तरं त्वं ममाग्रेऽये गिल-
गतं यास्यसि, पश्याहं ह्वामबलीन् मङ्गलार्थकबलोच्चोत्सृष्टुं तव समीपं
यास्यामि, यावदहं तव समीपं न प्राप्नोमि तावत् सप्तदिनानि विलम्बं
करिष्यसि, अपरम् अहं तव कर्त्तव्यं तां चापयिष्यामि ।
- ८ अनन्तरं तेन शिमूयेलस्य समीपाद् यातुं गीवायां परावर्त्तितायाम्
ईश्वरस्तस्य मानसान्तरं चकार, अपरं तस्मिन् दिने तानि सर्वाणि
- ९ खचणानि तस्य प्रत्यक्षीबभूवः । तयोरुत्त्रं पर्वतम् उपस्थितयो भवि-
ष्यदादिनां गणस्तेन सार्जं मिलितस्तत ईश्वरस्यात्मनि तस्मिन् अधि-
- १० छिते तेषां मध्ये सोऽपि भविष्यदाक्षानि वक्तुमार्देभे । तदानीं स

भविष्यद्वादिनां मध्ये भविष्यद्वाक्यानि वदतीति वीक्ष्य तस्य पूर्वपरि-
चित्कोकाः परस्परं जगदुः, कीशसुतस्य किं जातं? शौलोऽपि किं
भविष्यद्वादिनाम् एको जातः? ततस्तत्त्वात् जन एकः प्रतिजगाद् ११
तेषां जनकाः काः? इत्थं भविष्यद्वादिनां मध्ये शौलोपि किमेको जन इति
वचनं लोकानां मध्ये प्रमाणवाक्यं बभूव। अनन्तरं स भविष्यद्वाक्यकथ- १२
गाद् विरस्य भगुस्यानं जगाम ।

अनन्तरं शौलस्य मातुलक्षणं तस्य दासच्च युवां क्षणतवन्तौ? १३
सोऽवदत् गर्वभी गवेषयितुं किन्तु गर्वभ्यः कुत्रापि स्थाने न विद्यन्त
इति वीक्ष्यावां शिमूयेलस्य समीपं गतवन्तौ। शौलस्य मातुलो बभाषे १५
विमयेऽहं शिमूयेलो युवां किं गदितवान्? तत् मां वद। ततः शौलो १६
मातुलं जगाद् सर्वा गर्वभ्यः प्राप्ता इति स आवां स्पष्टमवदत्। किन्तु
राजत्वमधि शिमूयेलेन यद् उक्तं तत् स तस्मै न कथयामास ।

अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् मिस्पां परमेश्वरस्य समीपम् आहृये- १७
खायेलवंशान् जगाद्, इच्छायेलः प्रभुः परमेश्वरो वदति सयेखायेल- १८
वंशो मिसरदेशाद् वह्विष्कृत्वानायि, तथा युधादुपज्ञवकारिणां मित्री-
याणां तदन्वेषां व्यपाणाच्च करम्भो मयैव यूयम् उद्भारयाच्चकुप्ते। किन्तु १९
समस्तदुर्दशाभ्यो दुर्गतिभ्यच्च युधादुक्तां यो युधाकम् ईश्वरो यूय-
मद्य तम् अग्निहोत्रा वदथ अस्त्राकमुपरि राजानमेकं नियोजय, अतो
यूयम् इदानीं खस्तवंशानुसारेण सहस्रसंघानुसारेण च परमेश्वरस्य
समीपम् उत्तिष्ठत। अनन्तरम् इच्छायेलः सकलवंशेषु शिमूयेलेन समीप- २०
मानीतेषु विन्यामीनवंशो निरचीयत। अपरं विन्यामीनवंशस्य परि- २१
बारेषु समीपमानीतेषु मट्टिपरिवारो निरचीयत। अपरं तन्मध्ये
कीशस्य सुतः शौलो निरचीयत, किन्तु गवेषणे कृते तस्योद्देशो
भाप्राप्ति। तस्मात् ते परमेश्वरस्य समीपे पुनः पप्रच्छुः स किम् एतत्- २२
स्थानम् आगामत्त्वा? ततः परमेश्वरः कथयामास पश्य स भारणां
मध्ये कुक्कायित आस्ते। अनन्तरं ते धाविला तस्मात् तस्मान्यामासः। २३
लोकानां मध्ये उविष्ठन् सो उन्यलोकेभ्यो मस्तकेन दीर्घं आसीत्।
अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् जगाद् परमेश्वरेणाभिरुचितं पुरुषमेन २४
वीक्ष्यच्च लोकानां मध्ये तस्य तुल्यः कोपि न विद्यते, ततो लोका उच्चैः-
खरं बभाषिरे, राजा चिरजीवी भवतु। अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् २५
राजनीतिं ज्ञापयामास, अपरं तां ग्रन्थे लिखिता परमेश्वरस्य साक्षात्

निदधे । अनन्तरं शिमूयेलः सर्वान् लोकान् सं खं निवेशनं यातुं
विसर्ज ।

१९ शैलोऽपि गिवियानगदे खनिवेशनं प्रतिजगाम, तथेश्वरो येषां
सैन्यानाम् अन्तःकरणेषु प्रवृत्तिं दत्तवान् तानि च तेन सार्वे
२० जगुः । किन्तु पुरुषेणानेन वयं किम् उपकारिष्यामह इति वाचम्
उक्ता केचिद् दुष्टलोकाखं तुच्छीक्षयोपायनं न ददुः तसः स वधिर
इव स्थितवान् ।

11

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ नाहशस्यानियमकथम् ४ शैलस्येषायेलवंशस्य च समोपे दूतप्रेषणं तेभ रक्षणं १९
शैलस्याऽभिविक्तं ।

१ अनन्तरम् अमोनीयनाहश आगत्य यावेशगिलियदस्य समुखे
शिविरं स्यापयामास ततो यावेशीयलोका नाहशं बभाविरे त्वमसामिः
२ सार्वे नियमं कुरु, वयं त्वां सेविष्यामहे । अमोनीयो नाहशस्तान् प्रति-
जगाद्, अहं युश्माकं सर्वेषां दक्षिणेत्रमुत्पाटविष्यामोत्यम् इच्छायेलः
सकलवंशस्य कलज्ञां स्यापयिष्यामि युश्मामिः समस् एनं नियमं करि-
३ व्यामि । ततो यावेशस्य प्रचीना अवदन् त्वं समदिनान्यस्तान् प्रति ज्ञमस्तु
वयम् इच्छायेलवंशस्य सकलप्रदेशं दूतान् प्रेषयामः, ततः कोपि यद्य-
स्मान् न रक्षति तर्हि वयं तव समीपं वह्विरागमिष्यामः ।

४ अनन्तरं दूताः शैलस्य वासस्थानं गिवियाम् उपस्थाय लोकानां
कर्णगोचरे तां वार्तां कथयामासुक्ततः सर्वे लोका उच्चैःस्वरं क्रन्दितु-
५ मारेभिरे । अपरं शैलः चेवाद् वृषभाणां पञ्चाद् आगत्य प्रपञ्च
लोकानां किमभत् ? ते कुतो रुदन्ति ? ततो लोका यावेशीयदूतानां
६ वार्तां तस्मै कथयामासुः । तद्वार्ताश्ववग्नसमय ईश्वरस्यात्मनि शैल-
० मधिष्ठिते तस्य कोधिऽपिशयं प्रजज्वाल । अपरं स वृषभदयं गृहीत्वा
खण्डखण्डोक्त्वा दूतैरिच्छायेलदेशस्य सर्वत्र प्रहृत्य जगाद् यः कस्ति
शैलस्य शिमूयेलस्य च पञ्चात् नागमिष्यति तस्य वृषभान् प्रतीत्यं
कारिष्यते । ततः परमेश्वरात् लोकानां भये जाते ते सर्वे एको नर इव
८ यहि बंभूवुः । अनन्तरं वेषके तेषु गणितेविच्छायेलवंशस्य त्रीणि लक्षाणि
८ यिद्वदावंशस्य च त्रिंशत् सहस्राणि लोका आसन् । अनन्तरं त आग-
मान् दूतान् जगदुः, यृथं शः प्रखरौदसमय उपकारं प्राप्यचेति

वाक्यं यूर्यं गत्वा यावेशग्लिथदीयलोकान् वदत्, ततो दूता आगत्य
यावेशीयलोकान् तां वार्त्तां जगदुः ततस्तु आनन्दिता बभूतुः । अनन्तरं १०
यावेशीयलोका अवदन् श्वो वर्यं युष्माकं समीपं वहिर्भूय गमिष्यामस्ततो
यूर्यं यद्यद् क्षेमं मंस्यधे तद् अस्मान् प्रति कुरुत । परदिवसे शौलः ११
खलोकान् चिसंघीकृत्य प्राङ्गयामे शत्रुसैन्यमध्यं प्रविश्य प्रचण्डरौद्र-
पर्यन्तम् अमोनीयान् पराजिये ततस्तेषाम् अवशिष्टलोकानां विकी-
र्णत्वाद् द्वौ जनावेकस्याने न तस्यतुः ।

अनन्तरं लोकाः शिमूयेलं जगदुः शौलः किमस्माकं राजा भवेदिति १२
वाचं क उक्तावान्? वान् मनुष्यान् आनय, वर्यं तान् हृनिष्यामः ।
ततः शौलोऽवदत्, अद्य कोपि न हन्तयो यतोऽय परमेश्वर इखायेल- १३
बंधं रक्तितवान् । अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् अवदत्, आगच्छत १४
वर्यं गिल्गलं गत्वा तत्र राज्यं पुनः स्थिरीकरवाम । अनन्तरं सर्वे १५
लोका गिल्गलं गत्वा तत्र परमेश्वरस्य साक्षात् शौलं राज्ये उभिषिधि-
चरपरं तस्मिन् स्याने परमेश्वरम् उदिश्य मङ्गलार्थकान् बलीन् उत्-
स्तुजुञ्च, ततः शौल इखायेलः सर्वे मनुष्यास्त्र तत्र महानन्दं चक्रिरे ।

12

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ शिमूयेलस्य निर्देशपत्रं ६ लोकानाम् अक्षतज्ञवपकाशः १६ इत्यच्छेदनस्य समये
मेघगर्जमेन तेषां भौतत्वं १० शिमूयेलस्य तेभ्यः सान्तवोपदेशदानं ।

अनन्तरं शिमूयेल इखायेलः सकलवंशान् जगाद्, पश्यत यूर्यं मां १
यद्यद् अवोचत युष्माकं तानि वाक्यानि गृहीत्वाहं युष्माकमुपरि रा-
जानमेकं नियुक्तावान् । पश्यतायं राजा युष्माकम् अग्रसरञ्चरति, अहम् २
द्वाद्दः प्रकक्षेशस्य जातः, पश्यत मम पुज्ञौ युष्माभिः समं रूपः, बाल्यका-
खमारभ्याद्य वावद् अहं युष्माकं समच्चं चरामि । अतोऽधुना यूर्यं ३
परमेश्वरस्य तेनाभिषिक्तस्य च साक्षात् मामधि साक्षं दत्त कस्य गौ-
र्गद्भीमो वा मयापहृतः? को वा मया लिष्टो वा हिंसितः? अथवा खनेत्रे
अन्धी कर्तुं कस्य हस्तात् मयोलोचो गृहीतः? तदहं परावर्यं युष्माभ्यं ४
दास्यामि । ते अवदन् भवान् अस्मान् न लिष्टवान् न वा हिंसितवान् ।
कस्यापि हस्तात् किमपि न गृहीतवान् । अनन्तरं स तेभ्योऽकथयत् ५

युधाकं किमपि ब्रव्यं मम करे युधाभिर्न प्राप्तं, परमेश्वरस्तेनाभिषिक्ता-
चाद्य तस्य साक्षिणौ विद्येते । ते प्रत्यवदन् साक्षिणौ विद्येते ।

९ अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् अवदत्, परमेश्वरो मूससं छारीणच्च
न्ययुक्तं स च युधाकं पूर्वपुरुषान् मिसरदेशाद् वहिष्कृत्यानिनाय ।

१० अतो यूयम् इदानीम् अवतिष्ठत, युधान् युधाकच्च पितृन् प्रति
परमेश्वरेण व्रतानि समस्तधर्मकर्माणि परमेश्वरस्य साक्षात् मया
सह युधाभिर्विचार्यन्तां । याकूबि मिसरदेशमागते यदा युधाकं
पूर्वपुरुषाः परमेश्वरस्य साक्षात् प्रार्थनां चक्रिरे यदा स मूसैङ्गा-
रोणौ प्रहितवान् तौ च मिसरदेशाद् युधाकं पूर्वपुरुषान् वहिरा-

११ नीथ खानेऽस्मिन् वासवामासतुः । अनन्तरं तैः स्त्रीघ्रभौ परमे-
श्वरे विस्तते स इत्सारीयसेनापतेः सीघिरसः पिलेष्ट्रीयानां मोया-
वीयभूपतेच्च करेषु तान् समर्पितवान् ततस्ते तैः सर्वं युज्ञं चक्रिरे ।

१० अनन्तरं वयं परमेश्वरं परिव्यव्य वाल्देवान् अस्तारोत्देवींच्चासे-
वामहीति कर्मणा पापम् अकुर्म, किन्तु त्वमधुना शत्रुहस्ताद् अस्मान्
उडारय ततो वयं त्वां सेविष्यामहे इति वदन्तो यदा ते परमेश्वरम्

११ उद्दिश्य प्रार्थयन्त, यदा परमेश्वरो यिरव्वालं वारकं यिमहं शिम्प्रोनच्च
प्रहित्य युधाकं चतुर्दिक्स्यानां रिपूणां करेष्यो युधान् उद्धार ततो

१२ यूयं निर्विघ्नम् अवसत । अनन्तरम् अम्मोनवंशीयो राजा नाहशो
युधाकं प्रतिकूलम् आगच्छतीति दद्धा युधात्वभुपरमेश्वरे युधाकं राजनि
सत्यपि यूयं माम् अवदत न तथा किन्तु राजैकोऽस्मान् शास्तु ।

१३ अतो युधाभिरभिरुचितं याचितच्च राजानम् एनं पश्यत, परमेश्वरो
१४ युधाकमुपरि राजानं नियुक्तवान् । यदि यूयं परमेश्वराद् विभीथ
तर्हि तमेव सेवध्यं तस्याज्ञाः समाचरत परमेश्वरस्य निदेशं न लङ्घ्यते

१५ यूयं युधाच्छास्ता राजा च प्रभुं परमेश्वरम् अनुगच्छत च । किन्तु यदि
परमेश्वरस्याज्ञा न समाचरत परमेश्वरस्य निदेशं लङ्घ्यते च, तर्हि
परमेश्वरो युधात्पूर्वपुरुषाणामिव युधाकमपि प्रतिकूलो भविष्यति ।

१६ इदानीमेव यूयम् अवतिष्ठमाना युधात्वमत्रं परमेश्वरेण कारिष्यमाणं
१० महाकर्म पश्यत । अद्य किं गोधूमशस्यकर्त्तनस्य समयो नहि? परमे-
श्वरम् उद्दिश्य मया प्रार्थनायां व्रतायां तेन मेघर्जनवर्षयो ग्रेषयिष्यते,
ततो यूयं राजप्रार्थनया परमेश्वरस्य साक्षाद् अतीवापराधिनो जाता

१८ इति यूयं दद्धा भोत्यध्ये । अनन्तरं शिमूयेलेन परमेश्वरम् उद्दिश्य

प्रार्थनायां कृतायां परमेश्वरस्तस्मिन्देव दिवसे मेघगर्जनं वर्षणच्च प्रेष-
यामास, ततः सर्वे लोकाः परमेश्वरात् शिमूयेलाच्च भृशं विभ्युः । अपरं १५
सर्वे लोकाः शिमूयेलं बभाषिरे वयं यज्ञ मियामहे तदर्थं तं स्वदात्तानां
कृते स्वप्रभोः परमेश्वरस्य समीपे प्रार्थयस्त, यतो वयं राजप्रार्थनया
पापोपरि पापं वर्द्धितवन्तः ।

अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् अवदत्, यूयं मा विभीत । यद्यपि सर्वमे- १०
तत् दुष्टत्वम् आचरत तथापि परमेश्वरस्य पञ्चाद्भनात् न निष्ठव्य
सेषां सर्वान्तःकरणैः समं परमेश्वरं सेवधं । यूयम् असारान् सुरान् ११
अनुग्रन्तुं विषयगामिनो मा भवत ते कमप्युपकर्तुम् उद्गारयितुं वा न
शक्नुवन्ति यतस्त असारा एव । परमेश्वरः खीयमहानाम्नोनुरोधात् १२
खलोकान् न परिव्यक्षति, युश्माकं खलोककरणं परमेश्वराय रोचते ।
अहं परमेश्वरस्य विरुद्धं पापं कुर्वन् यद् युश्माकं कृते प्रार्थनातो विर- १३
मामि, नैताद्ग्रभवतु, अहं युश्मान् उत्तमम् नटजुं मार्गं दर्शयिथामि ।
यूयं केवलं परमेश्वराद् विभीत सेषां सर्वान्तःकरणैः समं सत्वरूपेण १४
तं सेवधं, अपरं स युश्माकं कृते यद्यत् महाकर्म कृतवान् तद् आलो-
चधं । नोचेद् यदि यूयं दुष्टा भवत, तर्हि यूयं युश्माकं राजा च १५
विनाशं गमिष्यथ ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

13

१ सहस्रबलोकानां शौलेन वरणं ५ यद्युद्धं कर्त्ता पिलेष्टीयानां मेलनं ८ शिमूयेलेनुप-
स्थितेऽपि शौलस्य दोमकरणं ११ शौलं प्रति शिमूयेलस्य तिरस्करणं १७ पिलेष्टी-
यानां संघातवयकथनं १९ इस्यायेलो मध्ये कर्मकारस्याभावः ।

शौलो वत्सरमेकं राजत्वमकरोत्, अनन्तरं वत्सरदद्यम् इस्यायेल- १
वंशस्योपरि राजत्वं कृत्वा शौल इस्यायेलवंशस्य चौणि सहस्राणि सैन्यानि २
वत्रे, तेषां द्वे सहस्रे मिक्मसे दैत्येनपर्वते च शौलेन सह तस्यतुः, अपरं ३
सहस्रमेकं विन्यामीनप्रदेशस्यगिविद्यायां योनाथनेन सार्वं तस्यौ; अपरं
अन्यलोकान् सख्वावासस्यानं प्रतिव्यहर्जत् । अनन्तरं योनाथनो गेवास्थितं ४
पिलेष्टीयानां सैन्यदलं जितवान् ततः पिलेष्टीयेलदार्तायां श्रुतायां ५
शौलो देशस्य सर्वत्र तूरीवाद्येन घोषयामास इवीथलोकैः श्रूयतां ।
ततः पिलेष्टीयानां दलस्य शौलेन जितत्वाद् इस्यायेलवंशः पिलेष्टीयानां ६
दृष्टास्यदं बभूवेति वार्तां सर्व इस्यायेललोकाः शुश्रुवुः । अनन्तरं लोकाः
शौलस्य पञ्चाद् गिल्गले मिलिता बभूवुः ।

- ५ अनन्तरं पिलेष्टीया इस्वायेल्वंशेन समं योद्गुं चिंशत् सहस्राणि
रथान् घट् सहस्राणि हयार्देहिणः सागरतटस्यसिकतावद् बज्जसं-
खकानि सैन्यानि च संग्रहीतवन्तः, त आगत्य वैथावनस्य पूर्वदिशि
६ मिक्रमसे शिविरं स्थापयामासुः । तदा शैशकारणाद् इस्वायेल्वंशाः
स्वान् विपन्नान् विलोक्य गुह्यासु रूपेषु पर्वतेषु भगुस्थानेषु गर्त्तेषु च
७ स्वान् गोपयाच्चक्रिरे । इत्रीयाणां केचिद् यर्दनस्य पारं गत्वा गाददेशं
गिजियददेशच्च जग्मुः । शौलो गिल्गले उवातिष्ठत्, किन्तु तस्य पस्ता-
द्रामिनः सर्वे मनुष्याच्चकम्पिरे ।
- ८ अनन्तरं शिमूयेलेन यः समयो निरूपितस्तदनुसारेण शौलेन सप्त
दिनानि विलम्बे छाते शिमूयेलो गिल्गलं नागमत् लोकाच्च तस्य समीपादृ
९ विकीर्णा अगमन् । ततः शौलो उत्स्थाने मम समीपं होमबलिं मङ्गलार्थ-
१० कवलीच्चानयतेयुक्ता होमबलिम् उत्सर्ज । होमबलिदानस्य समाप्तिमात्रे
शिमूयेल उपतस्थी, ततः शौलस्त नमस्कर्तुं साक्षात् कर्तुच्च वहि र्जगाम ।
- ११ अनन्तरं शिमूयेलो बभाषे त्वया किं कृतं? शौलो निवेदयामास,
लोका मम समीपादृ विकीर्णा गच्छन्ति निरूपिते समये भवानपि नाग-
१२ मत् पिलेष्टीयाच्च मिक्रमसे मिलन्तीति वीत्य भया कथितम्, अप्राप-
यस्मेश्वरप्रसादस्य ममान्तिकं पिलेष्टीया गिल्गलम् आगमिष्यन्तीति
१३ भयादहं साहसं छात्वा होमबलिम् उत्स्थृष्टवान् । ततः शिमूयेलः शौलं
याहरत् अज्ञानेव त्वया कर्म छातं, तव प्रभुणा परमेश्वरेणादि-
श्चाज्ञा च त्वया लंघिता, त्वं यदि तद्राकरिष्यस्त्वाहि परमेश्वरोऽधुना
१४ इस्वायेल्वंशस्योपरि तव राजत्वं नियस्यायकरिष्यत् । इदानीं तव राजत्वं
स्थिरं न स्थास्यति, परमेश्वरः खमनोभिषयितं जनमेकं निरीच्य खलो-
१५ कानां राजत्वे नियोच्यते, यतः परमेश्वरस्याज्ञा त्वया लंघिता । अनन्तरं
शिमूयेल उत्थाय गिल्गलाद् विन्यामीनीयगिरिवां प्रतस्थे, ततः शौलस्य
समीपे विद्यमाना लोकास्तेन गणितास्ते संखया प्रायेण घट्शतान्यासन् ।
१६ शौलस्तस्य युक्तो योनायनस्तयोः समीपे विद्यमाना लोकाच्च विन्यामी-
नीयगेवायां तस्युः, पिलेष्टीयाच्च मिक्रमसे शिविरं स्थापयित्वा तस्युः ।
- १७ अनन्तरं पिलेष्टीयानां शिविराद् विनाशकसैन्यं सङ्घचयं निरगमत्
१८ तस्यैकः संचोडफ्रामर्गेण शियालदेशं जगाम । द्वितीयः संवेद वैथोरोगस्य
पञ्चानं प्रति परावरते टृतीयच्च संघः प्रान्तरस्यसिवोयिमोपत्यकाभि-
मुखस्य जनपदस्य पथा जगाम ।

तस्मिन् समये इख्यायेलः सकलदेशो कर्मकाशा नासन् यतः पिलेष्टीया १५
अवदन् इब्रीयलोकैः स्वेषां कुते खड्गाः शत्यानि च न निर्मीयन्तां । अत २०
इख्यायेलीयाः सर्वे खसफालं कूरिकां कुठारं कुदालं वा शाश्यितुं
पिलेष्टीयानां समीपम् अगच्छन् । अर्थतः फालस्य वा कूरिकाया वा २१
चिशूलस्य वा कुठारस्य तीक्ष्णते तथाङ्गशस्यायभागे नष्टे तेऽगच्छन् ।
एतत्कारणाद् युद्धकाले शौलयोनाथनयोः सज्जिलोकानां करेषु खड्गाः २२
शत्यानि वा नासन्, केवलं शौलस्य तत्पुत्रस्य च कर चासन् । अनन्तरं २३
पिलेष्टीयानाम् एवं सैन्यदलं मिक्रमसस्य घट्टं वहिर्भूयागच्छत् ।

14

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ पिलेष्टीयानां सैन्यदलं प्रति योनाथनस्याकामणं ४ तदलस्य पराजयः १६ पराजलो-
कानां पश्चाद् गन्तु लोकानां मेलनं १४ शौलस्य अपथो योनाथनेन च तस्य लङ्घनं
११ शैणितेन समं मांसभोजनेन लोकानां दोषकथनं १६ लोकै योनाथनस्य रक्षणं
४६ शौलस्य नानाकर्मी ४८ शौलस्य वंशावलिष्ठि ।

एकस्मिन् दिवसे शौलस्य सुतो योनाथनः स्त्रीयास्त्रवाहकं युवानम् १
अवदद् आगच्छावां पारं गत्वा पिलेष्टीयानां सैन्यदलस्य समीपं याव
किन्तु स एतत्क्रयां खपितरं न ज्ञापितवान् । तदा शौलो गिवियायाः २
प्रान्तभागे मियोगस्यादिम्बवृक्षस्य मूलं आसीत्, अपरं तेन सह
प्रायेण घटशतानि लोका आसन् । पुरा य एतिः शौलो परमेश्वरस्य ३
याजक आसीत् तस्य पौत्रस्य पीनिहससुतस्त्वेषावोदस्य भातुरहीटूबस्य
पुत्रोऽहियस्तदानीम् एकोदवस्त्रधारक आसीत्, अपरं योनाथने
वहिर्भूय गत इति लोका नावगच्छन् ।

अपरं योनाथनो येन घट्टेन पिलेष्टीयानां सैन्यदलं प्राप्तम् अच्चे- ४
ष्टत तस्य घट्टस्यैकपार्श्वं एवं शौलपृज्ञम् अन्यपार्श्वं चान्यत् शौलपृज्ञम्
आसीत् तयोरेकास्य नाम वैत्येषम् अन्यस्य च नाम सेनिरासीत् ।
तयोरेकं पृज्ञं मिक्रमसाभिमुखम् उत्तरस्यां दिशि, अन्यच्च गिविया- ५
भिमुखं दक्षिणायां दिश्यासीत् । अनन्तरं योनाथनः स्त्रीयास्त्रवाहकं
युवानम् अवदत्, आगच्छावां पारं शत्वैतेषाम् अच्छिन्नत्वचां सैन्यदलं
याव ततो भवितुं शक्तीति परमेश्वर आवाम् उपकरिष्यति यतो
बङ्गभिरस्त्वै वीर्या उद्गारयितुं परमेश्वरस्य कापि वाधा नास्ति । तत- ६
स्तस्यास्त्रवाहकस्त्रभवदत् तत्र सर्वमनोगतं कुरु, अग्रसरो भव पश्य तत्र

८ मनोवाच्छानुसारेणाहं त्वया सार्ज्जम् आसे । ततो योनाथनेऽवदत्
पश्यावां पारं गत्वा लोकानामेतेषां समीपं गच्छन्ति निजौ प्रकाश-
याव । ततस्ते यद्यावां वाचमिमां वदन्ति, यावद् वयं युवयोः समीपं
नागच्छामस्तावद् विलम्बं कुरुत, तदावां स्थाने स्थास्यावस्तेषां समीपं
१० न यास्यावः । किन्त्यस्माकं समीपम् ऊर्ज्जम् आगच्छतमिति यदि वदन्ति
तह्यावाम् ऊर्ज्जं यास्यावो यतः परमेश्वर आवयो हृष्टे तान् समर्पयिष्य-
११ त्येतद् आवयोऽस्मिन्न भविष्यति । अपरं तै पिलेष्टीयानां सैन्यदलसमीपे
खौ प्राकाश्यतां ततः पिलेष्टीया अवदन् पश्यतेन्नोयलोका येषु गर्त्तेषु
१२ लुक्षायिता आसन् तेभ्यो वह्निर्भवन्ति । अनन्तरं सैन्यदलस्य खोका
योनाथनं तस्यास्त्वाहिनश्च जगदुः, युवाम् अस्माकं समीप ऊर्ज्जम्
आगच्छतं वयं युवां किञ्चित् शिक्षयिष्यामः । ततो योनाथनः स्त्रीयास्त्व-
वाहिनं बभूषे त्वं मम पश्चाद् आगच्छ, परमेश्वर एतान् इस्तायेषो
१३ इस्तगतान् करिष्यति । अनन्तरं योनाथनः करपादैरुद्धैः जगाम
तदीयास्त्वाही च तस्य पश्चाद् वत्राज, ततः केचित् मनुजा
१४ योनाथनेन प्रतितास्त्वदनुगमिनास्त्वाहिना इताच्च । योनाथनेन
तदीयास्त्वाहिना च प्रथमं वयभद्रयकर्णणयोग्यायां भूमौ प्रायेण
१५ विंश्शति जना अहन्त्यन्त । ततः शिविरे क्षेत्रे च कृत्स्नसैन्यदलस्य कम्पो
जातो नाश्वकलोका अपि चकम्पिरे, तथा भूमिश्च चकम्पे, इत्यम्
१६ ईश्वरकृतो महाकम्पो जज्ञे । अपरं रिपुगणो विभीय विकीर्णत्वं याति
तस्य व्याकुलता वर्द्धते चेति विन्यामीनीयगिवियास्थिताः शौलस्य
१० रक्षिणो ददृशुः । तदानोः शौलः स्त्रीयसंगिनो मनुजान् अवदत्,
अस्माकं मध्यात् को गतस्तत् ज्ञातुं गणना क्रियतां । अनन्तरं तैर्गणायां
१८ ज्ञातायां योनाथनस्यास्त्वाही च न विद्येते इति ददृशे । तस्मिन्
समय ईश्वरस्य मञ्जूषेष्वायेलवंशस्य मध्य आसीत् तस्मात् शौलो उद्दिष्यं
जगाद् ईश्वरस्य मञ्जूषामन्नानय ।

१९ अनन्तरं शौलो यदा याजकं समभाषत तदा पिलेष्टीयानां शिविर-
मध्य उत्तरोत्तरं कोलाहलो उवर्द्धत, ततः शौलो याजकम् अवदत् त्वं
२० कर्मणो विरस । अनन्तरं शौलस्य सङ्क्षिप्तोकाच्च मिलित्वा योद्धुं जग्मुः ।
किन्तु रिपूणां शिविरे लोकानां परस्परं सङ्घाघातेन महाकोला-
२१ हलो बभूव । ये सर्व इत्रीयलोकाच्चतुर्दिक्स्यानेभ्यः पिलेष्टीयैः सार्जं
तेषां शिविरमध्यम् आगमन् ते तदा पूर्ववत् पिलेष्टीयानां मध्ये

तिष्ठन्तोऽपि शौलयेनाथनयोः सङ्गिनाम् इस्वायेलीयानां पक्षिणो
बभूवुः । अपरं य इस्वायेलीयमनुजा इप्रयिमपर्वते लुकार्यिता आसन् ११
तेऽपि पिलेश्वीयानां पलायनप्रवर्त्तिं निशम्य योऽुं तेषां पश्चाद् अधा-
वन् । तस्मिन् दिवसे परमेश्वरेणेखायेल्वंश उदधारि, युद्धच्च वैथावनं १२
यावद् विस्तीर्णं बभूव ।

तस्मिन् दिन इस्वायेल्लोका अतीवाक्षिष्ठन्त, यतः शौलो मनुजान् १३
एतं श्रपथमकारयत्, वैरिभः समुचिते यज्ञे मया न दत्ते यः कस्त्रित्
सादंकालात् पूर्वम् अन्नं भोक्ष्यते स शस्त्रो भविष्यति, तत्कारणात् सर्वे
मनुजाः किमपि भव्यं नास्तादयामासुः । अनन्तरं सर्वे काननं प्राप्तवन्तः, १५
तत्र मद उपरि बह्वनि मधुन्यासन् । तत्र स्थाने मधुनो बाज्जल्ये सत्यपि १६
अरण्यं प्रविष्टानां लोकानां कोपि किमपि करेणादाय वक्त्रे न ददौ
यतस्ते तस्मात् श्रपथाद् भीता आसन् । किन्तु तस्य तातः श्रपथेन मनुजान् १७
यदाज्ञापयत् तस्यात्रवणाद् योनाथनः स्वरस्य दण्डायं विस्तार्य मधु-
कोषिःमज्जयत् ततः करे वक्त्रम् आनीते तस्य नेत्रे प्रसन्ने बभूवतुः । तदानीं १८
लोकानाम् एकत्तं व्याजहार, तत्र तातः श्रपथेन लोकान् इत्या-
ज्ञापयत्, यो जनोऽद्य खाद्यं भोक्ष्यते स शस्त्रो भविष्यति, किन्तु लोकाः
सर्वे लोकान्ता बभूवन् । योनाथनोऽप्यवदत् भम जनको लोकान् अदुःखयत् १९
पश्चताधुनैतस्य मधुन आस्तादनात् भम नेत्रे कोटक् प्रसन्ने जाते ।
यदि शिपुभ्यो लभ्वै लोठितप्रवैरद्य लोकानां यथेष्टुं भोजनम् अभ- २०
विष्यत्, तर्ह्यधुना पिलेश्वीयानां निहननं किं गुरुतरं नाभविष्यत्?

तस्मिन् दिने ते मिक्मसमारभ्यालोकानं यावत् पिलेश्वीयान् ताडया- २१
मासुस्तो लोका अतीव लोकान्ता बभूवुः । अपरं लोका लोठितप्रवैरद्यम् २२
च्यभिपत्य मेषान् गा गोवत्सांच्च इत्वा मद उपरि इत्वा शेणितेन
समं मांसं भोक्तुमारेभिरे । ततः पश्य लोकाः सशेणितं मांसं भुज्ञमानाः २३
परमेश्वरस्य विरुद्धं पातकं कुर्वन्तीति वार्तां निशम्य शौलोऽप्यवदत् युग्मा-
भिराज्ञालङ्घनं क्रियते, यूयम् अधुना भम समीपं वह्वन्तं पाषाणमेकम्
चानयत । शौलोऽप्यरमप्यवदत् यूयं लोकानां मध्यमित्वा तान् वदत २४
युग्माभरेकैकस्य गौ र्मेषो वा भम समीपम् आनीयतां स्थानेऽस्मिन् मार-
धित्वा भुज्यताच्च सशेणितमांसभोजनेन परमेश्वरस्य विरुद्धं पार्प मा-
क्रियतां । ततस्तस्यां रजन्याम् एकैको जनः सां सां गं करेणानीय तत्र

१५ स्थाने जप्तुः । अपरं शैलः परमेश्वराय जच्छवेदीमेकां निर्ममे । सा परमेश्वरमुद्दिश्य तेन निर्मिता प्रथमा जच्छवेदिः ।

१६ अनन्तरं शैलो जगाद् वयम् च स्थां रजन्यां पिलेष्टीयानां पञ्चाद् गत्वारणोदयं यावत् तेषां द्रव्याणि लोठयाम, तेषाम् एकजनमपि नावशेषयाम । तत्स्ते उवदन् त्वया यत् क्षेमं बुध्यते तदेव क्रियतां ।

१० अनन्तरं यजकोउवदद् वयमन्न स्थाने ईश्वरस्य समीपं याम । अनन्तरं शैल ईश्वरं पुष्टवान्, मया किं पिलेष्टीयानां पञ्चाद् गन्तव्यं? त्वं किं तान् इस्वायेल्वंशस्य हक्षे समर्पयिष्यसि? किन्तु तस्मिन् काले स तस्मै इदं नोत्तरं दत्तवान् । तदानीं शैलो व्याहरत् लोकानां मुख्याः सर्वे समीपम् चागच्छन्तु पापमिदं केन जातं तद् युश्माभिः परीक्ष्य विविच्यतां ।

१८ इस्वायेल उद्धर्तुः परमेश्वरस्य नाम्ना प्रपथं करोमि, स यदि मम पुनो योनाथनः स्थात् तर्हि तेनापि मर्त्यव्यं । किन्तु लोकानां भद्रे कोपि

४० तस्मै नोत्तरं दत्तवान् । अनन्तरं स सर्वान् इस्वायेल्वंशान् जगाद्, यूयम् एकदिशि तिष्ठत्, अहं मम सुतो योनाथनच्चान्यस्यां दिशि स्थास्यावः । ततो

४१ लोकाः शैलम् अवदन् त्वया यद् भद्रं बुध्यते तदेव क्रियतां । अनन्तरं शैल इस्वायेलः प्रभुं परमेश्वरं बभाषे यथार्थं गुटिकापातं करोतु,

४२ ततः शैलयोनाथनौ निरचीयेतां लोकाच्चाहीयन्त । अपरं शैलो व्याहरत् मम मत्पुत्रस्य योनाथनस्य च विषये गुटिकापातं कुरुत, ततो

४३ योनाथनो निरचीयत । तदा शैलो योनाथनं जगाद त्वया किं क्वतं तत् मह्यं कर्थतां । योनाथनोउवदत्, अहं करस्यदण्डेन स्तल्यं मधु गृहीत्वा

४४ खादितवान् पश्य तेन मया मर्त्यव्यं । शैलोउवदत्, ईश्वरो मह्यम् अमुकं

४५ दरहं ततोधिकच्च ददातु हे योनाथन त्वया मर्त्यव्यमेव । किन्तु लोकाः शैलम् अवदन्, इस्वायेल्वंशस्य यैन ताटक् महोद्धारः छतः स यो- नाथनः किं मरिष्यति? तत्र भवतु । परमेश्वरो यद्यमरो भवति, तर्हि तस्य शिरस एकः केशोपि मृदि न पतिष्यति, यतोऽय स ईश्वरेण समं कृतकार्थो उभवत् । इत्यं क्लोकै रक्षितो योनाथनो न ममार ।

४६ अनन्तरं शैलः पिलेष्टीयानां पञ्चाद्रमनात् निवृत्य जगाम, पिले-

४० योद्या अपि खीयस्थानं जग्मुः । इस्वायेल्वंशस्य राज्यं लब्ध्वा शैलस्वतु- र्दिक्षु सकलशत्रुभिरर्थतो मोयावीयैरम्भोनवंशीयैरिदोमीयैः सोवाया वृपतिभिः पिलेष्टीयैच सह युयोध यं कञ्चनाचक्रमे तमेव पराजिये ।

इत्यं वीर्यं प्रकाश्य तथामालेकीयान् पराजित्य खोठकानां करेभ्य इच्छा- ४८
येल्वंश्चम् उद्धास ।

योनायने यिष्टवि र्मल्लिश्रूयच्छेति नामभिः शौलस्य चत्वः सुता ४९
आसन्, अपरं तस्य द्वे कन्ये ज्येष्ठाया नाम मेरवा कनिष्ठाया नाम
मीखलासीत् । अपरम् अहीनोयमी नाम्नाहीमासस्य सुता तस्य भार्या- ५०
सीत्, अपरम् तस्य पितृव्यस्य नेरस्यावनेरनामा पुत्रस्यस्य सेनाप-
तिरासीत् । शौलस्य जनकस्य नाम कीर्ण इत्यासीद् अवनेरस्य जन- ५१
कस्य नाम नेर इत्यासीत् तयो जनकस्य नामावीयेल आसीत् ।
शौलस्य यावज्जीवनं पिलेश्चैव: समं घोरतरे युद्धे सति शौलेन यः ५२
कस्वन बलवान् पुरुषो वीरो वादश्वत स तेन खसमीपं समगृह्णत ।

15

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ आमालेकीयान् प्रति शौलस्य प्रवर्णं ६ केनीयान् प्रति तस्यानुप्रवो उमालेकीयान् प्रति
नियदः १० शालेनेचराज्ञालङ्घनं २४ आज्ञालङ्घनात् शिमूर्येलेन तस्य दण्डप्रकाशः
६२ आगागस्य इननं ३४ शिमूर्येलस्य इन्द्रगमनं ।

अपरं शिमूर्येलः शौलं जगाद परमेश्वरः सलोकानाम् अर्थत इच्छा- १
येल्वंश्चानां राजत्वपदे लाभं अभिषेकं मां प्राह्विणीत्, अत इदानीं त्वं
परमेश्वरस्य वाक्यानि इत्याग्ण । सैन्याधक्षः परमेश्वर इति बदति २
मिसराद् इच्छायेलीयानां वह्विरागमनकाले उमालेकीयास्तान् भार्ग
आकामन् इति कार्यं मया समर्थते । त्वं गत्वा तान् आमालेकीयान् आद्वा- ३
तय, तेषां सर्वसं निःशेषं विनाशय, तान् न दयस्य यूर्यं तेषां नारीपुरु-
षबालकस्तनपायिश्शून् गोमेषान् उद्युग्महंश्च भारयत । अनन्तरं ४
शौलो लोकान् आज्ञय टिलादीमे गणयामास ततो द्वे लक्ष्मे पदातय
आसन्, तेषां दण्डसहच्छाणि यिह्वदावंशीयलोकाः । अनन्तरं शौलो ५
उमालेकीयानां नगरमागत्य उपद्यकायां लुक्तायितस्तस्यौ ।

शौलः केनीयान् अवदत्, यूर्यं स्थानान्तरं यात, आमालेकीयानां ६
मध्याद् गच्छत, नो चेत् तैः सह ययूमपि मया विनष्ट्याः, किन्तु
मिसराद् इच्छायेल्वंशस्यागमनकाले यूर्यं तं प्रति प्रेमाकुरुत । ततः
केनीया आमालेकीयानां मध्यात् प्रतस्थिरे । अनन्तरं शौलो हवीजाम् ७
आरभ्य मिसरदेशसमुखस्यस्य शूरस्य प्रान्तं यावद् आमालेकीयान्

न जघान । स अमालेकीयानाम् अगां राजानं जीवनं दधार अपरं
६ सकललोकान् खड्गधारेण निःशेषं जघान । किन्तु शौलो लोकाच्चागां
उत्तमान् मेष्वरोपुष्टपशुमेष्वशावकान् उत्तमवस्तुनि च दयमाना निःशेषं
विनाशयितुम् अनिच्छुका अभवन् किन्तु तुच्छनीयम् अकर्मण्यच्च सर्वं
इदं निःशेषं नाशयामासुः ।

१० अनन्तरं परमेश्वरः शिमूयेलं व्याजहार शौलस्य राजकरणात् ममा-
११ नुतापो भवति यतः स मत्तः पराङ्मुखो बभूव मदाच्चां न साधयामास ।

ततः शिमूयेलः शौकान्वितः सन् कृत्स्वां रजनीं परमेश्वरम् उद्दिश्य
१२ प्रार्थयाच्चक्षे । अपरं शिमूयेले शौलं साक्षात् कर्तुं प्रत्यूष उत्त्विते पश्य

१३ गिलगलं गतवान् इति वार्ता शिमूयेलेनाश्राचि । शिमूयेले शौलस्य
समीपम् आगते शौलस्तं जगाद भवान् परमेश्वरेण धन्वो भवतु परमे-

१४ श्वरखाच्चामया साधिता । ततः शिमूयेलो जगाद तर्हि मेषादीनां यत्
क्रन्दनं मम कर्णकुहरम् आयाति यच्च गवां प्राव्दो मया श्रूयते स किं ?

१५ शौलो इवदत्, मनुजा उत्तमान् गोमेषान् अगुकम्य तव प्रभुं परमेश्वरम्
उद्दिश्य बलिदानार्थम् अमालेकीयतस्तान् आनयन् अन्ये सर्वेऽसामिनि

१६ निःशेषं विनष्टाः । तदानीं शिमूयेलः शौलम् अवोचत्, अवतिष्ठ गत-
रजन्यां परमेश्वरो मां यद् अवदत् तदहं त्वां ज्ञापयामि । स उक्तवान्

१० कथयतु । अनन्तरं शिमूयेलो बभाषे, यत्काले त्वं स्वट्ठाया कुद्रु आसी-
खदा किं त्वम् इस्त्वायेल्वंशस्य राज्ये नाभ्यधिच्यथाः ? अपरं परमेश्वरेण

१८ निःशेषं इस्त्वायेल्वंशस्य राज्ये नाभ्यधिच्यथाः ? अपरं परमेश्वरस्य
तम् आदेशं कुतो न समाचरतः ? कुतो लोठितप्रव्याख्यभिपतन् परमेश्व-

२० रस्य साक्षात् पापम् अकार्षीः ? शौलः शिमूयेलं जगाद परमेश्वरस्य
वाक्यमहं समाचरितवान् अपरं यां याचां कर्तुं परमेश्वरो मां प्रहित-

वान् तां द्रवतवानहम्, अमालेकीयो नृपतिरगागच्च मयानीतोऽमालेकी-

२१ यस्य निःशेषं विनष्टाः । किन्तु मनुजा गिलगले तव प्रभवे परमेश्वराय
बलिरूपेण निवेदितानि श्रेष्ठद्रव्याणि दातुं लोक्यदद्यमध्याद् उत्तमान्

२२ गोमेषान् आनयन् । ततः शिमूयेलो इवदत् परमेश्वरीयाज्ञायहयेन
परमेश्वरो यथा तुष्यति, तथा स किं होमादिबलिदानैस्तुष्यति ?

परमाच्चायह्यं यत्तद् बलिदानेभ्य उत्तमं ।
वाक्ये मनोनिधानच्च श्रेयो मेषस्य मेदसः ।
पापं गणकतातुल्यं भवेद् वादेश्वलङ्घनं ।
देवपूजकपापणात्रिवावाध्योऽपि पातकी ।

२६

त्वं परमेश्वरस्य कथां दूरीक्षितवान् अतः कारणात् स त्वां राजत्वाद्
दूरीक्षितवान् ।

अनन्तरं शौलः शिमूयेलम् अवोचत्, अहं लोकेभ्यो भीता तेषां २४
कथायां मनो निधाय परमेश्वरस्याच्चां तव बाक्यच्च लङ्घितवान् इति
कर्मणा मया पापं कृतं । अहमिदानो विनये मम पातकं चमस्य परमे- २५
श्वरस्य भजनं कर्तुं मया समं परावृत्यागच्छ । ततः शिमूयेलः शौलम् २६
अवदत् अहं त्वया समं परावृत्य न यास्यामि यतस्यं परमेश्वरस्य वाक्यं ।
गग्नेन्द्रा अतः कारणात् परमेश्वरस्याम् इत्थायेलवंशस्य राजत्वाद्
अयाह्यम् अकरोत् । तदा शिमूयेले परावृत्य गन्तुम् उद्यते शौलस्तस्य २७
वस्त्रस्याच्चां धृत्वाकर्षत्, ततस्तत् चिच्छिदे । ततः शिमूयेलस्तं जगाद् २८
परमेश्वरोद्य त्वत् इत्थायेलवंशस्य राजत्वम् आच्छिनत् त्वत् उत्तमाय
तव समीपवासिने दत्तवान् । इत्थायेलो विश्वासभूमिरीश्वरो मृषावाक्यं २९
न वक्ति नानुतपति च यतः सेऽनुतापी मनुष्यो न हि । ततः स जगाद् ३०
अहं पापमकरवम् अधुना विनये मदीयलोकमुख्यानाम् इत्थायेलवंशस्य
च समक्षं माम् आद्रियस्त तव प्रभोः परमेश्वरस्य भजनं कर्तुं मया सह
परावृत्यागच्छ । ततः शिमूयेलः शौलस्य पञ्चात् जगाम, अपरं शौलः ३१
परमेश्वरम् अभजत ।

अनन्तरं शिमूयेलो व्याजहार, यूद्यं स्यानेऽस्मिन् मम समीपम् अमाले- ३२
कीयानां राजानम् अगागं आनयत, तस्माद् अगागः स्वच्छन्दं तस्य
समीपम् आगमत् यतो मृत्युयातना निच्छयं गतेवगमेनावृथ्यत । अपरं ३३
तव खड्डेन योषितो याद्वग् अपत्यहीना जातास्ताद्वग् योषितां मध्ये
तव प्रस्तूरपि सन्तानहीना भविष्यतीत्युक्ता शिमूयेलो गिलगले परमे-
श्वरस्य साक्षाद् अगागं खण्डखण्डीचकार ।

अनन्तरं शिमूयेलो रामतनगरं जगाम, शौलोऽपि शौलीयगिवियां ३४
स्त्रीयनिवेशनं जगाम । तदारम्भं शिमूयेलो मरणदिनं यावत् शौलं ३५
पुन न साक्षात् चकार, तथापि शिमूयेलः शौलम् अनुशुश्रूच, अपरम्
इत्थायेलवंशोपरि शौलस्य राजत्वकरणात् परमेश्वरोऽनुताप ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ विश्वस्य समीपं शिमूयेलस्य प्रेरणं ६ विश्वस्य सर्वान् पुन्नान् दृष्टा तेन दायदो
अभिप्रक्षत्वं १४ शैलस्य दुष्टात्मनो दमनार्थं त्रिकदारा दायूद आकान् १५
राज्ञः साचात् तस्योपस्थितिः ।

- १ अनन्तरं परमेश्वरः शिमूयेलं बभाषे इस्वायेलो राजत्वात् मया
चावितः शैलः कतिकालं त्वयानुश्रोचिष्यते? अधुना त्वं स्त्रीयश्वर्णं तैलेन
पूरयित्वा गच्छ त्वामहं वैतलेहमीयविश्वस्य समीपं प्रेषयामि यतोहं
२ तस्य पुन्नाणां मथाद् एकं राजानं कर्तुं रोचितवान् । ततः शिमूयेलो
उवदत्, अहं केन प्रकारेण यास्यामि? वार्त्ताम् इमां श्रुतैव शैलो मां
हनिष्यति । परमेश्वरः कथयामास त्वं गोवत्समेकां करेण गृहीत्वा
३ परमेश्वरमुद्दिश्य यज्ञं कर्तुम् आगतोऽवृत्तम् इति वाचं वद । अनन्तरं
यज्ञेन विश्वयं निमन्त्रय ततः परं त्वया यत् कर्तव्यं तदहं त्वां ज्ञापयि-
४ ष्यामि, अहं यमधित्वाम् आदेत्यामि स एव त्वयाभिषेकत्वः । अनन्तरं
शिमूयेलः परमेश्वरस्य वाक्यानुसारेण सर्वं कर्म ज्ञतवान् । वैतलेहमे
तस्यागमनकाले नगरस्य प्राचीनाः कम्यमानार्थं साक्षात् छत्रा पप्रच्छुः
५ भवत आगमनस्य कुण्ठलं? सोऽवदत् कुण्ठलम् अहं परमेश्वरमुद्दिश्य यज्ञं
कर्तुम् आगमं । यूदं स्वान् पवित्रीकृत्य मया समं यज्ञम् आगच्छतेति
कथयित्वा स विश्वयं तस्य सुतांच्च पवित्रीकृत्य यज्ञेन निमन्त्रयामास ।
- ६ अनन्तरं तेषां आगतेषु शिमूयेल इलीयावं निरीक्ष्य मनसा कथयामास,
७ परमेश्वरेणाभिषेकत्वस्य गोचरोऽभवत् । किन्तु परमेश्वरः शिमू-
येलं बभाषे त्वम् अस्य रूपं दीर्घतात्र मावलोक्य, अहं तम् अग्राह्यं
ज्ञतवान्, यतो मनुष्येण यद् दृश्यते तद् असादं, मनुष्येण वाह्यं रूपमेव
८ दृश्यते किन्तु परमेश्वरेणान्तःकरणात् दृश्यते । अनन्तरं विश्वोऽवीनादवम्
आद्वय शिमूयेलस्य समुखेन गमयाच्चकार, ततः शिमूयेलो जगाद्
९ एष परमेश्वरेण नाभिरुचितः । अनन्तरं विश्वः श्रमं तस्य समुखेन
गमयाच्चकार ततः स बभाषे, एषेऽपि परमेश्वरेण नाभिरुचितः ।
- १० इत्यं विश्वः स्वस्य समपुत्रान् शिमूयेलस्य समुखेन गमयाच्चकार ततः
शिमूयेलो विश्वयं आहृत्, एतेषां कोऽपि परमेश्वरेण नाभिरुचितः ।
- ११ शिमूयेलो विश्वयं बभाषे, युवलेकानां किं प्रेषो जातः? स कथयामास
केवलं कनिष्ठोऽवशिष्ट आत्मे स मेषान् चारथति । ततः शिमूयेलो
विश्वम् अवदत्, त्वं दूतं प्रहित्वा तमागय तस्मिन् अनागते वयं भोक्तुं

नोपवेच्यामः । अनन्तरं स द्रुतेनानिन्ये स ईषदक्षावर्णः सुनयनः सुट् ११
श्यस्थासीत्; तदानीं परमेश्वरः कथयाच्चकार, उक्तिषु सोऽयम् एनम्
अभिविष्ट । ततः शिमूयेलस्त्रैलाधारपृष्ठम् चादाय भातृणां मध्ये तम् १२
अभिसिष्टेच । अपरं तद्विनमारभ्य परमेश्वरस्यात्मा दायूदम् अधितिष्ठौ ।
अनन्तरं शिमूयेल उत्थाय रामतं जगाम ।

किन्तु परमेश्वरस्यात्मा शैलं परित्याज परमेश्वरस्यानुमत्या दुष्ट १४
आत्मा तम् उद्देजयत् । अनन्तरं शैलस्य दासात्मं जगदुःपश्येश्वरस्या- १५
नुमत्या दुष्ट आत्मा त्वाम् उद्देजयति, तस्माद् असत्त्वभुरेकं निपुणं १६
वीणावादकं मृगयितुं भवतः समीपस्थदासान् आच्चापयतु ततो यदे-
श्वरस्यानुमत्या दुष्टात्मा त्वाम् अधितिष्ठति तदा तेन कराभ्यां वादिते
भवान् उपशमं खप्सते । अनन्तरं शैलः खदासान् आच्चापयत् यूयं १७
निपुणमेकं वीणावादकं गवेषयित्वा भम समीपमानयत । ततो दासा- १८
नाम् एकोऽवदत् पश्याहं वैतलेहमीययिश्वरस्य सुतमेकं दृष्टवान् स
वीणां वादयितुं निपुणो महावीरो योद्धा कार्ये तत्तदो रूपवान्
परमेश्वरोऽपि तेन समं तिष्ठति ।

अनन्तरं शैलो यिश्वरस्य समीपं दूतान् प्रहित्व बभाषे दायूदूनामा १९
तव यः सुतो भेषान् चारयति तं मम समीपं प्रहिणु । ततो यिश्वरो २०
निजपुत्रं दायूदं तेन सह गद्दभमेकं तेन वहनीयान् पूपान् जात्वारसकुतूं
क्षागवत्समेकच्च शैलस्य समीपं प्रेषयामास । अनन्तरं दायूद् शैलस्य २१
समीपमागत्य तस्य परिचर्यां चकार शैलच्च तस्मिन् अतीवाप्नियत
तेन स तस्याख्यवाहको बभूव । अनन्तरं शैलो द्रुतेन यिश्वरं जगाद् २२
त्वामहं विनये दायूदं भम समुखे स्थातुम् अनुजानीहि, स भम प्रिय-
पाचमभवत् । यत ईश्वरस्यानुमत्या दुष्टात्मना शैले लिष्टे दायूद् २३
कराभ्यां वीणां वादयति तेन शैल आप्यायितः सन् उपशम्यति दुष्टात्मा
च तस्माद् अपसरति ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

17

१ पिलेष्टीयैः समम् इखायेलोकानां योद्धुं सज्जीभवनं ४ आलूताञ्चीरस्येवायेल-
सैन्यानां तुच्छीकरणं १२ सैन्यस्य सध्यं भातृणां समीपे दायूदो गमनं १० राज्ञः
पारितोपिककथात्रवर्णं १८ स्त्रैलवभातुः कथात्रवर्णं १० राज्ञः समीप आनीतलं
योद्धुं स्त्रैकरणश्च १२ राज्ञः साचात् कथाकथनं १८ वौरेण समं युद्धा तस्य
कथनं १५ पिलेष्टीयेलोकानां इननं ४५ शैलस्य समीपे पुनरानीतलं ।

- १ अनन्तरं पिलेष्टीया योद्धुं खेषां सैन्यानि सङ्गत्य यिह्वदाप्रदेशस्य-
सोखो मिलित्वा सोखसेकयोर्मध्य एफसदम्मीमे शिविरं स्थापयामासुः ।
- २ अपरं ग्रौल इस्तायेल्लोकाच्च मिलित्वा प्रिलेष्टीयानाम् अग्रत एलाल्लो-
३ पलकायां शिविरं स्थापयामासुः । ततः पिलेष्टीया एकस्यां दिशि
गिराविस्तायेल्लवंशीयाच्चान्यस्यां दिशि गिरौ वस्तुत्तेषां मध्ये चोपत्यकै-
वासीत् ।
- ४ अनन्तरं पिलेष्टीयानां शिविराद् एको मध्यस्था वह्नि बभूव, गात्रोयो
५ जालूत इति तस्य नाम, स सार्जयड्हस्तदीर्घं आसीत् । तस्य शिरसि
पित्तलमयं शिरस्तमासीत्, अपरं स पञ्चसहस्रप्रेकल्पदिमितेन पित्त-
६ ल्लवर्मणा कञ्जित आसीत् । अपरं तस्य पादो पित्तलपत्रैरावृतावास्तां
० तस्य खन्ये पित्तलमयं क्लुदशस्यमासीत् । तस्य महाशूलख दण्डस्तन्तु-
वायस्य तनुदण्डतुल्यं आसीत् तच्छूलस्यायं घट्प्रतशेकल्लौहस्यासीत् ।
- ८ अपरं तस्याग्रेऽय एकः फलकपाणिच्छलितवान् । अनन्तरं सोऽवतिष्ठमान
इस्तायेल्लवंशस्य सैन्यश्रेणीः सम्बोध्य ग्रोचै र्जगाद् यूर्यं योद्धुं सैन्यं रचयितुं
कुतो वह्निरागच्छत्? अहं किम् एकः पिलेष्टीयो नह्नि? अपरं यूर्यं किं
शौलस्य दासा न भवत? यूर्यं खेषां मध्यात् जनमेकं दण्डुच्चं स भमा-
९ न्तिक्रमच्छत् । स यदि मध्या सह युद्धा मां पराजित्य हन्ति तह्नि
वयं युद्धाकं दासा भविष्यामः, किन्तु यद्यहं तं पराजित्य हन्ति तह्नि
१० यूर्यम् अस्माकं दासा भूत्वा अस्मान् परिचरिष्यथ । स पिलेष्टीयो
उपरमपि जगाद, अद्याह्म, इस्तायेल्लवंशान् स्पर्जयेऽय, यूर्यं नरमेकं दत्त
११ सोऽहम् परस्परं युद्धं कुर्व्वः । तदा शौलः सर्वं इस्तायेल्लवंशाच्च पिले-
ष्टीयस्य तानि वाक्यानि श्रुत्वा निराशा अतीव भीताच्च बभूवुः ।
- १२ वैतलेहमयिह्वदानिवासी य इफौधीययिश्वयनामको दायूदस्तात
आसीत्, तस्यायौ सुता चासन् अपरं स शौलस्य समये लोकै
१३ र्युद्गगणमध्येऽगण्यत । अपरं यिश्वयस्य ज्येष्ठपुत्रत्रयं शौलस्य पञ्चाद्
योद्धुम् अगमत्, तस्य तत्संग्रामगामिनां चयाणां पुत्राणां ज्येष्ठस्य नामे-
लोयावो द्वितीयस्य नामावीनादवस्तुतोयस्य नाम च शम्म आसीत्
१४ अपरं दायूद् कनिष्ठ आसीत् ज्येष्ठास्तयोऽजनाः शौलस्यानुगामिनो
१५ बभूवुः । किन्तु दायूद् स्वतातस्य मेषान् चारयितुं शौलस्य समोपाद्
१६ वैतलेहमं गमनागमने दृतवान् । अपरं स पिलेष्टीयो नरचत्वारिंशद्
दिनानि यावत् प्रातःकाले सन्ध्याकाले च तेऽयां समीपे खं दर्शयामास ।

तदानीं यिश्वयो निजपुत्रं दायूदं जगाद त्वम् अधुना निजभाटगणार्थम् १०
इदम् एकैकाभृष्टशस्यं दशपूर्णच्च गृहीत्वा युद्धस्याने भातृणां समीपं
तूर्णं गच्छ । एतान् दश दधिभवपूर्पांच्च गृहीत्वा तेषां सहस्रपतये १८
देहि, अपरं तब भातृन् मङ्गलं पट्टा तेषां चिङ्गमेकं गृह्णाण ।

तदानीं शौलो यिश्वयस्य पुत्राः सर्वे इखायेल्वंशाच्च एलाखोपत्य-
कायां तिष्ठन्तः पिलेष्टीयैः सह योद्धुम् उद्यता आसन् । अनन्तरं दायूद्
प्रत्यूष उत्त्याय मेघगणम् अन्यरक्तकर्त्त्वं करे समर्थं यिश्वयस्याज्ञान- १९
सारेण तद् भारं गृहीत्वा जगाम । अपरं यस्मिन् काले सैन्यानि
अण्णीभूय वहि र्यान्ति संग्रामाय सिंहनादं कुर्वन्ति च तदानीं दायूद् २०
परिखायाः समीपं उपतस्थौ । इखायेल्वंशः पिलेष्टीयाच्च परस्परं सम्म- २१
खासमुखीभूय सैन्यश्रेष्ठौ रचयाच्चक्षुः । अनन्तरं दायूद् भाररक्तकस्य २२
करे निजभाटं निधाय सैन्यश्रेष्ठा मर्थं धावन् निजभाताणां समीपयम्
स्वागत्य तेषां मङ्गलं प्रपच्छ । अपरं तैः सार्वे तस्य संलग्नसमये २३
पिलेष्टीयानां अण्णीमध्यात् स गातीयजालूतार्थः पिलेष्टीयो नरो मर्थस्य-
रूपेणागत्य पूर्ववद् वाचं वक्षि स्म ताच्च दायूद् शुश्राव । तं पुरुषं
वीक्ष्य इखायेल्वंशस्य रुर्वे लोका अतीव भीत्वा तस्य समुखात् २४
पलायाच्चक्षिरे । अनन्तरम् इखायेल्वंशस्य मनुजाः परस्परम् उचिरे २५
योऽयं मनुज आयाति एनं किं दूयं पश्यते? एव इखायेल्वंशं स्पर्ज-
यितुम् आगमत् । एनं यो जनो इनिष्ट्यति राजा तं विपुलधनै र्धनवन्तं
करिष्यति निजदुहितरच्च विवाहयिष्यति । तस्य पिटवंशमपीस्वायेल्वंश-
मध्ये निष्करं करिष्यति । अनन्तरं दायूद् स्वसमीपे तिष्ठतो मनुजान् २६
प्रपच्छ, अस्य पिलेष्टीयस्य हननेन यो जन इखायेल्वंशम् अपमानात्
मोचयिष्यति तं प्रति किं कारिष्यते? कोऽयम् अच्छिद्वत्यक् पिलेष्टीय- २७
लोको यद् अमरेश्वरस्य सैन्यश्रेष्ठो निन्देत्? ततो मनुजाः पूर्ववद्
ऊचुः, तस्य हन्ते तत् फलं दास्यते ।

अपरं तैर्लोकैः समं तस्य संलग्नं निषम्य तस्य ज्येष्ठो भातेलीयावो २८
दायूदो विरुद्धं क्षोधिन प्रज्वल्य बभाषे, त्वं कुतोऽचागतोऽसि? तेऽत्यमेषाः
प्रान्तरमध्ये कस्य समीपे त्वया समर्पिताः? अहं तब प्रगत्यतां मनोदुष्ट-
ताच्च जानामि त्वं युद्धं द्रष्टुमागतोऽसि । दायूद् अवदत्, मया किम् २९
अपराद्धं? एतत् किं वाड्मांचं नहि?

अनन्तरं स तस्माद् अन्यस्य वास्यचित् समीपं परावृत्य तथैव प्रपच्छ, ३०

११ अतस्ते लोका च्यपि तस्मै पूर्ववद् उत्तरं ददुः । तदानीं दायूदा यद्यद् उत्तरं
तस्य किंवदन्त्यां शौलेन श्रुतायां शौलस्तं स्वसमीपम् आगच्छुम् चनुजच्छौ ।

१२ अपरं दायूद् शौलम् अवदत्, तस्य छते कस्यापि मानसं निराशं
१३ न भवतु । भवत एष दासो गत्वा तेन पिलेष्टीयेन समं योत्थति । ततः
शौलो दायूदम् अवदत्, त्वं तं पिलेष्टीयम् आक्रम्य तेन समं योद्धुं
१४ न शक्नोमि यतस्त्वं वाजः स च बाल्यकालमारभ्य योडा । दायूद्
१५ शौलं बभाषे, भवत एष दासोऽहं मत्तातस्य मेघान् अचारयं, तत्त्वधे
सिंहभक्षूकावाजग्मतुस्योरेकेन वज्रमध्यात् मेघवते हृतेऽहं तस्य
पञ्चाद् गत्वा तं मारयित्वा तस्य मुखात् तं वत्सम् उदधारयं, अनन्तरम्
अन्यस्मिन् मम विरुद्ध उत्थितेऽहं तस्य झमश्रु धृत्वा तं ताडवन् यापा-
१६ दितवान् । इत्यं भवतो दासेन सिंहभक्षूको यापादितौ, अमरेश्वरस्य
सेन्यश्चेष्टीनां निन्दको योऽयम् अच्छिन्नतत्क् पिलेष्टीयः सोऽयि तयोरेते-
१० कस्य तुल्यो भविष्यति । दायूद् अपरमपि याजहार, सिंहभक्षूकयोः
करतो ममोद्धर्त्ता परमेश्वरोऽस्य पिलेष्टीयस्य करतेऽयि माम् उद्धारयि-
ष्यति । ततः शौलो दायूदम् अवदत् याह्वि परमेश्वरस्त्वं सङ्गी भवतु ।

१८ अनन्तरं शौलो निजसज्जया दायूदं सज्जयन् तस्य शिरसि पित्तल-
१९ मयं शिरस्तं निदधे तस्य गाचे वर्म च ददौ । अपरं दायूद् तत्पञ्जी-
परि खड्ढं बद्धा गन्तुमुद्यतः, किन्तु दायूद् पूर्वं तस्याः परीक्षाया
अकरणात् शौलमवदत्, अनया सज्जया नाहं गन्तुं शक्नोमि यतो
२० मया तस्याः परीक्षा नाकारि तस्माद् दायूद् तां विमुमुचे । अपरं
स निजयस्ति करेण जग्याह चोतसस्य पञ्च मार्जितपायाणां दृत्या
मेघपालकयोग्ये खीयपाचे उर्धतः सम्पुटे निदधे, अपरम् अम्बक्षेपक-
२१ गुणं करेणादाय तस्य पिलेष्टीयस्यायं जगाम । ततः पिलेष्टीयोऽयं गच्छन्
दायूदः समीपवर्ती वभूव, तस्य फलकवाही च तस्यायेऽये चर्षितवान् ।

२२ अपरं पिलेष्टीयेन चतुर्दिशं निरीक्ष्य दायूदे सन्दृष्टे स तं तुच्छं बुद्धुधे
२३ यतः सोऽल्यवयस्त्वं ईघनक्षवर्णः सन्दर्वदनसासीत् । अनन्तरं स पिलेष्टीयो दायूदं जगाद, किमहं कुकुरो यत् त्वं इहं गृह्णीत्वा मम
समीपम् आगच्छसि ? अपरं स पिलेष्टीयः खदेवानां नामानि वदन्
२४ दायूदं प्रश्नाप । पिलेष्टीयो दायूदम् अपरमपि जगाद, त्वं मम समी-
पम् आगच्छाहं तव मांसं खरेभ्यः प्रान्तरस्य पशुभ्यस्त्वं इदामि ।

२५ ततो दायूद् तं पिलेष्टीयं जगाद, त्वं खड्ढं शूलं शल्यस्त्वं गृह्णीत्वा मम

समीपम् आगच्छसि किन्वहं त्वया निन्दितस्य सैन्याधिपस्य प्रभोः पर-
मेश्वरस्यार्थत इख्खायेलः सैन्यश्रेणीनाम् ईश्वरस्य नामा तव समीपम्
आगच्छार्मि । अद्य परमेश्वरस्वां मम हस्तगतं करिष्यति तेनाहं त्वामा- ४६
हत्य तव शिरश्चेदं करिष्यामि पिलेष्टीयानां सैन्यानां श्वान्स्याद्य
खरेष्यो वनपशुभ्यस्य दास्यामि, तेनेष्वायेलः सहाय एक ईश्वर चालु
इति पृथिवीनिवासिनः सर्वं ज्ञास्यन्ति । अपरं परमेश्वरो न खड्गशृण्डे ४७
ज्ञेतेव्यपि समागता इमे लोका ज्ञास्यन्ति यतो युद्धं परमेश्वरस्यैव तेन
च यूथम् अस्माकं करेषु समर्पयिष्यते । अनन्तरं तस्मिन् पिलेष्टीये ४८
उत्थाय दायूदा सह मेलितुं समुपस्थिते दायूद् शीघ्रं पिलेष्टीयेन समं
मेलितुं सैन्यश्रेण्याः समुखेन दधाव । अनन्तरं दायूद् खसम्पुटके करं ४९
दत्त्वा पाषाणमेकं वहिष्कृत्याऽस्मद्देपकगुणेन परिच्छिप्य तस्य पिलेष्टीयस्य
भाले ताटग् चाजघान येन स पाषाणस्तस्य भालं प्रविवेश तेन स भूमा-
वधेमुखीभूय निपपात । इत्यं दायूद् गुणपाषाणाभां तं पिलेष्टीये ५०
जिलाहत्य मारयामास किन्तु दायूदः करे खड्गो नासीत् । अनन्तरं ५१
दायूद् धावन् तस्य पिलेष्टीयस्य पार्श्वे तिष्ठन् तस्य खड्गं गृहीत्वा कोषाद्
वहिष्कृत्य तं हत्वा तस्य शिरच्छिच्छेद । अनन्तरं पिलेष्टीयाः स्तेषां
बीरस्य मरणं वीक्ष्य पलायाद्विक्रिरे ।

तत इख्खायेलो यिह्नदायात्म्ब लोका उत्थाय जयनादं कृत्वा समभूमेः ५२
ग्रान्तम् इक्कोणस्य गोपुराण्य च यावद् पिलेष्टीयानां पञ्चाद् दधावुत्ततः
पिलेष्टीयानां हतलोकाः प्रारथिमस्य वर्त्मनि गातस्येकोणस्य च समीपे नि-
पेतुः । अनन्तरम् इख्खायेलवंशीयाः पिलेष्टीयानां पञ्चाद् गमनात् पराव- ५३
त्यागत्वं तेषां शिरिरं लोठयामास । अनन्तरं दायूद् तस्य पिलेष्टीयस्य ५४
शिरो गृहीत्वा यिरुशालमम् आनिनाय तस्य सञ्जात्त्वं निजदूष्ये निदधे ।

तस्य पिलेष्टीयस्य विरुद्धं दायूदो निर्गमनकाले शौलस्तं विलोक्य ५५
निजसेनापतिम् अवनेरं प्रचक्ष, हे अवनेर, एव युवा कस्य सुतः?
अवनेरोऽवदत्, हे राजन् अहं तव जीवनस्य शपथं कृत्वा बदामि,
तदहं न जानामि । ततो राजा जगाद, अर्थं युवा कस्य सुत इति ५६
त्वं पृच्छ । अनन्तरं पिलेष्टीयस्य हननाद् दायूदः प्रत्यागमनकाले अव- ५७
नेरः पिलेष्टीयस्य शिरः करेण वहन्तं दायूदं शौलस्य समीपम् आनि-
नाय । तदा शौलस्तं पृच्छान्, हे युवन् त्वं कस्य सुतोऽसि? दायूद् ५८
प्रत्यवदद् अहं भवतो दासस्य वैतत्तेहमीयविश्वस्य सुतोऽसि ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ दायूदं प्रति योनाथनस्य प्रोतिः ५ शैलस्येष्या १० दायूदं हनुं चेष्टा १२ भीतलं
१७ ज्येष्ठकन्या दातुं खोकारः २० किष्ठिकन्याच्च दातुं खोकरणं २८ दायूदः कृत-
कार्यताकारणात् भीतिहित्वा ।

१ अपरं शैलेन सह तस्य कथायां समाप्तायां योनाथनस्य प्राणानां
दायूदः प्राणः सह मिलितत्वाद् योनाथनः खीयप्राणतुल्ये तस्मिन् प्रेम
२ कर्त्तुभारेभे । अपरं शैलस्तस्मिन् दिवसे तं गृहीत्वा तस्य तातस्य निवे-
३ शनं गन्तुं न ददौ । अपरं योनाथनो दायूदि खप्राणतुल्यं प्रेम कुर्वन्
४ तेन समं नियममेकं चकार । अपरं योनाथनो निजग्राचस्य वसनं
सज्जां खड़ं धनुः कटिबन्धनञ्चापि खस्ताद् विमोच्य दायूदे दत्तवान् ।

५ अनन्तरं शैलो दायूदं यद्यत् कर्म कर्तुं प्रहितवान् दायूद् गत्वा
तदेव सफलं चकार, ततः शैलो योद्धाणाम् अधिपतिविषयदे तं न्युङ्ग,
६ अपरं सर्वलोकाः शैलस्य भृत्याच्च तस्मिन् अतुष्टन् । अनन्तरं पिते-
चीयं वीरं हत्वा दायूदः प्रत्यागमनकाले लोकेषु पतिष्ठुमानेयु योगितो
मुरजच्छनिना हर्षनादेन चितन्तीवादेन च वृत्यं गानञ्च कुर्वत्वः शैल-
० राजं प्रबुद्धातुम् इखायेलवंशस्य सकलनगरेभ्यो वहिर्भूयाजमुः । अपरं
वादवादनकाले योगितः परस्परम् ऊचिरे,

शैलेनारिसहस्राणि हतानि समराङ्गने ।

दायूदापि विष्णाणामयुतानि हतानि च ॥

८ तदाक्येनात्मन्तुष्टः शैलो भृशं क्रुद्धा जगाद ता दायूदम् अयुतानां मां
केवलं सहस्राणाम् जेतारमवदन्, एतेन राजत्वं विना तस्यापरं किम्
९ अलम्बं? तं दिवसमारभ्य शैलो दायूदं प्रति कुटृष्टिं चकार ।

१० परदिवस ईश्वरस्यानुमत्या दुष्ट आत्मनि शैलमाश्रिते स गेहमध्ये
प्रलापवाक्यानि वक्तुमारेभे, अपरं दायूद् प्रतिदिनं वथाकरोत् तथा
११ कराभ्यां वादवामास; तदानीं शैलस्य करे शूलैकम् आसीत् शैल-
स्तस्कूलं लक्ष्ये निक्षिप्य जगाद, चर्वं दायूदं भित्वा रुमं व्यत्यामि किन्तु
दायूद् वारद्वयं तस्य समीपाद् अपससार ।

१२ अपरं परमेश्वरः शैलं विहाय दायूदा सर्वं तस्यो तेन शैलो
१३ दायूदो विभयाच्चकार । ततः शैलः खसमीपात् तं दृश्यत्वा सहस्रे-
नापतिषयदे नियुक्तवान् ततः स लोकानाम् अयसरो भूत्वा गमनागमने
१४ अकार । अनन्तरं दायूद् खीयसकलवाचाचु लतकार्यो बभूव परम-

अवस्था तेन समं तस्यै । ततो दायूदृ कृतकार्यं एवेति दृष्टा शौलस्तस्माद् १७
विभयाच्चकार । किन्त्वस्त्रावेलो यिङ्गदायाच्च सर्वे वंशा दायूदि १९
पिप्रियिरे यतः स तेषाम् अग्रसरो भूत्वा गमनागमने कृतवान् ।

अनन्तरं शौलो दायूदं जगाद्, मेरवानामिकां मम ज्येष्ठां दुहितरं १०
पश्य, अहं तां भार्यार्थं तुभ्यं दास्यामि, त्वं मम पक्षे वीर्यवान् भूत्वा
परमेश्वरस्य कृते संग्रामं कुरु । यत एष मम करेण न हन्तयः पिले-
श्चीयानां हस्ते हन्त्यतामति वाचं शौलो मनसा बभाषे । दायूदृ शौलम् १८
उक्तवान् अहं कः, मम प्राणाच्च के, इखायेलवंशमध्ये मम पिलवंशच्च कः
यदहं वृपस्य जामाता भवेयं? अपरं शौलस्य दुहितुर्भैरवाया दायूदं १९
प्रति दानसमय उपस्थिते सा मिहोज्ञातीयादीयेलाय भार्यार्थम् अदायि ।

अनन्तरं शौलस्य कन्या मीखला दायूदि प्रेमाकरोत्, ततः शौल- १०
स्त्रद्वार्ता श्रुत्वा समतुष्यत् । अनन्तरं शौलः कथयामास, अहम् एनां ११
दुहितरं तस्मै दास्यामि सा तस्योन्मायो भवतु पिलेश्चीयैः स हन्त्यतां ।
अतः शौलो द्वितीयवारं दायूदम् अवदत् तमय मम जामाता भव ।
अनन्तरं शौलो निजमत्यान् आदिदेश, यूद्यं गुप्तं दायूदा समम् ११
आलयेदं वदत, पश्य राजा त्वयि तुष्यति तस्य सर्वे भट्ट्वा अपि त्वयि
प्रीयन्ते अतस्वं वृपस्य जामाता भवितुम् अर्हसि । ततो दायूदः कर्ण- १२
गोचरे शौलस्य भट्ट्वैस्तादद्वा वाक्येषु दायूदृ अवदत् राजजामाटलं
किं युश्माभि लंघु बुध्यते? अहं दरिद्रोऽप्यमान्योऽस्मि । अनन्तरं १४
शौलस्य भट्ट्वास्तं तदृत्तान्तं ज्ञापयामासुः, दायूदृ तानि वाक्यानि वक्ति ।
ततः शौलः कथयामास, युश्माभि दीयूदे कथैषा कथातां, राजा त्वतः १५
किञ्चन पर्णं न याचते केवलं वृपस्य शत्रुप्रतीकारार्थं पिलेश्चीयानां शतं
लिङ्गायत्रचो याचते, यतः शौलः पिलेश्चीयानां करै दीयूदं निपातयितुं
मतिच्छकार । अनन्तरं राजभट्ट्वैस्तानि वाक्यानि ज्ञापितो दायूदृ १६
राजजामाता भवितुं भन्ति मने । तदानीं विवाहस्य समयेऽनुपस्थिते १०
दायूदृ तस्य मनुजाच्च गत्वा पिलेश्चीयानां द्वे शते लोकान् जप्तुः स च
तेषां लिङ्गायत्रच आनिनाय तासु राजजामाटलस्य पणरूपं राज्ञे
दत्तासु शौलः खदुहितरं मीखलां तस्मै ददौ ।

अनन्तरं परमेश्वरो दायूदा सममात्तु इति शौलेन चाक्षुषं दृष्टं, १८
शौलस्य दुहिता मीखला च तस्मिन् अप्रीयत । अतो हेतोः शौलो दायूद- १९
मध्य पूर्वस्मादधिकं विभयाच्चकार ततः शौलो यावज्जीवनं दायूदः शत्रु-

६० स्तुत्यौ । अनन्तरं पिलेष्टीयानाम् अधिपतयो वहिरगच्छन् अपरं यति
वारान् वहिरगच्छन् तति वारान् शैलस्य सकलभूत्यानां मध्ये दायूद्
छतकार्था बभूव तेन तस्य नामातीव मान्यं बभूव ।

19

१९ ऊनविंशोऽध्यायः ।

१ दायूदा सार्वं योनाथनस्य संलपनं ४ दायदमधि पितुः समोपे निवेदनं ददायूदं
प्रतिशैलस्य द्वेषकं इन्द्रं तस्य गेहं लोकप्रेषणं १२ दायूदः पलायनं १८ रामसे
शिर्मुखेलस्य समोपे गमनं ।

२ अनन्तरं शैलो दायूदं इन्द्रं निजपुत्रेण योनाथनेन सकलभूत्यै च
३ समं मन्त्रणां चकार । किन्तु शैलस्य पुत्रो योनाथनो दायूदि भृशम्
चप्रीयत । अतो योनाथनो दायूदं जगाद, मम तातः शैलस्वां इन्द्रं
चेष्टते तस्मादहं विनये त्वं प्रातःकाले सावधानो भूत्वा गुपस्थानम्
५ आश्रित्य कृन्नलिठ । अपरं त्वं यत्र द्वेचे स्थास्यसि तत्र स्थाने वहि-
भेयाहं गता निजतातस्य पार्श्वे तिष्ठन् त्वामधि निजतातं सम्भाषिष्ये,
यत्र द्रव्यामि तत् त्वां ज्ञापयिष्यामि ।

६ अनन्तरं योनाथनः खतातस्य शैलस्य समीपे दायूदमधीति सदा-
क्यानि व्याजहार, राजा निजदासस्य दायूदः प्रतिकूलं पातकं न
करोतु, यतस्मेन भवतः किमपि नापराद्बं तस्य कर्मभिष्म भवान् अती-

७ वोपद्वतः । स खप्राणान् निक्षिप्य तं पिलेष्टीयम् अवधीत् ततः पर-

मेश्वरेणेसायेक्वंशस्य महोद्भारे छते भवान् तद् दृष्टानन्दितवान् ।

अत इदानीं भवान् कुतो दायूदं हत्वा निर्दोषस्य शैलितपातेन पातको

८ भविष्यति? ततः शैलो योनाथनस्य वचसि मनो निधाय शपथं छत्वा

९ याहृत् परमेश्वरो यद्यमर्तोऽस्ति तर्हि स न घानिष्यते । अनन्तरं
योनाथनो दायूदम् आङ्गय तदुक्तान्तं तं ज्ञापयामास । अपरं शैलस्य

समीपं योनाथनेनानीतो दायूद् पूर्वकालवत् तस्य साक्षात् तस्यौ ।

अनन्तरं पुनस्च रण उपस्थिते दायूद् वहिगंव्य पिलेष्टोयैः समं
युद्धा तेषां महानिहननं छतवान् ते च तस्य समुखात् पलायाद्विक्रिरे ।

१० अनन्तरं दुष्ट आत्मा परमेश्वरस्यानुभव्या शैलम् आश्रितवान् तदा
श्रूलहस्तः शैलो निजगेहं उपाविश्वत् दायूद् अपि कराभ्यां वायम्

१० अवादयत् । यतस्मिन् काले शैलः श्रूलेन दायूदं भित्या समं वेद्मम्

अवतत, किन्तु स शौचस्य समुखाद् अपासरत् तेन शूलेन भित्ति-
र्विद्वा ततो दायूद् तस्यां रजन्यां पलाय्य रक्तां प्राप्य । अनन्तरं ११
शौलो दायूदं निरीचितुं प्रातःकाले हन्तुच्च तद्देहसमीपं दूतान् प्रेष-
यामास, तदानीं दायृदो जाया मीखला तदार्तीं तं आवयित्वा जगाद्,
यदि त्वम् अस्यां रजन्यां प्राणान् न रक्तसि तर्हि श्वे धानिष्यसे ।

अनन्तरं मीखला वातायनेन दायूदम् अवरोहयामास, ततः स गत्वा १२
पलायनं कृत्वा रक्तां प्राप्य । अपरं मीखला पुत्तलिकामेकां गृहीत्वा १३
श्वयायां शाययामास तस्याः शिरसि च क्वागलोमनिर्मितम् एकं कन्टुकं
निधाय वसनेन तामाच्छादयामास । अनन्तरं शौलेन दायूदं धर्तुं १४
दूतगणे प्रहिते मीखला कथयामास स पीडित आस्ते । ततः शौलो १५
दायूदं वीचितुं दूतान् प्रहित्य जगाद् तं खट्या समं मम समीपम्
आनयत तमहं हनिष्यामि । अनन्तरं दूता अभ्यन्तरम् आगव्य खडायां १६
पुत्तलिकामेकां तस्याः शिरसि क्वागलोमां गेणुकच्च दट्टशुः । अतः १७
शौलो मीखलां जगाद् त्वं मां कुत इत्थं प्रावद्युषः ? मम रिपुः कुतस्त्वया
विवृष्टो रक्तितच्च ? मीखला शौलम् अवोचत् स कथितवान् त्वं मां
विसर्ज, कस्मादहं त्वां हनिष्यामि ?

अपरं दायूदं पलायनेन रक्तां प्राप्य रामतनगरे शिमूयेलस्य समीपं १८
गत्वा खं प्रति शौलेन यद्यत् कृतं तत् सर्वं तं ज्ञापयामास, अनन्तरं स
शिमूयेलच्च गत्वा मठेषु न्यवसतां । अनन्तरं पश्य दायूद् रामतस्यमठेषु १९
विद्यत इति वार्तीं श्रुत्वा शौलो दायूदं धर्तुं दूतान् प्रेषयामास । तैर्दूतैः २०
भविष्यद्वाक्यानि कथयतां भविष्यद्वादिनां गणे तान् अधितिष्ठति शिमू-
येले च सन्दृष्टे ईश्वरस्यात्मा शौलस्य तान् दूतान् अधितिष्ठौ, ततस्तेऽपि
भविष्यद्वाक्यानि कथयितुम् आरेभिरे । तदार्तीं श्रुत्वा शौल इतर- २१
दूतान् प्रेषयामास ततस्तेऽपि भविष्यद्वाक्यं कथयितुमारोभरे । अनन्तरं
शौलस्तुतीयवारं दूतान् प्रेषयामास, तेऽपि भविष्यद्वाक्यं कथयितुमारे-
भिरे । अतः शौलः स्वयं रामतं गत्वा सेखुसं दृहल्लूपं प्राप्य शिमू- २२
येलदायूदौ कुच विद्येत इति प्रपञ्च । ततः पश्य तौ रामतस्येषु मठेषु २३
विद्येत इति लोकैरक्ते शौलो रामतस्यमठान् जगाम ततः परमेश्वर-
स्यात्मा तमप्यधितष्ठौ ततो रामतस्यमठेषु वस्त्रोपस्थितिं यावत् स्तेऽपि
गच्छन् भविष्यद्वाक्यानि कथयामास । तथा वर्त्मं मोचयित्वा शिमू- २४
येलस्य समुखे भविष्यद्वाक्यानि जगाद् द्वत्कर्दिवारात्मच्च वस्त्रहीनः

सन् श्रवित्वा तस्यौ । तस्मात् लोका वदन्ति शैलोऽपि किं भविष्यद्वादि-
नाम् एको जनः ?

20

२० विंशोऽध्यायः ।

१ योनाथनदायदोः कथोपकथनं ११ तयोः क्षेत्रगमनं श्रपथेन नियमकरणं २४ प्रतिपदि-
दायदोऽनुपस्थिते योनाथनं प्रति शैलस्य क्रोधकरणं २५ दायूदं प्रति योनाथनस्य
वाचोदानं ४१ दायूदो विसर्जनं ।

१ अनन्तरं दायूद् रामतस्यसठेभ्यः पलाय्य योनाथनस्य समीपमागत्य
जगाद् मद्या किं क्वतं किं वापराद्दं तव पितुः समीपे वा मम पापं किं
२ यत् स मम प्राणान् हन्तुं चेष्टते? ततः स तं बभाषे नैवं भवतु त्वं न मसि-
यसि । पश्य माम् अज्ञापयित्वा मम पिता वृहत् क्षुद्रं वा किमपि कर्म
न कुरुते तर्हि मम तात् एतत् कर्म भन्तोऽपहृय कुतः करिष्यति? तद्
३ भवितुं न पश्योति । ततो दायूद् श्रपथं क्षत्वा पुनरब्रवीत्, अहं त्वया-
नुगृहीत इति तव पिता सम्यक् जानाति, अतः कारणात् स कथयति
योनाथनो यन्न दुःखितो भवेत् तदर्थम् एतन्न ज्ञाप्यतां । अहम् अम-
रस्य परमेश्वरस्य तव प्राणानाच्च श्रपथं करोमि, मम मृत्योच्चैकपद-
४ मात्रं विच्छेद चास्ते । योनाथनो दायूदं बभाषे तव मनो यद् अभिल-
५ षति तदेवाहं करिष्यामि । दायूद् योनाथनं जगाद् पश्य श्वः प्रतिपदि-
वृपेण समं भोजनाय मयोपवेष्य, त्वं मां विसर्ज तेनाहं लतीयदिनस्य
६ सायंकालं यावत् क्षेत्रे क्षमत्विष्ठामि । ततस्तव तातो यदि ममानुपस्थितेः
कारणं एच्छति तदा त्वं वर्दिष्यसि दायूद् निजनगराय वैतलेष्वमाय
७ तूर्णं गमनार्थं ममानुमतिं याचितवान् यतस्तत्र स्याने सकलपरिज-
८ नार्थं वार्षिको यज्ञो भविष्यति । ततस्तेन यदि भद्रमित्युच्चते तर्हि तवै-
तस्य दासस्य मङ्गलं भविष्यति, नोचेत् स यदि चोकुप्यते तर्हि ममामङ्गलं
९ निष्प्रियतमिति त्वया ज्ञास्यते । अतस्तं निजमेत दासं प्रति ग्रीतिम् आच-
रिष्यसि यतस्तं स्तेन समं स्त्रीयमेन दासं परमेश्वरस्य नियमेनैकेन बद्धम्
चकरोः । यदि वा मद्या किञ्चनापराद्दं तर्हि त्वमेव मां जह्वि, तव
१० तातस्य समीपं मां कुतो नेष्यसि? ततो योनाथनो जगाद्, एवं मा-
चिन्तय, मम पिता तवामङ्गलं निष्प्रियतवान् इति मद्या ज्ञाते त्वं किं
तद्वार्तां न आवधिष्यसे? दायूद् योनाथनं बभाषे, केन आवधिष्ये? तव
तातस्य त्वां कीट्टग् निष्टुरं कुभाधिष्यते?

अनन्तरं योनाथनो दायूदं व्याहृत्, आगच्छावां क्षेचं यावः । ११
 ततस्तौ वहिभूय क्षेचं जग्मतुः । अनन्तरं योनाथनो दायूदं व्याहृतवान् १२
 इस्वायेत्स्यः प्रभुं परमेश्वरं साक्षिणं कृत्वा वदाम्यहं श्व एतस्मिन् समये
 वा परश्चो मया यतिवा तातस्य मनसि विज्ञाते तव मङ्गलम् आत्म इति
 वीक्ष्याहं तव समीपं दूतं प्रहित्य तदार्तां त्वां आवयिष्यामि । यदि १३
 च तवामङ्गलं कर्तुं मम पितु र्मतिस्तिष्ठति, तर्ह्यप्यहं तदार्तां त्वां आव-
 यिष्यामि, नो चेत् परमेश्वरोऽमुकं ततोधिकच्च दण्डं योनाथनाय ददातु ।
 अहं त्वां विस्वल्प्यामि त्वं कुप्तलेन यास्यसि, अपरं परमेश्वरो यथा मम
 तातस्य सहाय आसीत् तथा तवापि सहायो भवतु । यदहं न मिये १४
 तदर्थं मम यावज्जीवनं त्वया परमेश्वरम् उद्दिश्य मां प्रति किं प्रीतिरेव
 नाचरितव्या? मम वंशादपि प्रीतिः कदापि त्वया न क्षेदनीया, दायूदो १५
 रिपुगण्ये परमेश्वरेण भूमण्डलमध्याद् उच्छिन्नेऽपि सा प्रीति न क्षेद-
 नीया । इत्यं योनाथनो दायूदो वंशेन समं नियमं विधाय जगाद्, पर- १६
 मेश्वरो दायूदो रिपुभ्यः समुचितं ददातु । अनन्तरं योनाथनो दायूदि १०
 प्रेमकरणकारणात् पुनरपि दायूदं श्रपयं कारवाच्चकार यतः स निज-
 प्राणेभ्विव तस्मिन् प्रेमाकरोत् । अनन्तरं योनाथनस्तमवदत् श्वः प्रति- १७
 पद् भविष्यति तत्र त्वदीयासने शून्यीभूते तवानुपस्थिति वैदिष्यते । त्वं १८
 परश्चः शीघ्रमुक्तीर्थं पूर्वकार्यस्य समये यत्र स्थाने क्वन्न आसीस्तत्र
 स्थान एवलाख्यस्य ग्रावण समीप उपविश्नन् स्थास्यसि । लक्ष्यवेधनक्षले- १९
 नाहं त्रीन् शरान् तस्य पार्श्वे क्षेष्यामि । ततः परं पश्य बालकमेकं प्रहित्य २०
 तं वदिष्यामि, त्वं गत्वा शरान् गवेषय । अपरं पश्य शरास्त्वैतत्पार्श्वे
 विद्यन्ते तान् संगट्वाणेति यदि स बालको मयादिश्यते तर्हि त्वमागच्छ,
 अमरस्य परमेश्वरस्य श्रपयं करोमि तव मङ्गलं, कापि कुमन्तणा नाल्लि ।
 पुनः पश्य बाणास्तवान्यपर्श्वे विद्यत्त इति मयादिष्टे त्वं स्थानान्तरं याहि २२
 यतः परमेश्वरस्वां व्यसर्जत् । पश्यावयोरेतत्कथाकथनमधि परमेश्वरः २३
 सर्वदावयो द्वयोः साक्षी भवतु ।

अपरं दायूद् क्षेचम् आश्रितवान् । अनन्तरं प्रतिपद्विस उपस्थिते २४
 राजा भोक्तुम् उपविवेश । राज्ञि स्वधारानुसारेण भित्तिसमीपस्ये स्वकी- २५
 यासन उपविष्टे योनाथनेऽवतिष्ठनानेऽव्वेदे च शौलस्य पार्श्वं उपविष्टे
 दायूदः स्थानं शून्यं तस्यो । तथापि शौलस्तस्मिन् दिने किमपि न जगाद्, २६
 यतो दैवघटितमिदं सोऽशुचिः, तस्याशौचं भविष्यतीति मनसि चिन्त-

२० यामास । परदिवसेऽर्थात् मासस्य द्वितीयदिवसे दायूदः स्थानस्य
 श्रून्यस्थितिकारणात् शैलो निजसुतं योनाथनं पप्रच्छ यिश्यस्य पुत्रो
 २८ द्व्योऽद्य च भोक्तुं कुतो नागच्छति? योनाथनः शैलं जगाद् दायूद् वैत-
 २६ लेहमाय गमनार्थं ममानुज्ञां धाचितवान् । स माम् अवदत् अहं विनये
 मां विसर्जतु नगरे इस्माकं परिजनानां कृते यज्ञ एको भविष्यति तत्-
 कारणात् मम भाता मां गन्तुम् आज्ञापयत्, अतोऽहं विनये यदि भवान्
 मथ्यनुग्रहं करोति तद्विष्टव्यं वैत्रेयं गत्वा निजभाजादीन् पश्यामि । तस्मात्
 १० स वृपस्य भोजनासनं नागच्छति । ततो योनाथनं प्रति शैलस्य क्रोधे
 प्रज्वलिते स तं जगाद्, अरे विषयमामिन् आज्ञालङ्घनकारिन् त्वं
 निजलज्जां मातुरावरणीयलज्जाच्च प्रकाशयितुं यिश्यस्य सुतं वृतवान्
 ११ तदहं किं न जानामि? यिश्यस्य तनयो भूमौ यति कालं जीविष्यति
 तति कालं त्वं तव राज्यं वा स्थिरं न भविष्यति, अत इदानीं दूतान्
 १२ प्रहित्य तं मम समीपम् आनय यत्स्तेन सर्त्यमेव । ततो योनाथनः
 १३ सजनकं शैलं बभाषे स कुतो वानिष्यते? तेन किं ज्ञात? तदा शैलस्य
 हन्तुं शूलमेकं निचिक्षेप, ततो निजपिता शैलो दायूदं हन्तुं निच्छि-
 १४ तवान् इति योनाथनो बुबुधे । तदानीं योनाथनो महाकुञ्जो भोज-
 नासनाद् उदतिष्ठत्, मासस्य द्वितीयदिवसे स किञ्चन न बुभुजे यत-
 स्यस्य पित्रा दायूदोऽपमानितवात् तस्य मनःपीडा जाता ।

१५ अनन्तरं योनाथनो दायूदा समं चं समयं वृतवान् तदनुसारात्
 १६ क्षुद्रमेकं बालकं सङ्किनं द्वात्वा वह्निः क्षेत्रं जगाम । ततः स्वबालकं
 गदितवान् अहं यान् शरान् निक्षिपामि त्वं धावन् तान् गवेषय । तत-
 १० स्तम्भिन् बालके धावति स तस्यान्यपार्थे शरं निचिक्षेप । अपरं
 योनाथनेन निक्षिपस्य शरस्य समीपं बालक उपस्थिते योनाथनो बाल-
 १८ कम् आङ्ग्रह्य जगाद् तवान्यपार्थे किं वाणो नास्ति? योनाथनः पुनस्य
 बालकमाङ्ग्रह्य बभाषे तूर्णं धावन् गच्छ विलम्बं मा कुरु । तेन योनाथ-
 १९ नस्य स वालकः शरान् संगृह्य निजाधिपस्य समीपम् आजगाम । किन्तु
 स बालकः किमपि न ज्ञातवान्, केवलं योनाथनदायूदौ तत्कार्यं
 २० ज्ञातवन्तौ । अनन्तरं योनाथनो निजधनुर्वाणान् तस्मै स्वसङ्किने बाल-
 काय दत्त्वा तम् उक्तवान् एतानि मृहीत्वा नगरं याह्वि ।

२१ अनन्तरं तस्मिन् बालके गते सति दायूद् दक्षिणादिक्स्यात् स्थानैक-
 स्माद् उत्थाय न्युञ्जः सन् पर्तित्वा वारचयं प्रणनाम । अपरं तौ परस्परं

चुम्बनं रोदनच्च चक्रतुः किन्तु दायूदृ अधिकं रुरोद । अनन्तरं योना- ४१
यनो दायूदं व्याजहार, त्वं कुशलं याहि, आवाग्यां द्वाभ्यां परमेश्वरस्य
नाम्ना शपथोऽकारि, परमेश्वरो मम तव च मम वंशस्य तव वंशस्य च
नित्यं सहवर्तीं भवतु । अनन्तरं स उत्थाय प्रतस्थे योनाथनच्च नगरं
गतवान् ।

21

२१ एकविंशतोऽध्यायः ।

१ अहीमेलकाद् दायूदः पवित्रपूपप्राप्तिः ७ तत्र स्थाने देवेगस्योपस्थितिः ८ दायूदा
पिलेष्टीयजालूतस्य खड्गप्राप्तिः १० गातोयवृपस्य साक्षाद् उन्नतवद् व्यवहरणं ।

अनन्तरं दायूदृ नोव्यां व्याजकस्याहीमेलकस्य समीपम् उपतस्थौ ततो १
अहीमेलकः कम्यमानो दायूदं साक्षात् कृत्वा प्रच्छ त्वमेकः कुतः? २
तव सङ्गी कोपि नास्ति कुतः? ततो दायूदृ अहीमेलकं व्याजकं व्याहरत् ३
राजा मां कार्यमेकं कर्तुम् आदिश्य गदिवान्, यत् कर्म कर्तुम्
अहं त्वाम् आदिश्य प्रहिणोमि तस्य किञ्चिदपि कोपि न ज्ञाप्यतां । ४
व्यपरम् अमुकस्यानम् आगन्तं दासनिवहो मया न्योजि ।
इदानीं तव समीपे किमास्ते? पूपपञ्चकं यदि भवेत् यदेव वा भवेत् ५
तदेव महां देहि । ततो याजको दायूदं प्रव्यवदत्, मम करे सामान्यः
पूपो नास्ति किन्तु तरुणगणो यदि योषितः पृथग् अभवत्, तर्हि ६
पवित्रपूपान् दातुं शक्नोमि । ततो दायूदृ याजकं प्रव्यवदत् मम निर्ग-
मनमारभ्य द्वौ चीन् वा दिवसान् असत्तो योषितो विच्छेद आस्ते तदा ७
च तरुणलोकानां वस्त्रादीनि पवित्राण्यासन्, याचैषा च यद्यप्यपवित्रा
भवेत् तथाप्यद्यापि वस्त्रादिभिः पूता भवितुं शक्नोति । ततो याजकः ८
पवित्रपूपान् तस्मै ददौ, यतस्तत्र स्थान इतरपूपा नाविद्यन्त, केवलम्
उत्तमपूपानां स्थापनसमये चे दर्शनीयपूपाः परमेश्वरस्य साक्षाद् अप-
सारितात् एवाविद्यन्त ।

तस्मिन् काले शौलस्य भव्यानाम् एकः कदाचिद् बाधया तत्र परमे- ९
श्वरस्य साक्षाद् आसीत्, इदोमीयदोयेग इति तस्य नाम, स शौलस्य
पालकानां मुख्य आसीत् ।

अनन्तरं दायूदृ अहीमेलकं जगाद्, स्थानेऽत्र तव करे शूलं खड्गो वा १०
किमपि किं नास्ति? राज्ञः कार्यं तूर्णं करणीयम् इति हेतो मर्या-
सखड्गाद्यस्त्राणि नानीतानि । ततो याजको गदिवान् प्रश्न, एलाखो-

पत्वकायां त्वया हतस्य पिलेष्टोयजालूतस्य खड्गो वसनेन वेण्टित एषोदस्य
पञ्चाद् विद्यते, यदि तं जिघृक्षसि, तर्हि गृह्णाण, तं विना स्थानेऽत्रान्यद्
अखं नास्ति । ततो दायूद् गदितवान् सोऽनुपम एव, तं मह्यं देहि ।

१० अनन्तरं दायूद् उत्त्वाय तद्विवसे शौलस्य समीपात् पलाय गातीय-
११ वृपस्थाखीशस्य समीपं जगाम । तत आखीशस्य मत्वास्तम् अवदन् अयं
जनः किं देशस्य राजा दायूद् न हि? अपरं,

शौलेनारिसहचाणि हतानि समराङ्गने ।

दायूदापि विपक्षाणामयुतानि हतानि च ॥

१२ इति वाचं योगितो वृत्यं कुर्वत्वः किमेतमधि न जगुः? दायूद् तां
कथां खमनसि न्यधित, अपरम् आखीशाख्यस्य गातीयराजस्य कारणात्
सोतीव भीत्वा तेषां साक्षाद् आचारान्तरं क्षत्वा तेषां समीप उन्मत्त
इव व्यवद्वारं कुर्वन् द्वारकपाटानि व्यलिखत् निजप्रसारपरि च लालाम्
१४ अन्तरयत् । तत आखीशः स्वीयभव्यान् जगाद, पश्चतायं मानुष उन्मत्त
१५ एव, स युग्माभि रम समीपं कुत आनायि? मम किम् उन्मत्तानाम्
अभाव आस्ते यद् यूवं सम समीपे निजोन्मत्ततां दर्शयितुम् एनम्
आनयत? किमेष मम गृह्णम् आगच्छेत्?

22

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

१ अदुक्षसगुह्यायां दायूदो रक्षाप्रापणं ६ मोयावीयराजस्य समीपे पिटमात्रोः
स्थापनं ४ गदालाभविष्यद्वक्तु र्मन्त्रणया यिह्वदादेशाय दायूदो गमनं ६ दायूदमधि
शौलेन खदासानां तिरुक्करणं ८ शैलं प्रति दोयेगस्य कथनं ११ याजकान् इन्दुं
शैलस्य निदेशः १० तेषां तदीयनगरस्य च नाशनं २० अविद्यायरस्य पलायनं ।

१ अनन्तरं दायूद् तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय अदुक्षमाख्यां गुह्याम् आश्रि-
तवान् ततस्तस्य भातरः पिटपरिवाराच्च तन्निशम्य तस्य समीपं गतवन्तः ।
२ अपरम् ऋणिदुःखिविरक्तमानसलोकेषु सर्वेषु तस्य सत्रिधौ मिलितेषु
स तेषां सेनापति बभूव । इत्यं प्रायेण चत्वारि शतानि लोकास्तस्य
सङ्गिनो बभूवः ।

३ अनन्तरं दायूद् तस्मात् मोयावीयमिस्तीं नगरों गत्वा मोयावीय-
महीपतिं याहृत्, अहं विनये, ईश्वरो मां प्रति किं करिष्यति तद्
यावत्त्र वेद्मि तावद् भवतः समीपमागत्य प्रवस्तु मम पितरं मातरस्त्रा-

नुजानातु । ततस्तौ मेयावीयमहीपते: साक्षात् तेनानीतौ, यावच्च ४
दायूद् दुर्गमस्थाने तस्यौ तावत् तौ तेन वृपेण साकं न्यवसतां ।

अनन्तरं गादनामा भविष्यद्वादो दायूदं जगाद, त्वं पुनर्दुर्गमस्थाने ५
न तिष्ठ, याचां विधाय यिह्वदादेशं याहि । ततो दायूद् प्रस्थाय हेस-
ताख्यवनम् चाश्रितवान् ।

तदानों दायूदस्तस्य सङ्क्रिनामप्युद्देशः प्राप्त इति निश्चन्द्रं शैलो ६
गिविवाया रामतस्य वृक्षैकस्याधः शस्यहस्तः सन् उपाविश्टत् तस्य
भृत्याच्च सर्वेऽवतिष्ठमानास्तम् अवेष्टन्त । अपरं शैलो निजचतुर्दिव्य- ०
वतिष्ठमानान् भृत्यान् जगाद, हे विन्यामीनवंशीया नरा, यूद्यम् चाक-
र्णयत, यिश्यस्य सुतः किं युश्माकम् एकैकस्मै शस्यवृक्षैचाग्नि द्राक्षा-
वृक्षैचाग्नि च दास्यति? स किं युश्माकम् एकैकं सहस्रसेनापतिं शतसेना-
पतिं वा करिष्यति, यद् यूदं सर्वे मम प्रतिकूल्येन कुमन्त्वणाम् अकु-
रुत? यिश्यस्य पुत्रेण साकं मम पुत्रो नियमं छतवान् इति युश्माकं ८
कोपि मम कर्णगोचरं नाकरोत् । अपरम् अद्य क्षमाना मां हिंसितुं मम
किङ्करो मत्सुतेन प्रवर्त्तित इति वार्तां मां ज्ञापयितुं युश्माकं कोपि
मां नानुकम्यते ।

अनन्तरं शैलस्य भृत्यगणमध्ये उवतिष्ठमान इदोमीयदेयेगः प्रत्य- ९
वदत् अहं नोवाम् अहीटूवस्य पुत्रसाहीमेलकस्य समीपं गच्छन्तं
यिश्यस्य पुत्रं दृष्टवान् । स तस्य छते परमेश्वरं एषवान् तस्मै पादेय- १०
द्रव्याग्नि दत्तवान् तथा पिलेष्टीयजालूतस्य खड्गमपि तस्मै दत्तवान् ।

ततो उहीटूवस्य पुत्रम् अहीमेलकं याजकं तस्य सकलं पिण्डवंशम् ११
चर्यतो नोववासिनो याजकान् आङ्गातुं राज्ञा दूतेषु प्रहितेषु ते सर्वे
वृपस्य समीपम् आगताः । अनन्तरं शैलोउवदत् हे अहीटूवस्य पुत्र, १२
अधुना पृथग् । स प्रत्यवदत् हे मम प्रभो, अहम् उपस्थित चासे । अनन्तरं १३
शैलस्तं जगाद त्वं यिश्यस्य पुत्रच्च मम विरुद्धं कुतो राजद्वाहं छत-
वन्तो? अपरम् अद्य स यत् मां हिंसेत् तदर्थं त्वं तस्मै कुतो भक्ष्यं खड्गच्च
दत्ता तस्य छते ईश्वरम् अप्यच्छः? ततो उहीमेलको राजानं प्रत्यवदत्, १४
भवतो भृत्यगणमध्ये दायूदिव विश्वासो राजजामाता राजमन्त्वणावगतो
भवतो गेहे सम्मानितच्च को भवेत्? तस्य छते ईश्वरं प्रयुम् अहं किम् १५
अद्यास्तवान्? तत् मत्तो दूरीभवतु, राजा निजदासं दासस्य परि-
वारांच्च प्रति नेमं दोषम् अर्पयतु । भवतो दास एतदर्थस्य न्यूनाधिकं

१६ किमपि नावगच्छत् । किन्तु राजा जगाद् हे अहीमेलक त्वया तव
कृत्स्नेन पिण्डवंशेन च मर्त्यमेव ।

१० अनन्तरं राजा सच्चतुर्दित्वविष्टमानान् पदातिकान् अवदत् यूयं
परावृत्य परमेश्वरस्य याजकान् इव यतस्तेऽपि दायूदस्य सहाया अभ-
वन् अपरं तस्य पलायनं ज्ञात्वापि मम कर्णगोचरं नाकुर्वन् । किन्तु
परमेश्वरस्य याजकान् इन्तु वृपस्य दासाः करान् विस्तारयितुं नाङ्गी-
१८ कृतवन्तः । अनन्तरं राजा देवेगम् अवदत् लमेव परावृत्य याजकान्
जहि । तत इदोमीयदेवेगः परावृत्य याजकान् आक्रम्य तस्मिन् दिवसे
१९ कार्यास्त्रूत्रनिर्मितैषोदपस्थितिः पञ्चाशीति जनान् जघान । अपरं
स नेत्रनामकं याजकानां नगरं खड्जेन व्यनाश्वद् अर्थाद् योषित्पुरुष-
बालकस्तनपायिशिशून् गोगर्दभमेषांश्च खड्जेन जघान ।

२० तस्मिन् काल अविद्याय रनामा अहीटूवस्य पौत्रोऽहीमेलकस्य पुत्रो
२१ रक्षां प्राप्य दायूदः पञ्चात् पलायाच्चके । शैलः परमेश्वरस्य याज-
२२ कान् अवधीदिति वार्त्तां सोऽविद्याय रो दायूदं जगाद् । ततो दायूद्
अविद्याय रं बभाषे, इदोमीयदेवेगस्त्रं स्थान आसीत् तस्मात् स
शैलं मम वार्त्तां विद्यतीति मया तस्मिन्नेव दिने बुद्धं । तव पिण्डवंशी-
२३ यानां बधस्य कारणमहमेवाभवं । त्वं मया साकं तिष्ठ मा भैवीः, मम
प्राणनाशम् अचेष्टित्वा कोपि तव प्राणनाशं न चेष्टिष्यते, तव रक्षार्थम्
अहमेव तवाश्रयो भविष्यामि ।

23

२३ चयोविंश्टीध्यायः ।

१ कियोलाथा चाकमप्य० अधिदायूदं शैलस्य कथनं ८ दायूदं परमेश्वरस्य प्रति-
वदनं १३ दायूदः सीफारणे पलायनं योनाथनेन समं साचात् करणं १५ शैलं
प्रति सीफीयलोकानां वार्त्तावदनं दायूदः पञ्चाशमनात् शैलस्य निष्ठितः ।

२ अनन्तरं पिलेयोयाः कियोलया समं रणं कुर्वन्ति शस्यमर्हनस्यानानां
२ शस्यानि हरन्ति चेति वार्त्तां शुल्वा दायूद् परमेश्वरं प्रपञ्च तान् पिले-
योयान् आहन्तुं मया किं गन्तव्यं? ततः परमेश्वरो दायूदं बभाषे याह्वि
४ पिलेयोयान् आहत्य कियोलां रक्षा । ततो दायूदो लोकास्तं जगदुः
पश्यात् यिह्वदादेशे तिष्ठद्विरसाभि भेतव्यं, तर्हि कियोलायां पिले-
४ शोयसैन्यश्रेणीनां प्रतिकूलं गत्वास्ताभिः किं ततोधिकं न भेतव्यं? अनन्तरं
दायूद् पुनरपि परमेश्वरं प्रपञ्च, ततः परमेश्वरः प्रववदत्, त्वमुत्थाय

कियोलां याहि, अहं पिलेष्टीयान् तव करे समर्पयिष्यामि । अतो ५
दायूदृ तस्य लोकाच्च कियोलां गत्वा पिलेष्टीयैः समं रणं कृत्वा महा-
हननेन तान् हत्वा तेषां पश्चन् गृहीत्वा जग्मुः । इत्यं दायूदृ कियोला-
निवासिनो रस्ता । कियोलायां दायूदृः समीपं पलायनसमयेऽहो ६
मेलकस्य पुक्षोऽवियाधर एकम् एफोदं करेणादायाजगाम । अनन्तरं ०
दायूदृ कियोलां प्राविशदिति वार्तां श्रुत्वा शौलो जगाद्, तर्हीश्वरो
मम करे तं समार्पयत् यतो द्वारार्गलयुक्तनगरे प्रवेशनात् सोऽवरुद्धो
जातः । अनन्तरं शौलो दायूदृं तस्य लोकांच्च दोधयितुं कियोलां ८
गमनार्थं निजान् सकललोकान् रणाधाङ्कयत् ।

अनन्तरं शौलो गुप्तं मम हिंसां चिकीष्टतोवि दायूदृ ज्ञात्वाविया- ९
थरं याजकम् अवदत्, एफोदम् अचानय । अनन्तरं दायूदृ जगाद्, १०
हे इस्वायेलः प्रभो परमेश्वर विनयेऽहं निजदासस्य प्रार्थना॑ इहणेतु
यतो मत्वारणात् कियोलानगरं विनाशयितुं शौलोऽचागन्तुं यतते ।
कियोलाया गृहस्थाः किं मां तस्य हस्ते समर्पयिष्यन्ति ? भवतो दासेन ११
यथा श्रुतं तथा शौलः किम् आगमिष्यति ? हे इस्वायेल ईश्वर तत्
स्वदासं ज्ञापयतु । ततः परमेश्वरोऽवदत् स आगमिष्यति । ततो दायूदृ १२
पप्रच्छ, कियोलाया गृहस्थाः किं मां मम नरांच्च शौलस्य हस्ते समर्पयि-
ष्यन्ति ? ततः परमेश्वरः कथयामास ते समर्पयिष्यन्ति ।

ततो दायूदृ तस्य प्रायेण घटशतानि सङ्गिनो मनुजाच्छोत्थाय कियी- १३
लायाः प्रस्थाय यत्र तत्र गताः । अनन्तरं दायूदृ कियोलातः पला-
याच्चक्र इति वार्तां श्रुत्वा शौलो यातुं निवृत्ते । अपरं दायूदृ निर्जन- १४
देशस्य दूराक्रमाणि स्थानान्याश्रित्य सीपाखस्य निर्जनदेशस्य पर्वते
वासं चकार । अनन्तरं शौलेन प्रतिदिनं तस्मिन् गवेषितेऽपीश्वरस्तस्य
करे तं न समर्पयामास । तथापि शौलो दायूदृः प्राणनाशर्थं वहि- १५
भूयागच्छतीति दायूदृ ददर्श । अपरं सीपप्रदेशस्थारणे दायूदि तिष्ठति
शौलस्य पुक्षो योनाथन उत्थाय दायूदृः समीपं तदनं गत्वा ईश्वरेण तस्य १६
मानसस्थिरत्वं जनयामास । अपरं तं बभाषे मा भैषीः, मम तातः १७
शौलस्वां सहस्रगतं कर्तुं न शक्यति । त्वमिस्वायेलवंशस्य राजा
भविष्यसि, अहन्तु तव दिवीयो भविष्यम्भेतत् मम पिता शौलोऽपि
वेत्ति । अनन्तरं ताभ्यां परमेश्वरस्य साक्षात् नियमे स्तते दायूदृ वने १८
तस्यै योनाथनस्य निजगृहं जगाम ।

१६ अपरं सीफीयमनुजा गिवियायां शौलस्य समीपं गत्वा कथयामासुः
दायूद् किम् अस्माकं सविधौ काननस्येषु दुर्गमस्यानेव्यर्थतो यिष्ठीमो-
१० नस्य दक्षिणदिक्स्यहखीलापवर्ते क्वन्नो न तिष्ठति? अतो है राजन्
भवान् स्वमनोभिलाघानुसारादेवागच्छतु भवतो हस्ते तस्य समर्यग्म-
११ अस्माभिः साधयिष्यते । शौलस्तान् अवदत्, यूद्यं परमेश्वरे धन्या
१२ यतो माम् अनुकम्भेते । अहं विनये यूद्यं गत्वा तस्य रहस्यानां कुच
तच्च स्थाने च तं को दृष्टवान् इति पुन विविच्य निष्ठिनुत,
१३ यतः सोऽतीव चतुरताचारीति मया आवि । अतो रहस्यानानां मध्ये
कस्मिन् रहस्याने स तिष्ठति तद्वृष्टा निष्ठिनुत, ततः परं मम समीपं
निष्ठितवृत्तान्तं गृहीत्वागच्छत, ततोऽहं युधाभिः समं यास्यामि । स
यदि देशमध्ये तिष्ठेत् तर्ह्यहं यिह्वदायाः सहस्राणां भध्ये तस्योदेशं
१४ प्राप्यामि । ततस्त उत्थाय शौलस्यायं सीफं जग्मुः, किन्तु दायूद्
तस्य लोकाच्च यिष्ठीमोनस्य दक्षिणदिशि मायोनार्थस्य निर्जनप्रदेशस्य
१५ प्रान्तरे तस्युः । अनन्तरं शौलस्य सीफाच्च तं मृगयितुं जग्मुः किन्तु
लोकै दीयूदे तस्यां वार्तायां कथितायां स शैलम् चाश्रित्य मायोनार्थे
निर्जनप्रदेशे स्थितवान् । तत श्रुत्वा शौलो दायूदं मृगयितुं मायोनप्रदेशं
१६ जगाम । अपरं शौले पर्वतस्यैकपार्श्वं गते दायूद् तस्य लोकाच्च तत्प-
र्वतस्यान्यपार्श्वं जग्मुः, अपरं दायूद् भयात् स्थानान्तरं यातुं लरां
चकार किन्तु शौलस्तं तस्य लोकाच्च धन्तुं खलोकैः सह वेष्यन् तस्यै ।
१७ तदानीं दूत एकः शौलस्य समीपमागत्य भवान् श्रीघ्रमागच्छतु यतः
१८ पिलेश्वीया देशमाक्रामन् इति वार्तां तं जगाद् । ततः शौलो दायूदः
पञ्चाद् गमनात् परावत्य पिलेश्वीयानां विरुद्धं जगाम, तल्लारणात्
तस्य स्थानस्य नाम सेलाह्महलिकोतं (चलाचलपर्वत) इति बभूव ।
१९ ततो दायूद् तस्मात् प्रस्थाय ऐनगिदीख्येषु दुराकमणस्यानेषु न्युवास ।

२४ चतुर्विंश्मोऽध्यायः ।

24

१ ऐनगिदीख्यगदायां दायूदा शौलस्य वसाय द्वित्त्वा प्राप्तरचाकरणं न तेन कम्पणा
शौलस्य समीपे निजनिर्दैपत्रप्रकाशनं १६ निजदोषं स्वीकृत्य दायूदं भपथित्वा
शौलस्य स्वगट्डगमनं ।

१ अनन्तरं पिलेश्वीयानां पञ्चाद्गमनात् प्रत्यागतेन शौलेन दायूद्^{१७} ऐन

गिरीनामि निर्जनस्याने विश्वत इति वाच्चा शुश्रुवे । ततः शौलः सर्वेभ्य १
इस्तायेल्वंशेभ्यः सहस्रचयलोकान् दत्ता गृह्णन् वनस्त्रामानां शैलेषु
दायूदं तस्य लोकांच्च गच्छेयितुं जगाम । तस्मिन् वर्त्मनि स्थितानि २
मेघस्यानानि प्राप्य शौलः स्त्रचरणावाच्छादयितुं तत्रात्मा गुह्यामेकां
प्रविवेश । तदानीं दायूदृ तस्य लोकांच्च तस्यां एव गुह्यायाः प्राप्तःस्यान्
उपविष्टा आसन् । अपरं दायूदो मनुजास्तं जगदुः पश्य मया तत्र ४
रिपुस्तव हस्ते समर्पयिष्यते तदा त्वं ददृ इच्छसि तदेव तं प्रति करि-
ष्यसीति वाचं परमेश्वरो यं दिवसमधि त्वाम् आवदत्, स दिवस एव
एव । ततो दायूदृ उत्थाय रहः शौलस्य वसनायां चिर्देव । किन्तु ततः ५
परं शौलस्य वसनायच्छ्रेदनात् दायूदो इत्तःकरणं विर्जं बभूव । ततः ६
स सलोकान् जगाद्, परमेश्वरेणाभिषिक्तां मत्यभुं प्रत्येतलाभ्यकरणाद्
चर्यतस्तस्य विरुद्धं करविस्तारणात् परमेश्वरो मां रक्षतु यतः स
परमेश्वरेणाभिषिक्तः पुमान् । अपरं दायूदृ वाक्ये निर्जदासान् ७
तर्जयन् शौलम् आक्रमितुं प्रतिषिङ्गवान् । अनन्तरं शौलो गुह्यातो
निर्गत्य मार्गेण जगाम ।

तदा दायूदृ उत्थाय गुह्यातो निर्गत्य हे मम प्रभो राजन् इत्युक्ता ८
शौलमाजुहाव ततः शौलेन पञ्चात् परावत्य दृष्टे दायूदृ भूमौ पतन्
प्रणनाम । अपरं दायूदृ शौलं जगाद्, दायूदृ तव हिंसां चेष्टत इति ९
लोकिकीं वाचं त्वं कुतः पृथग्योधि ? पश्याद्य परमेश्वरो गुह्याया मध्ये त्वां १०
मम करे समार्पयत् तदा केनचित् त्वां इन्द्रुम् आदिष्टोऽप्यहं त्वाम्
अनुकम्प्य कथितवान् निजप्रभोः प्रतिकूलं नाहं करं विस्तारयिष्यामीति
यतः स परमेश्वरेणाभिषिक्तः पुमान् । हे मम तात पश्य, मम करे ११
स्थितं तवैतदुच्चरीयवसनायां निरीक्षत्वा । मया तवोत्तरीयवसनायस्य
क्रेदनसमये त्वं न हत एतेनाहं हिंसां त्रोहं वा न समाच्छामि तव
विरुद्धं पापं वा न करोमीति त्वया विविच्य दृश्यतां तथापि त्वं मम
घाणनाप्णाय मां मग्नयसे । परमेश्वरो मां त्वाच्चाधि विचारयिष्यति १२
मम त्वं तु भयं समुचितं दास्यति, किन्तु हं त्वयि करं नार्पयिष्यामि ।

क्रिया तु या भवेत् दुष्टा सा दुष्टेन विधीयतां । १३

इति ग्राचीनैरक्ता नीतिकथा, अतोऽहं स्वकरेण त्वां न स्युक्ष्यामि ।
इस्तायेलो राजा कस्य पञ्चादृ वह्नि गतः ? भवान् कं धर्तुं धावति ? १४
किं मृतं कुक्षुरं वा मशकमेकं ? परमेश्वरो विचारयिता भवन् १५

मां त्वाच्चाधि विचारयिष्यति, स मां प्रति इष्टिं विधाय मम पद्मपाती
भवन् तव करात् भासुदारयिष्यति ।

१६ श्रौलेन समं दायूदस्तदालापे समाप्ते श्रौलः पप्रच्छ हे मम पुत्र
१० दायूद्, किमयं तव स्वरः? इत्युक्ता श्रौल उच्चै रुहोद दायूदस्य जगाद्,

मत्तोपि त्वं धार्मिकोऽसि यतो मयापक्षतोऽपि त्वं माम् उपकृतवान् ।

१८ परमेश्वरेण मयि तव करे समर्पितेऽपि त्वं मां नावधीरनेनाय मां
१९ प्रति तव हिताचरणं त्वया प्रकाशितं । यतो मनुष्यः स्वरिष्युं प्राप्य

किं तं कुशलेन विसर्जति? अद्य मां प्रति यत् कृतं तत्कारणात् परमे-
२० श्वरस्त्वं समुचितं भज्ञलं करोतु । पश्य त्वं राजा भविष्यसि तव हस्त

२१ इस्वायेलवंशस्य राज्यं स्थिरं स्यास्यति च तदहृं जानामि । अतस्यं
मम पश्चात् मम वंशं न लोप्यसि मम पिटवंशादपि मम नाम

२२ नोच्छेत्यसि परमेश्वरस्य नाम गृह्णन् इमं शपथं कुरु । ततो दायूद्
श्रौलस्य समीपे शपथं चकार । अनन्तरं श्रौलः स्वगृहं जगाम,
किन्तु दायूद् तस्य लोकाच्च दुराक्रमस्थानम् आश्रितवन्तः ।

25

२५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

१ शिंमूयेलस्य मरणं १ नावलस्य तस्य भार्याया अबीगिलायाच्च कथमं ४ नावस्य
प्रति दायूदो दूसप्रेषणं १० तस्य निन्दाकारणात् नावलं इन्दुं दायूदः सज्जो-
२ भवनं १४ अबीगिलायै दासस्य वार्तादानं १८ इवादि समाप्ताय दायूदः समो-
पस् अबीगिलाया गमनं २२ दायूदा तस्या अनुग्रहणं २६ नावस्य सरणं २८
दायूदा समम् अबीगिलाया विवाहे दायूदो भार्याया सोखलाया अन्यपुरु-
षाय दानं ।

१ तदानीं शिंमूयेलो ममार तत इस्वायेलः सर्वे वंशा मिलिता तम-
अनुशुश्रूचू रामतस्ये तस्य निवेशने तस्य झमशानं चक्रुच्च । अनन्तरं दायूद्
उत्थाय पारणाच्च निर्जनप्रदेशं जगाम ।

२ मायोनप्रदेशनिवासी कर्मिलाधिकारी महान् एको मनुष्य चासीत्,
३ तस्य चीणि सहस्राणि मेघाः सहस्रमें क्वागाच्चासन् । तस्य नाम
नावल इति तस्य जायाया नाम अबीगिलेति सा नारी सुबुद्धिमतो
सुवदना चासीत् किन्तु स युमान् निष्ठुरो दुर्वृत्तच्च स कालेवंशज
चासीत् स कर्मिले निजमेघाणां लोमानि कर्त्तयितुं प्रावर्त्तत ।

४ अपरं नावलो निजमेघाणां लोमानि कर्त्तयित्वौति वार्तां प्रान्तरमध्ये

दायूद् श्रुता निजदश्यूनः प्रेषयामास तान् जगाद् च, यूर्यं कर्मिणि ४
नावलस्य समीपं गत्वा मम नामा तस्य कल्याणं एच्छत्, तस्मै वाच-
मिमांश्च कथयत, भवान् चिरजीवी भवतु भवतो भवत्प्रिवारस्य ९
भवत्सर्वखला च सर्वदा मङ्गलं भूयात् । भवतो लोभच्छेदका आ-
गता इति मयाआवि, परन्तु भवतो मेषपालका यावत्कालं कर्मिल
आसन् तावद् असाभिः सार्जम् आसन् ते चासाभिर्न झेपिता-
ल्लेखां किञ्चन वा न हारितं । भवान् ख्यूनः एच्छतु ते तदेव वदिव्यन्ति । ८
तस्मात् तरुणा इमे भवतानुगच्छन्तां यतो वयं शुभदिवस आगच्छाम,
चतो भवतः करे वदस्ति तस्य किञ्चित् निजदासेभ्यो निजसुताय दायूदे
च दीयतां । ततो दायूदो युवानो गत्वा दायूदो नामा नावलसमीपे ६
तानि वाक्यानि निवेदयित्वा नीरवा बभूवः ।

अनन्तरं नावलो दायूदो दासान् अवदत् दायूद् कः? यिश्यस्य १०
पुत्रो वा कः? समयेऽस्मिन् बहवः किङ्कराः स्व स्वं खामिनं विहाय
बम्भूम्भन्ते । इदानीम् अहं किं मम पूपान् तेऽयानि मदीयलोमकर्त्त- ११
कानां छते हतार्न पश्चनां मांसानि च एहन् अच्छातस्यानाद् आगन्तुक-
खोकेभ्यो दास्यामि ? ततो दायूदो युवानो निजप्रथेन परावत्य तस्मी- १२
पमागच्छ तं दृक्तान्तं तस्मै कथयामासुः । ततो दायूद् निजलोकान् १३
अवदत्, यूर्यं सर्वे सखाङ्कान् बधीत, ततस्ते सर्वे स्वं स्वं खड़ं बबन्धु दीयू-
दयि निजं खड़ं बबन्ध । अनन्तरं प्रावेण चतुःश्शर्तं लोका दायूदम्
अनुजग्मु द्रव्यादिरक्षार्थच्च दे शते लोकास्तस्युः ।

तस्मिन् वाले एकत्तरणो दासो नावलस्य भार्यायै अवीगचिलायै १४
कथयामास, पश्य दायूद् अस्माकं प्रभुं नमस्कर्तुं प्रान्तराद् दृतान्
प्रहितवान् ततोऽस्माकं प्रभुस्तान् अभिगर्जितवान् । ते मनुजा अस्माकं १५
महोपकारिणा आसन् प्रान्तरेऽस्माकम् अवस्थितिकाले यावत् तैः साकम्
अतिष्ठाम तावद् वयं तै न झेपिता अस्माकं किमपि वा न हारितं ।
वयं मेषान् चारयन्तस्तैः समं यावत्कालं न्यवसाम तावत् ते दिवानि- १६
श्शम् अस्माकं चतुर्दिश्चु प्राचीरखरूपा आसन् । अत इदानीं तव किं १०
कर्त्तव्यं तद् आलोच्य बुध्यतां यतोऽस्माकं प्रभोस्तस्य सकलपरिजनाना-
चामङ्गलं निच्छितमेव स चैताटशो दुर्घटितो यत् कोनापि तं सम्भाषितुं
न शक्यते ।

तदनन्तरम् अवीगचिला तूर्णं दे शते पूपान् द्राक्षारसपूर्णं दे कुत्रै १८

पञ्च दग्धा मेषाः पञ्चदीणा भृष्टकलाया एकं शतं शुष्कदाक्षापालगुच्छा
हे शते शुष्कोडुम्बसगुच्छा एतानि सर्वाण्यादाय गर्वभानामुपरि निरधे ।

१६ अपरं निजदासान् अवदत्, यूयं मदग्रेऽमे चलत पश्यताहं युग्माकं
पञ्चात् पञ्चाद् यामि किञ्चेवत् सा निजस्वामिनं नावलं नाज्ञापयत् ।

१७ अनन्तरं सा गर्वभमारुद्धा पर्वतस्य रहोवर्वना धातवती तदन्तरे
दायूद् तस्य खोकाच्च ममाभिमुखम् आगच्छन्ति तस्मात् ते मया साक्षात्

१८ कर्तव्या इति ददर्श । पूर्वं दायूद् कथयामास, एतस्य जनस्य प्रान्तर-
स्थितं सकलं वस्तु रक्षितवानहं तस्य सर्वेषां द्रव्याणां किञ्चिदपि न
चाहितमभूत् कर्मदं मम दृष्टा जातं स उपकारस्य विनिमयेन ममा-

१९ पकारं चकार । यद्यहं सूर्योदयपर्यन्तं तस्य ऋत्स्वपरिवारस्यैकमपि
पुमांसम् अवशेषयेयं तर्हीश्वरो दायूदः शत्रुघ्नेऽमुकं तदधिकच्च फलं

२० ददातु । अनन्तरम् अबोगविला दायूदं वीच्य गर्वभात् तूर्णमवरुद्धा

२१ दायूदः समुखे भूमौ पतित्वा प्रणानाम । अपरं तस्य चरणयोः पतित्वा
कथयामास हे मम प्रभो, अयमपराधो मम जातः, निजदासीं खकर्ण-

२२ गोचरे कथां कथयितुम् अनुजानातु निजदास्या वाचं शृण्योतु । भवान्
तं दुर्वृत्तपुरुषं नावलं लग्नाय न मन्यतां, यादृशं तस्य नाम तादृशस्तर्य
समावः । नावलो (मूर्ख) इति तस्य नाम मूर्खता च तस्यान्तरे विद्यते ।

२३ किञ्चु भवत इयं दासी मत्वभुणा प्रेरितान् यूनो नापश्यत् । तथापि
हे मम प्रभो, परमेश्वरस्यामरताया भवतः प्राणानाच्च शपथं छत्राऽहं
वदामि शैशविपातार्थम् आगमनात् निजकरेणापमानस्य प्रतिकर-
णाच्च परमेश्वरो भवन्तं निवर्त्यति, किञ्चु भवतो रिपूर्णां मत्वभो-

२४ रहितैषिणाच्च दशा नावलस्य दण्डेव भवतु । मत्वभोः समीपे भवते
दास्या आनीतम् इदम् उपायनं भवतोऽनुगामिभ्यो युवभ्यो दीयतां

२५ भवतो दास्या अपराधः क्षम्यताच्च । परमेश्वरो मत्वभो वैशं चिरस्यायिनं
करिष्यति यतो मत्वभुः परमेश्वरस्य रिपुभिः सह योत्थिति यावज्जीवनं

२६ निर्देषो भविष्यति च । मनुजेनोत्थाय भवतस्ताडने प्राणानाशार्थकयले
च छते मत्वभोः प्राणा भवतः प्रभुणा परमेश्वरेण सप्तमीपे जीवन-
सम्पुटके बङ्गा गोपिष्यन्ते, किञ्चु भवतो रिपूर्णां प्राणा अप्सद्येपकगुणेन

२७ परिक्षिप्रस्तराइव भविष्यन्ति । परमेश्वरेण मत्वभुमधि यद्यत् प्रतिश्रुतं
तस्मिन् मङ्गले साधिते सति यदा भवान् इच्छायेल्वंशानां राज्ये तेन

२८ नियोक्ष्यते, तदानीम् अकारणशेषाणितपातस्य खकरेण समुचितदानस्य

च फलस्तरूपौ शोकमनस्तापौ मत्वभुणा न भेक्षत्यै । किन्तु यदा परमेश्वरो सम प्रभो र्मङ्गलं करिष्यति तदानीं भवत एतां दासीं स्तरिष्यति भवान् ।

अनन्तरं दायूद् अवीग्यिलां जगाद त्वमय मां साक्षात् कर्तुं येन ११ प्रहिता स इख्यायेलः प्रभुः परमेश्वरो धन्यः । अपरं तत्र विवेचना १२ धन्या त्वमपि धन्या यतः शोणितपातार्थम् आगमनात् निजकर्णे समुचितफलदानाचाहम् अद्य त्वयैव रक्षितः । तत्र हिंसनात् मन्त्रिवर्त्तको १४ य इख्यायेलः प्रभुः परमेश्वरस्तस्यामरतायाः शपथं कृत्वा कथयामि. यदि त्वं मां साक्षात् कर्तुं तृणं नागमिष्यत्तर्हि नावलस्य गेह एकोपि पुमान् प्रभातं यावद् नावर्णेत्यत । अनन्तरं दायूद् तयानीतान्युपायन- १५ इवाणि तस्याः कराद् गृहीत्वा तां जगाद त्वं कुशलेन स्तनिवेशेन याह्वि पश्य तत्र कथायां मनो निधायाहं त्वाम् अनुगृहीतवान् ।

अनन्तरम् अवीग्यिला यदा नावलस्य समीपम् आगच्छत् तदा १६ राजभोच्यवत् तस्य भोज्ये सति स हृष्टमना अतीवमत्तस्वासीत् तस्मात् सा सूर्योदयात् पूर्वं तस्या घटनायाः काञ्चनापि वार्तां तं न जगाद् । प्रातःकाले नावलस्य मत्ततायां निवृत्तायां तस्य जाया तं तत्सर्ववृत्तान्तं १७ ज्ञापयामास, ततस्तस्यान्तरस्यं हृदयं मृतकल्पं देहस्य पाषाणवद् बभूव । इतो दशदिनेभ्यः परं परमेश्वरेणाहतो नावलो ममार । १८

अनन्तरं नावलो मृत इति वार्तां निशम्य दायूद् कथयामास परमे- १९ श्वरो धन्यो यतः स नावलेन कृतस्य ममापमानस्य समुचितं फलं ददौ निजदासस्व कुकर्मणो रक्ष । नावलस्य दुष्टतायाः समुचितं फलं तेनैव नावकाय दत्तं । अनन्तरं दायूद् अवीग्यिलां विवोदुम् इच्छन् तां समाधितुं दूतान् प्रेषयामास । ततो दायूदो दासाः कर्मिलेऽवीग्यि- २० ज्ञायाः समीपम् गत्वा तां जगदुः, दायूद् त्वां विवोदुम् इच्छन् तत्र समीपम् अस्मान् प्रहितवान् । ततः सा प्रोत्याय भूमिष्ठा सती व्याज- २१ हार पश्यत भवतीं दासी सम प्रभो दीसानां पादप्रक्षालिका दास्येव भवतु । अनन्तरम् अवीग्यिला त्वरितमुत्याय गर्वभमारुद्धा निज- २२ पञ्चानुचारिणीभिः सम दायूदो दूतानां पञ्चाद् गत्वा तस्य जाया बभूव । तां विना दायूद् यिषियेत्तीयाम् अह्विनोयमास्य बूढवान् ततो वै इमे २३ तस्य जाये बभूवतुः । किन्तु शौलो मीखलानामिकां निजसुतां दायूदो २४ जायां गृहीत्वा गस्तीमनिवासिनो लयिशस्य पुत्राय पक्ष्यते दत्तवान् ।

२६ षड्विंशोऽध्यायः ।

26

१ दायूदः पशान् शौलस्य इखीलापर्वताय गमनं ५ शौलान् शूलं पानपानव्यापहृत्य
तस्य बधाकरणं १३ अव्वेरं प्रति दायूदलिरकारः ११ दायूदं प्रति शौलस्य
कथनं ।

- १ अनन्तरं सीफीयलोका गिवियायां शौलस्य समीपं गत्वा कथयामासुः
- २ दायूद् किं यिशीमोनस्य सम्मुखे इखीलापर्वते इन्नो न तिष्ठति ? ततः
शौलं उत्थायेष्वायेलं वंशस्य त्रीणि सहस्राण्मिहृचितलोकान् सङ्किनः
- ३ गत्वा दायूदं गवेषयितुं सीफाख्यं निर्जनप्रदेशं जगाम । शौलः प्रथ-
पाश्वीये यिशीमोनसम्मुखस्ये इखीलापर्वते शिविरं स्थापयामास ।
तस्मिन् काले दायूद् निर्जनप्रदेशे न्यवसत् । अपरं शौलो मम पद्मात्
- ४ निर्जनप्रदेशम् चागच्छतीत्यनुमाय दायूद् चारान् प्रेषयित्वा शौलो
निष्चितमागतवान् इति ज्ञातवान् ।
- ५ अनन्तरं दायूद् उत्थाय शौलस्य शिविरस्थानम् आगत्य शौलस्य
तस्य सेनापते नैरसुतस्याव्नेरस्य च श्यनस्थानं निरीक्षितवान् । तदानीं
शौलो रथप्राकारमध्येष्टेत मनुजाच्च तस्य चतुर्दिन्कु समावृता आसन् ।
- ६ अनन्तरं दायूद् हित्तीयाहोमेलकं सिरुयायाः सुतं योयावस्य भातरम्
च्चवीश्यव्योक्तवान् शिविरे शौलस्य समीपं मया साकं को यास्यति ?
- ० ततोऽबोश्यः प्रत्युवाच, अहं त्वया सह यास्यामि । अनन्तरं रजन्यां
दायूद् अर्वाश्यच्च लोकनिवहस्य समीपम् आगमतां । तदानीं शौलो
रथप्राकारस्य मध्ये श्रयानो निद्रितच्चास्ते तस्य शिरसः समीपे तस्य शूलं
भूमिं विज्ञा विद्यते, अपरम् अव्वेरः सर्वे लोकाच्च चतुर्दिन्कु श्रयानाः
न सन्तीति ताभ्याम् अदर्शि । तदानीम् अवीश्यो दायूदं बभाषे, ईश्व-
रोऽद्य भवतो रिपुं भवतो हस्ते समार्पयत् । अत ईदीनो निवेदयामि,
एकेन शूलाघातेन भूम्या साकं तं वेदुम् आदिशतु, नाहमेनं वारदयम्
- ८ अहानिष्यामि । ततो दायूद् अवीश्यं जगाद् एनं मा विनाश्य पर-
मेश्वरेणाभिविक्षस्य प्रतिकूलं हस्तं प्रसार्य को निरपराधो भविष्यति ?
- १० परमेश्वरस्थामरतायाः श्रपयं क्वाऽहं वदामि परमेश्वरस्तम् आहनि-
यति, यदा तस्य चरमदिन उपस्थिते स मरिष्यति यदा स संग्रामं गतो
- ११ घानिष्यते । किन्तु परमेश्वरेणाभिविक्षस्य विरुद्धं भल्करप्रसारणात्
परमेश्वरो मां रक्षतु । त्वं तस्य शिरःसमीपस्ये शूलजलपात्रे गृह्णी-
१२ त्वागच्छ, आवां यावः । अनन्तरं शौलस्य शिरःसमीपात् तस्य शूलजल-

पाचयो दीयूदा गृहीतयोस्तौ प्रतस्थाते, तलकर्म केनापि न दृष्टं न वा
ज्ञातं कोपि न जागरितवान् सर्वे निद्रायात्तस्य दर्तस्ते परमेश्वरेण
घोरं निद्रापिताः।

अनन्तरं दायूद् पारं गत्वा तदन्यपर्वतस्य पृष्ठे दूरे तस्यौ तयोर्मध्ये १३
बज्जस्थानं व्यवहितमासीत् । तदानीं दायूद् जनतां नेतस्य सुतम् १४
अव्नेरस्वाह्य कथितवान् हे अव्नेर त्वं कुत उत्तरं न ददासि ? ततो
उद्देशः प्रत्यवदत् कर्त्तवं यद् राजानम् आङ्गयसि ? अनन्तरं दायूद् १५
अव्नेरं जगाद त्वं किं बीरो न भवसि ? इस्यायेलवंशे कर्त्तव सदृशः ?
तर्हि त्वं निजप्रभुं राजानं कुतो न रक्षसि ? तत्र प्रभुं राजानं विना-
शयितुमेको जन आगमत् । तवेदं कर्म न भद्रं । परमेश्वरस्यामरतायाः १६
पृथग्यं कृत्वाऽहं वदामि, यूयं वधदण्डार्हा यतो यूयं परमेश्वरेणाभिषिक्तं
निजप्रभुं नारचत । वृपस्य शिरेनिकटस्ये शूलजलपात्रे कुच्र तत्
पश्य । तदा शैलो दायूदः खरं विज्ञाय जगाद, हे मम पुत्र दायूद् १७
किमयं तत्र खरः ? ततो दायूद् कथयामास सत्यं प्रभो राजन् ममैव
खरोऽयं । सोऽपरमपि जगाद मत्प्रभु निजदासस्य पञ्चात् पञ्चात् १८
कुतो धावति ? किमहं कृतवान् ? मम को दोषः ? इदानीं विनयेऽहं १९
हे मम प्रभो राजन् निजदासस्य वचासि इट्टोतु, भवान् मां क्लेश्युं
यदि परमेश्वरेण प्रवर्त्तितस्त्वर्हि स एकं नैवेद्यं गृह्णातु । अपरं यदि
भवान् मनुष्यैः प्रवर्त्तितस्त्वर्हि ते परमेश्वरस्य साक्षात् अभिशप्यन्तां
यतस्वं गच्छन् इतरदेवान् सेवस्तेवि वदन्तस्तेऽद्य परमेश्वरेणाधिकृतानां
सोकानां सङ्गात् मां दवयन्ति । यद्यपि पर्वते धावनं तित्तिरपन्निणः २०
मिव मशकैकसरूपकं मां मृगयितुम् इस्यायेलो राजा वहिरागच्छत्,
तथापि मम शौणितं परमेश्वरस्य दृष्टे दूरस्यभूम्यां न पततु ।

ततः शैलोऽवदत् हे मम पुत्र दायूद्, अहं पार्पं कृतवान्, त्वं २१
परावर्त्तस्त्वं । तवाहितं पुन नं कस्त्वामि, यतस्वमय मम प्राणान्
बज्जमूल्यान् अमन्यथाः । अहं वातुल इव कर्माकार्थं महाभान्तिमांस्वा-
भवं । दायूद् प्रत्यवदत् इदं पश्य वृपस्य शूलं तरुणानाम् एकः पारमा- २२
गत्य शूलमिदं गृहीत्वा यातु । परमेश्वर एकैकस्मै जनाय तद्भर्मविश्व- २३
स्ततयोः फलं ददातु । सोद्य त्वां मम करे समर्पितवान् किन्त्वहं परमे-
श्वरेणाभिषिक्तस्य विरुद्धं करं प्रसारयितुं नोरसीकृतवान् । पश्याद्याहं २४
यथा भवतः प्राणान् बज्जमूल्यान् अमन्ये तथा परमेश्वरो मम प्राणान्

१५ बज्जमूल्यान् मत्वा समस्तक्षेपात् भास्म उद्भास्यिष्यति । अनन्तरं शैलो
दायूदं बभाषे, हे मम पुत्र दायूद् त्वं धन्यः, त्वं कर्मशूरः छत्रव्याख्य
भविष्यसि । अनन्तरं दायूद् निजपथेन जगाम शैलोऽपि पुनः खस्थानं
जगाम ।

27

२७ शत्रुविंशोऽध्यायः ।

१ पिलेष्टीयानां देशाय दायूदो गमनं ५ सिङ्गगनगरे दायूदो वसनं ७ अन्यदेशोपरि
दायूद आक्रमणं ।

- १ अनन्तरं दायूद् मनसा चिन्तितवान् इत्यं कस्मिंचिद् दिनेऽहं
शैलस्य करतो विनच्यामि पिलेष्टीयानां देशाय प्रलाघनं विना ममा-
परः कस्मिदुपायो नात्ति । तथा छत्रे शैल इखायेलः प्रदेशे मम गवेषणं
रुथा ज्ञात्वा निराशो भविष्यति, अपरं तस्य हस्तादहं रक्षां प्राप्यामि ।
- २ अनन्तरं दायूद् तस्य बट्शतानि सङ्गिनचोत्याय मायोकस्य पुत्रस्या-
१ खीश्वाख्यस्य गातीयन्तपस्य समीपं जग्मुः । अपरं दायूद् तस्य सर्वे
लोकाच्च सप्तस्तिवारा गत आखीशेन साक्षम् उषितवन्तः, विशेषतो
दायूद् विविधेलीयाहीनोयमा स्त्रस्य नावलस्य जाया कर्मिलीया-
४ वीगविला चैताभ्यां जायाभ्यां समं न्यवसत् । अनन्तरं दायूद् प्रलाप्य
गतं गतवानिति वाच्चां शैलो निश्चयं पुनर्स्तं न गवेषयामास ।
- ५ अनन्तरं दायूद् आखीशं जगाद, यद्यहं भवतो दृष्ट्यागुणहीतेऽस्मि
तर्हि जनपदस्यैकस्मिन् नगरे मम वासार्थं स्थानं ददातु यतो भवतो
६ दासो भवता समं राजधान्यां कुतो निवत्यति ? तत आखीशस्तस्मिन्
दिने सिङ्गगनगरं तस्मै दत्तवान् अतः कारणात् तन्नगरेऽद्यापि विह्वदीय-
राजवर्गस्याधिकारेऽस्ति ।
- ७ तस्मिन् पिलेष्टीयानां देशे दायूद् चतुर्मासाधिकवत्सरैकप्रमाणं
८ कालम् उवास । तस्मिन् समये दायूद् तदीयलोकाच्च गत्वा गिश्र-
रीयगेवरीयामालेकीयान् लोकान् आचक्षमिरे यतः पूर्वं त एव शूरं
९ मिसरच्च यावत् तत्र देशे न्यूषुः । दायूद् यं जनपदम् आक्राम्यत्
तन्मध्ये जीवन्तं कर्मपि पुरुषं स्त्रियं वा नावाशेषयत्, अपरं मेष-
गोगर्हभोद्यान् वस्त्राणि चापहृत्याखीशस्य समीपं पराव्याप्तच्छत् ।
- १० अनन्तरं युधाभिरद्य को देश आकान्त इत्याखीशेन पृष्ठे दायूद्

कथयामास, दाच्चिणात्वा यिहृदीयानां यिरहृमेलीयानां केनीयानाच्च
देशाः । किन्तु दायूद् एताटशं कर्म कुरुत इति वार्त्तास्मान् अधि ११
केनापि न प्रकाश्यताम् इति चिन्तयन् दायूद् गते वार्त्तानेतारं
कञ्चन पुरुषं त्वियं वा जीवन्तं नावाशेषयत्; स यावत् पिलेष्टीयानां
देशे प्रावसत् तावद् एताटशं व्यवहृतवान् । अनन्तरम् आखीशो १२
दायूदि व्यश्वसत्, यतः सोऽचिन्तयत् दायूद् निजलोकस्येष्वायेल्वंशस्य
समीपे खं घृणास्पदं छतवान् अतो हेतोः सर्वदा मम दासः स्थास्यति ।

28

२८ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

१ आखीशस्य दायूदि विश्वसनं १ शिमूर्येलस्य मरणं गणिभृतज्ञानां दूरीकरणं ४
पिलेष्टीयेभ्यः शौलस्य भीतव्यं ७ भूतज्ञायाः त्वियाः समीपे शौलस्य गमनं शिमूर्येलस्य
उत्त्वापयितुम् आज्ञादानं ५ शौलं प्रति शिमूर्येलस्य कथनं तेन कथनेन शौलस्य
वासः ।

अनन्तरं पिलेष्टीया इस्वायेल्वंशेन समं योद्धुं सैन्यानि संजग्टङ्कः । १
आखीशस्य दायूदं जगाद त्वया तव मनुजैच्च युद्धाय मध्या समं
गन्तव्यमिति ज्ञायतां । ततो दायूद् आखीशं बभावे निजदासेन यद्यत् २
कर्म साधयिष्यते तद् भवता ज्ञास्यते । आखीशो दायूदम् उक्तवान्
अहं त्वां निव्यं मच्चिरोरक्षणपदे नियोच्ये ।

तत्कालात् पूर्वं शिमूर्येले मृत इस्वायेलीयलोकास्तदर्थं शौकं क्षत्वा ३
रामतनामि तस्य नगरे तस्य उम्मशानं चक्कुः । अपरं शौलो भूतज्ञान्
दैवज्ञांच्च लोकान् देशाद् दूरीकृतवान् ।

अनन्तरं पिलेष्टीया एकत्र मिलित्वामत्य शून्यमे शिविरं स्थापयाच्चकुः ४
शौलोऽपि सर्वान् इस्वायेलोकान् संगम्य गिल्वोये शिविरं स्थापया-
मास । किन्तु शौलः पिलेष्टीयानां सैन्यानि निरीच्य विभयाच्चकार ५
तस्य हृद् अतीव चकम्पे च । ततः स परमेश्वरं प्रप्रच्छ, किन्तु परमेश्वरः ६
स्वप्रेन वा ऊरीमेन वा भविष्यद्वादिभिः किञ्चनोत्तरं तस्मै न ददौ ।

ततः शौलो निजभृत्यान् आज्ञापयामास यूद्यं भूतज्ञां स्त्रियमेकां ७
गच्छयत तस्याः समीपं गत्वाहं तया भावि विविदिविष्यामि । अनन्तरं
तस्य मृत्या ऊचुः पश्य ऐन्दोरे भूतज्ञा योषिदेका विद्यते । ततः शौल-
म्बद्धवेशार्थम् इतरवसनानि परिधायापर्दो द्वै जनै सङ्गिनावादाय ८

याचाच्चकार । अपरं रजन्यां तस्या योगितः समीप उपस्थाय बभाषे
अहं विनये त्वं मत्कृते भौतिकं मन्त्रं पठ यस्य नाम मया कथ्यते
९ तम् उत्पाप्यानय च । ततः सा नारी तमुक्तवतो पश्य शैलो भूतज्ञान्
दैवज्ञांच्च देशमधाद् उच्चित्वान् तेषां प्रातिकूल्येन यदिदं व्यवहृत-
बान् तत् त्वं जानासि । तम् इदानीं मां घातयितुं मम प्राणानां विरुद्धं
१० कुत उन्मादं योजयसि ? ततः शैलः परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वा
तस्याः समीपे शपथं कुर्वन् जगाद्, परमेश्वरो यदमरो भवेत् तर्हि
११ कार्येऽस्मिन् तव काचिदपि विषये न घटिष्यते । तदानीं सा योगितः
यप्रच्छ अहं तव समीपं कमुत्पाप्यानयामि ? ततः स उक्तवान् शिमू-
१२ येलमुत्पाप्यानय । अनन्तरं तया योगिता शिमूयेले दृष्टु उच्चैः शब्दं कृत्वा
१३ शैलं उक्तः, त्वं शैलः, कुतो मां प्रतारितवान् ? राजा जगाद मा-
भैषोः, त्वया किं दृष्टुं ? सावदत्, अहं विचारयितारं भूमित उच्चिष्ठ-
१४ न्तम् अदर्शं । शैलः पप्रच्छ, तस्याकारः कीदृशः ? सावदत्, एकः स्थविरो
मानुष उच्चिष्ठति स आप्रपदीनेनाच्छादित आस्ते । ततः स शिमूयेल
एव इति विज्ञाय शैलो भूमिष्ठः सन् प्रणताम ।

१५ अपरं शिमूयेलः शैलं एष्टवान् त्वं कुतो माम् उत्पापयन् क्लिश्चासि ?
ततः शैलोऽवदत् अहम् अतीवोद्दिमोऽस्मि, यतः पिलेष्टीया मया
सह युध्यन्ति, ईश्वरोऽपि मामवजद् भविष्यद्वादिभिः खन्नै वा महां
किञ्चनोत्तरं न ददाति, अतो हेतो मर्या किं कर्तव्यं तद् भवान् वन्मां
१६ वदेत् तदर्थमहं भवन्तम् आङ्गतवान् । शिमूयेलोऽवदत् परमेश्वरस्वां
१७ यस्तिव्यज्य यदि तव रिपु जीतस्तर्हि मां कुतः एच्छसि ? परमेश्वरो
मया यदवदत् तदेव कृतवान् स तव कराद् राज्यम् अपहृत्य तव समी-
१८ पवासिने दायूदे दत्तवान् । यतस्वं परमेश्वरस्य वचनम् अवमत्यामा-
लेकीयलोकान् प्रति तस्य प्रचण्डकोपं सफलं न कृतवान् एतत्तारणाद्
१९ अद्य परमेश्वरस्वां प्रति कर्मतत् कृतवान् । अपरं त्वया समम्
इखायेल्वंशोऽपि परमेश्वरेण पिलेष्टीयानां करे समर्पयिष्यन्ते । अस्त्वया
तव पुच्छेच्च मम सङ्गिभि भवितव्यम् इखायेलः सैन्यान्यपि परमेश्वरेण
पिलेष्टीयानां करेषु समर्पयिष्यन्ते ।

२० ततः शैलस्तत्तद्दणाद् भूमौ दण्डवत् निपपात, अपरं शिमूयेलस्य वाचः
श्रुतातीव भीतो बलहीनस्य बभूव, यतः स गतं कृतस्य दिवाशाचं
२१ किमपि न भुक्तवान् । अनन्तरं सा नारी शैलस्य समीपमागत्य तम-

तोव याकुलं वीक्ष्य बभाषे, पश्य भवते दासीयमहं भवत आच्छां
गृहीता प्राणपणेन भवदुक्ते वचसि मनो न्यदधे । अतो विनयेऽहम् ११
बधुना भवते दास्या चेता भवतापि गृह्णतरं । भवतः समुखे किञ्चिद्दृ
भव्यम् आनयेऽहं ततो याचाकरणार्थं भवतः शक्ति वंदू भवेत् तत्वते
वदू भुज्ञां । किन्तु सोऽनुशरीकुर्वन् जगाद् नाहं भोक्ष्ये । अनन्तरं १२
सा नारी तस्य भव्याच्च बज्ज विनीतवन्तस्तः स तेषां वाक्यानि गृहीता
भूमित उत्थाय खड्डायाम् उपविवेश तदानीं तस्या गृहे यः पुष्ट- १३
गोवतु आसीत् सा तं तूर्णं मारयिता गोधूमचूर्णानि गृहीता
मर्दयिता किंवशून्यपूर्यान् आसाद्य शैलस्य तस्य भव्यानाच्च समुखम् १४
आनिनाय ते च भक्तवन्तः । ततस्ते तस्यां रजन्यामुत्थाय याचां चक्रिरे ।

29

२९ ऊनचिंशोऽध्यायः ।

१ दायूदा युद्धाय गमनं पिलेष्टीयवृपवर्गस्यासनुष्ठिः ६ दायूदं प्रशंस्याद्येश्य विसर्जनं ।

तस्मिन् काले पिलेष्टीयाः स्वेषां कृत्वं सेनागणम् अफेके संजगृज्जः । १
अपरम् इस्त्रायेष्टीयमनुजा यित्रियेलस्यस्य प्रख्यवणस्य समीपे शिविरं
स्थापयामासुः । अनन्तरं पिलेष्टीयानाम् अधिपतयः श्रतं श्रतं सहस्रं २
सहस्रं सैन्यान्यानीयाजग्मुस्तः सेनानां पञ्चाद् आखीरेन साकं दायूदू
तस्य लोकास्त्रागताः । ततः पिलेष्टीयानाम् अधिपतयः प्रच्छुः, इमे ३
इत्रीयमनुजा अत्र किं कुर्वन्ति? आखीशः पिलेष्टीयानाम् अधि-
पतीन् प्रव्यवदत्, इस्त्रायेष्टीयवृपस्य शैलस्य दासो दायूदू किमेष
नहिः? स वर्षैकां वर्षददयं वा मम सज्जिधी प्रवसति, अपरं यद्दिने मम
पच्छो ऽभवत् तदारभाद्य यावत् तस्य कोपि दोषो नादर्प्ति मथा ।
तेन पिलेष्टीयानाम् अधिपतयस्तस्मै चुक्रुधुः । अपरं पिलेष्टीयानाम् ४
अधिपतयस्तमूचुः, तं तं परावर्त्य प्रेषय स परावृत्य त्वया निरूपितं
निजस्थानं यातु नास्माभिः साकं युद्धायागच्छतु रणे चास्माकं रिपु नं
भवतु, यतः स एतेषां मनुजानां शिरांसि विनाप्रदेश केन पारितो-
षिकेन निजप्रभुणा समं सन्ति करिष्यति? अपरं, ५

शैलेनारिसहस्राणि हतानि समराङ्गने ।

दायूदापि विमक्षाणामयुतानि हतानि च ॥

इदं गीतं योषितो यमधि समग्रायन् स दायूदू किमयं नहिः?

९ तदानीम् आखीशो दायूदम् आङ्गय जगाद् परमेश्वरस्यामरतायाः पृथग्ं कुर्वन् अहं वदामि त्वं सरलताम् आचरसि, अपरं सैन्यमधे मया सह तव गमनागमनेऽहं भद्रे मन्ये यतो मम सभीपे तवागमनदिनमारभ्याद्य यावत् तव कोपि दोषो मया न प्राप्ति, तथापि वृपवर्ग-० स्वयं न तुष्ट्यति । अतस्मै पिलेष्टीयन्वपाणाम् असन्तुष्टिम् अक्षताम् कुशलेन परावृत्य याहि । दायूद् आखीशं प्रतिजगाद् किम् अपराङ्गं मया ? यद्हिने भवतः समक्षम् आगच्छं तदारभ्याद्य यावद् भवती दासस्य को दोषो भवता प्राप्ति यन्मत्यभो वृपस्य शत्रुभिः समं चोऽहं मया ८ न गन्तव्यं ? तत आखीशो दायूदं प्रत्यवदत्, तम् ईश्वरस्य दूतैकश्व मम साक्षात् तुष्टिजनक आसे ममायम् आशयः, किन्तु पिलेष्टीयन्वपा वदन्ति, १० अस्माभिः समं तेन रणाय न गन्तव्यं । अतस्मै त्वया सहागतास्तव ११ प्रभो दीक्षाच्च प्रत्यूष उत्थायालोके जाते याचां कुरुध्वं । ततो दायूद् तस्य लोकाच्च प्रत्यूष उत्थाय प्रातःकाले पिलेष्टीयानां देशं परावृत्य गताः पिलेष्टीयाच्च यित्रियेलं जग्मुः ।

30

३० चिंशोऽध्यायः ।

१ अमालेकीयैः सिक्षगनगरस्य लोठनं २ तदधि दायूदसाक्षाकानाच दुःखं ३ अमालेकीयानां पश्याङ्गमनं वार्ताप्राप्तेण ४ रिपूणां वैधो लोठितद्रव्याणां पुनर्यहणं ५ लोठितद्रव्याणां विभजने व्यवस्थास्थिरीकरणं ६ वस्तुसमीपं दायूदो लोठित-द्रव्याणां प्रेपणं ।

१ अनन्तरं दायूद् तस्य लोकाच्च दीयदिवसे सिक्षगनगरमुपतस्युः किन्तु तदन्तरम् अमालेकीयलोका दक्षिणां दिशं सिक्षगच्छाकम्भ्य सिक्षं २ निहत्य वक्तिना दाहयामासुः । अपरम् आबालवृद्धवनितमनुजान् न हत्वा वन्दीकृत्य नीतवन्तः स्वमार्गेण गतवन्तस्च ।
 ३ अनन्तरं दायूद् तदीयलोकाच्च नगरमुपस्थाय नगरं भस्मराश्चिं स्वेषां ४ नारीसुतदुहितरच्च वन्दीकृत्य दूरं नीता इति ददशुः । तदानीं दायूद् ५ तस्य लोकाच्च दीदितुं यावच्छक्तास्तावद् उच्चै रुदुः । तस्मिन् काले यित्रियेलीयाहीनोयमा कर्मिलीयावीगयिला च मृतस्य नावलस्य जाया ६ दायूद् इसे दे भर्येऽपि बन्दीत्वं गते । अपरं सर्वलोकानां मनांसि सपुत्रकन्यानां कृते शोके ममानि ततस्मै दायूदं पाषाणाघातेन इन्तुं कथितवन्तः, तेन दायूद् अतीव आकुलो बभूव, किन्तु निजप्रभौ पर-

मेश्वर आत्मानम् आन्वासितवान् । अनन्तरं दायूद् अहोमेलकस्य सुतम् ०
च्चविद्याथरम् अवदत्, विनयेऽहं त्वम् एकोदम् अचानय । ततोऽविद्या-
यरो दायूदः समीपम् एकोदम् आनिनाय । तदार्णो दायूद् परमेश्वरं ८
प्रपञ्च, एतस्य सेनानिवहस्य पञ्चात् मया किं धावितयं? तं प्राप्तुं मया
किं शक्यते? ततः स उक्तस्वर्वं तस्य पञ्चाद् याहि तं प्राप्तुं शक्यसि सर्वा-
णुद्गारयिष्यसि च ।

अनन्तरं दायूद् तस्य सङ्किनः घटशतलोकाच्च गत्वा वियोराख्य- ९
स्वेतस्वतीतीर प्रापुः क्रेत्रिच्च तत्त्वाविशिष्टात्मस्युः । अपरं दायूद् तस्य १०
सङ्किनश्चत्वारि शतानि मनुजा रिपूणां पञ्चात् जग्मुः किन्तु द्वे शते
लोकाः ज्ञान्तिकारण्याद् वियोराख्येतस्वत्वाः पारं गन्तुम् अशक्तुवन्तस्त-
स्मिन् स्थानेऽवतस्थिरे । अपरं त्वेतमध्ये लोकैरेकस्मिन् मिष्ठीयमनुजे ११
प्राप्ते ते तं दायूदः समीपम् आनीय पूर्यान् खादयामासुः पानीयच्च पाय-
यामासुः । अपरं स तैर्दैत्यम् उडुम्बरगुच्छस्य खण्डमेवं शुष्कदाक्षादयच्च १२
भुक्ता चेतनां प्राप यतः स त्रीणि दिवारात्माणव्याप्तं न भुक्तवान् तोयच्च
न योतवान् । अनन्तरं दायूद् तं पृष्ठवान् त्वं कस्य मानुषः? कस्माद् १३
आगतोऽसि? स कथितवान् अमालेकीयस्यैकस्य दासो मिष्ठीयतस्म्यो-
ऽहं दिनचर्यं यातं मम प्रभुः पीडितं मां परित्यज्य गतवान् । चर्य १४
किरेयीयानां दक्षिणप्रदेशं यिह्वदाधीनं कालेवाधीनच्च दक्षिणप्रदेशम्
आक्रान्तवन्तः सिर्झगनगरं वक्षिना दाहितवन्तच्च । अनन्तरं दायूद् १५
तं प्रपञ्च त्वं तस्य निवहस्य समीपं मां नेतुं शक्नोषि? स उक्तवान् त्वं
मां न हनिष्यसि मम प्रभो ईर्ष्टगतच्च न करिष्यसि एतद् यदि परमेश्व-
रस्य नाम्ना शप्ते तर्हि तस्य संघस्य समीपं त्वां नेष्यामि ।

अनन्तरं तेन दायूदि तेषां समीपम् आनीते ते पिलेष्टीयानां यिह्व- १६
दीयानाच्च देशाद् बज्जलोठितस्थानयनकारणाद् बज्जभूमौ विस्तीर्णाः
सन्तो भुज्ञते पिवन्ति व्यवन्ति चेति दृश्यं । ततो दायूद् सूर्योदयमारभ्य १७
परदिनस्य सन्ध्याकालं यावत् तान् आजघान ततस्तेषां केवलं चत्वारि
शतानि तरुणा उद्यारोहणेन पलायमाना रक्षां प्रापुः, अपरेवाम्
एकोऽपि रक्षां न प्राप । अनन्तरम् अमालेकीया यानि यानि गृह्णन्तो १८
गतात्मानि सर्वाणि दायूदा पुनः प्राप्तानि विशेषतो दायूदो द्वे भार्ये
ऽपि मोचिते । तैरपच्छतानां पुत्रपुत्रीणां लोठितब्रव्यागाच्च क्षुद्रं महद् १९
वा किञ्चिदपि न्यूनं नाभूत् सर्वाण्येव दायूदा पुनर्लब्धानि । अपरं २०

दायूदा गोमेषेषु गृहीतेषु लोकास्तं पश्चनां व्रजम् अग्ने कृत्वा गच्छन्तः
कथयामासुः, एतानि दायूदो लोठितद्रव्याणि ।

११ अनन्तरं लान्तिकारणाद् दायूदः पञ्चाद् गन्तुम् अक्षमा ये द्वे शते
लोका विद्योरस्तेत्स्वव्यास्टे स्थातुं तैः समादिष्टास्तेषां समीपं दायूदि
समुपस्थिते ते दायूदं तस्य सङ्किनो लोकांच्च साक्षात्कर्तुं वह्विरागत-
१२ वन्तः; ततो दायूद् तेषां समीपमुपस्थाय तान् कुशलं पप्रच्छ । किन्तु
दायूदः सङ्किनां सध्ये ये दुच्चिदित्ता दुष्टाच्च मनुजास्त ऊचिरे, इमेऽ-
सामिः समं न गतवन्तस्तो हेतो वैयम् एतेभ्यो लब्धेत्तो उठितद्रव्याणां
किञ्चिदपि न दास्यामः केवलम् एकैकस्मिन् जायां बालकांच्च दास्यामः,
१३ तान् नीत्वा ते गमिष्यन्ति । ततो दायूद् प्रत्यवदत् हे मम भातरः, यः
परमेश्वरोऽस्मान् रक्तित्वास्माकं प्रतिकूलगामिनोः सेना चस्माकं करेषु
समर्पितवान् सोऽसम्भं यानि वस्तुनि दत्तवान् तान्यथि यूयम् अविहितम्
१४ आचरय । युद्धाकं वचः को गृहीष्यति? योऽनुं गमनकारिणो याद्-
शेषांशो भाराणां समीपस्थायिनोऽपि तादृशेषांशो भविष्यति तौ समा-
१५ नाशिनौ भविष्यतः । अपरं दायूद् इस्तायेल्वंशस्य कृते यमेतं विधिं
यवस्थाच्च स्यापयामास स तं दिवसमारभ्य यावदद्य चक्षति ।

१६ अनन्तरं दायूद् शिळगम् उपस्थाय वैथेलं दक्षिणरामतं यत्तीरम्
१७ अरोयेरं सिफ्मोतम् इष्टिमोर्यं राखलं यिरहमेलीयनगराणि केनीय-
१८ नगराणि हर्मा कोराशनम् अथाकं हित्रोणच्चेत्यादीनि यानि यानि
१९ स्थानानि दायूद् तस्य लोकांच्च पर्यटवन्तस्तव्यानां यिङ्गदाप्रदेशस्य
२० ग्राचीनानां निजवन्धुनां समीपं लोठितद्रव्यमध्याद् दातथानि प्रहित्य
कथयामास, परमेश्वरस्य रिषुभ्यो लोठितद्रव्यमध्याद् एतानि पारितो-
षिकानि भवद्द्विर्गत्यन्तां ।

31

३१ एकचिंशोऽध्यायः ।

१ शैलस्य तस्य पुच्चाणाच्च मरणं ७ इस्तायेला त्यक्तेषु नगरेषु पिलेष्टीयानां निवसनं द
शैलस्य तस्य पुच्चाणाच्च श्वानाम् अपमानितलं ११ यावेशीयलोकैसेपां श्वानां
हरणं श्वाने रथापनच्च ।

१ अनन्तरम् इस्तायेल्वंशेन समं पिलेष्टीयेषु युध्यत्सु इस्तायेल्वंशः
पिलेष्टीयानां समुखात् प्रत्यायाच्चके गिल्वोयपर्वते च लोकास्तै-

राहृताः सन्तो निपेतुः । अपरं पिलेष्टीयाः शौलं तस्य पुत्रांच्च प्राप्य १
 योनाथनो ऽवीनादवो मल्किश्वर्यचेतिनामकान् शौलस्य पुत्रान् जन्मः ।
 अपरं शौलमधि घोरतदे संग्रामे जाते धनुर्धारिषु च तं प्रति शरान् २
 निक्षिपत्सु स धनुर्धारिभिरतीव द्वताङ्गवातः । ततः शौलो निजाख्ल- ३
 वाहिनं जगाद्, त्वं खखड़ं निष्कोबं द्वला मां क्षिण्य नो चेद् अच्छिन्न- ४
 त्वं एत आगत्य मां विद्धा ममापमानं करिष्यन्ति । किन्तु तस्याख्लवाही ५
 अतीव भीतत्वकारणात् तत् कर्त्तुम् ऊररी न चकार, तस्मात् शौलः ६
 खड़ं गृहीत्वा खयं तदुपरि निपपात । ततः शौलो ममारेति वीक्ष्य ७
 तस्याख्लवाहीकोऽपि निजखड़ीपरि निपतन् तेन समं ममार । अनेन ८
 प्रकारेण तस्मिन् दिने शौलस्य चयः पुत्रा अख्लवाही चेमे सर्वे ९
 युगपद् अमृत्यन्त ।

अनन्तरं समभूमेः पारस्या वर्द्दनस्यान्यपारस्याच्च य इस्त्रायेलवशा- १०
 ल्ल इस्त्रायेलीयानां पलायनं शौलस्य तस्य पुत्राणाच्च मरणमपि वीक्ष्य ११
 सर्वं नगराणि परित्यज्य पलायाद्वक्षिरे, ततः पिलेष्टीया आगत्य तेषां १२
 मध्ये न्यवसन् ।

परदिवसे पिलेष्टीया हतमनुष्ठाणां वस्त्रादीन्यपहर्तुम् आगत्य १३
 गिल्वोयपर्वते शौलस्य तस्य चयाणां पुत्राणाच्च देहान् प्राप्य तस्य १४
 मस्तकं क्षित्वा तस्य सज्जादि भोचयित्वा खेषां देवालयेषु लोकानां समीपे १५
 च वार्तां घोषयितुं पिलेष्टीयानां देशस्य चतुर्दिशं दूतान् प्रेषयामासुः ।
 अपरं ते तस्य सज्जाम् अख्लारोतदेवा मन्दिरे निदधिरे तस्य देहच्च १०
 वतशानस्य भित्तावुक्तम्बयामासुः ।

अनन्तरं शौलं प्रति पिलेष्टीयानां तस्यापकारस्य वार्तायां यावेशगि- ११
 लियदनिवासिभिर्लोकैः श्रुतायां सर्वे बलवन्तो लोका उत्थाय तां द्वात्स्वां १२
 रजनीं त्रजिला शौलस्य तस्य पुत्राणाच्च शरीराणि वैतशानस्य भित्तिते १३
 यावेशम् आनीय दाहयामासुत्तेषाम् अस्तीनि च गृहीत्वा यावेशस्यस्य
 कस्यचित् तरोमूले भूमौ पौथयामासुः । अनन्तरं ते सप्तदिनानि यावद् १४
 उपवासं चक्रिरे ।